

Forslag

til

Ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde og flere andre love¹

(Supplering af taksonomiforordningen og ny model for SIFI-udpegning)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 2 i lov nr. 2223 af 29. december 2020, § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og § 4 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1, nr. 71*, ændres: »19-22 eller 23-26« til: »19-22, 23-26 eller 26 b-e«.
2. § 7, *stk. 2*, ophæves, og i stedet indsættes:
»*Stk. 2*. Følgende har eneret til fra offentligheden at modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales:
 - 1) Pengeinstitutter.
 - 2) Udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, *stk. 3*, §§ 30 eller 31.
 - 3) Sparevirksomheder.
 - 4) Staten.
 - 5) Danmarks Nationalbank.

Stk. 3. Følgende kan fra offentligheden modtage andre midler, der skal tilbagebetales, bortset fra indlån:

- 1) Realkreditinstitutter.
- 2) Et skibsfinansieringsinstitut.
- 3) KommuneKredit.
- 4) Projektejere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503 af 7. oktober 2020.

¹Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26 side 19, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/EU, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349.

5) Virksomheder, såfremt modtagelse af andre midler, der skal tilbagebetales, eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.«
Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

3. I § 7, *stk. 5*, der bliver stk. 6, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.
4. I § 77 *d, stk. 4*, udgår: »i årsrapporten «, og som 2. og 3. *pkt.* indsættes:
»Virksomheden skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. *pkt.* kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«
5. § 125 *h, stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:
»Erhvervsministeren vurderer minimum hvert andet år, om en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1 eller 2 fortsat er berettiget og genfastsætter i givet fald buffersatsen.«
6. I § 211, *stk. 2*, ændres »§ 7, stk. 6,« til: »§ 7, stk. 7,«.
7. I § 234 *a, 2. pkt.*, ændres »konkurslovens §§ 93 og 94« til: »konkurslovens §§ 93-95«.
8. I § 234 *a* indsættes som stk. 2:
»Stk. 2. Fordringer registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber omfattet af konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og gyldigt stiftede panterettigheder skal til enhver tid modsvares af aktiver svarende til værdien af fordringerne nævnt i konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og de gyldigt stiftede panterettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.«
9. Efter § 245 *b* indsættes:
»§ 245 c. Finanstilsynet skal vurdere, om et pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale et indskud, hvis Finanstilsynet får godtgjort, at pengeinstitutttet ikke har udbetalt et indskud, som er forfaldet til betaling.
Stk. 2. Vurderingen skal foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort over for Finanstilsynet, at et indskud, der er forfaldet til betaling, ikke er tilbagebetalt.
Stk. 3. Finanstilsynet giver straks meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstitutttets finansielle situation, og pengeinstitutttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.«
10. § 308, *stk. 2*, affattes således:

»Stk. 2. Et pengeinstitut og et realkreditinstitut, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis den beregnede systemiskhed for instituttet, jf. stk. 6, overskrider 100 basispoint i to på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4.«

11. I § 308, stk. 3, ændres »en eller flere af indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3, uagtet indikatorerne i henhold til stk. 2 ikke har været overskredet« til: »100 basispoint ved beregning af instituttets systemiskhed, jf. stk. 6, uagtet den beregnede systemiskhed for instituttet ikke har overskredet 100 basispoint«.
12. I § 308, stk. 4, ændres »ligge under indikatorerne, jf. stk. 2,« til: »have en beregnet systemiskhed, jf. stk. 6, under 100 basispoint«.
13. I § 308, stk. 5, ændres »indikatorerne i stk. 2, nr. 1-3« til: »100 basispoint ved beregning af systemiskheden for instituttet, jf. stk. 6«.
14. § 308, stk. 6-8, ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 6. Finanstilsynet skal beregne institutternes systemiskhed opgjort i basispoint ved at opgøre det enkelte instituts andel af den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter for hver af indikatorerne i nr. 1-12. Disse andele vægtes med de i nr. 1-12 angivne vægte, hvorefter de vægtede andele summeres og ganges med 10.000.

- 1) Samlede aktiver vægtet med 6/24.
- 2) Værdien af nationale betalingstransaktioner vægtet med 2/24.
- 3) Indlån i Danmark vægtet med 2/24.
- 4) Udlån i Danmark vægtet med 2/24.
- 5) Nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater) vægtet med 2/24.
- 6) Passiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24.
- 7) Aktiver på tværs af jurisdiktioner vægtet med 2/24.
- 8) Udestående gældsudstedelser vægtet med 2/24.
- 9) Passiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24.
- 10) Aktiver inden for det finansielle system (hele verden) vægtet med 1/24.
- 11) Passiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.
- 12) Aktiver inden for det finansielle system (Danmark) vægtet med 1/24.

Stk. 7. På baggrund af beregningen af systemiskhed, placeres institutterne i en af fem kategorier af systemiskhed:

- 1) Kategori 1: Institut med en systemiskhed på 100 basispoint og op til 300 basispoint.
 - 2) Kategori 2: Institut med en systemiskhed på 300 basispoint og op til 1.000 basispoint.
 - 3) Kategori 3: Institut med en systemiskhed på 1.000 basispoint og op til 2.000 basispoint.
 - 4) Kategori 4: Institut med en systemiskhed på 2.000 basispoint og op til 4.000 basispoint.
 - 5) Kategori 5: Institut med en systemiskhed på 4.000 basispoint og derover.«
- Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 8 og 9.

15. I § 334, stk. 1, nr. 2, udgår »eller«.
16. I § 334, stk. 1, nr. 3, ændres ».« til: », eller«.
17. I § 334, stk. 1, indsættes som nr. 4:
»4) projektejere, hvis de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503 af 7. oktober 2020.«
18. I § 343 s, stk. 3, indsættes som nr. 6:
»6) udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmarks i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. § 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder.«
19. I § 343 s, stk. 7, udgår »statistiske«.
20. I § 343 q, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»1. pkt. gælder ikke for datacentraler, der har tilladelse som operatør af et detailbetalings-system, jf. § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.«
21. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
22. I § 344, stk. 2, 4. pkt., ændres »hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.« til: »hos realkreditinstitutter og de pengeinstitutter, der er i gruppe 1-3 eller 6 i Finanstilsynets størrelsesgruppering.«
23. § 353 ophæves.
24. Efter § 353 indsættes:

»§ 353 a. Er en sag om god skik m.v. omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, er følgende dokumenter undtaget aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning:

- 1) Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 2) Udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 3) Supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.«

25. I § 355, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
26. I § 355, stk. 2, nr. 11, ændres »§ 7, stk. 4,« til: »§ 7, stk. 5,«.
27. I § 355, stk. 2, nr. 12, ændres »§ 7, stk. 1, 2 og 3,« til: »§ 7, stk. 1-4,«.
28. I § 361, stk. 2, indsættes som nr. 15:
»En operatør af et detailbetalingssystem betaler kr. 725.000«.
29. I § 363 a, stk. 4, 1. pkt., ændres »Overstiger filialens balance, filialens udlån i Danmark eller filialens indlån i Danmark en eller flere af indikatorerne i« til: »Overstiger filialens beregnede systemiskhed 100 basispoint, jf.«
30. I § 363 a, stk. 4, 2. pkt., ændres »summen af filialernes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne overstiger 100 basispoint, jf.«
31. I § 363 a, stk. 4, 3. pkt., ændres »summen af filialernes og penge- og realkreditinstitutternes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne og penge- og realkreditinstitutterne overstiger 100 basispoint, jf.«

32. I § 372, stk. 1, ændres »samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf«.
33. I § 372 a, stk. 1, indsættes efter » bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser,«: » Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer,«.
34. I § 373, stk. 1, ændres »§ 7, stk. 1 og 2-5,« til: »§ 7, stk. 1-6,«.
35. I § 373, stk. 1, indsættes efter »artikel 6, 7, 9 og 18-26,«: » artikel 26 b-e,«.
36. I § 373, stk. 9, ændres »§ 7, stk. 1-3,« til: »§ 7, stk. 1-4,«.
37. § 386 ophæves.
38. I bilag 10, nr. 1, udgår »at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.«

§ 2

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 5 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, og § 5 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 20, stk. 2, nr. 5, ændres »3 år« til: »4 år«, og »4 år« ændres til: »5 år«, og »3 og 4 år« ændres til »4 og 5 år«.
2. I § 22, stk. 3, udgår: »i årsrapporten«, og som 2. og 3. pkt. indsættes:
»Forvalteren skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«

3. § 137, stk. 3, ophæves.
Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 3 og 4.
4. I § 155, stk. 1, 6. pkt., ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
5. I § 189 ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
6. I § 168, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
7. I § 168 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
8. I § 190, stk. 1, ændres »§ 137, stk. 5,« til: »§ 137, stk. 4«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, og § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 39« til: »§ 57«.
2. I § 48 a, stk. 1, nr. 5, ændres »3 år« til: »4 år«, og »4 år« ændres til: »5 år«.
3. I § 48 c, stk. 4, udgår: »i årsrapporten «, og indsættes som 2. og 3. pkt.:
»Investeringsforeningen skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«

4. I § 161, stk. 1, indsættes som nr. 9 og 10:
»9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.«
5. I § 179, stk. 1, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf,«.
6. I § 189 ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

§ 4

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, som ændret ved § 5 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 3 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, og § 4 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, og § 8 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-tidende 2019, nr. L 334, s. 1«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021, EU-tidende 2021, nr. L 68, s. 14«.
2. I § 1 indsættes efter stk. 8 som nyt stykke:
»Stk. 9. Reglerne i kapitel 32 a gælder for operatører af detailbetalingssystemer.«.
Stk. 9 og 10 bliver herefter stk. 10 og 11.
3. I § 3 indsættes efter nr. 28 som nye numre:
»29) Detailbetalingssystem: Et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlig myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder, operatører af markedspladser, værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes.

30) Operatør af et detailbetalingssystem: En fysisk eller juridisk person, der er meddelt til-ladelse efter § 180 a, som udfører it-drift af et detailbetalingssystem.«

Nr. 29-34 bliver herefter nr. 29-36.

4. I § 3, *stk. 1*, indsættes efter nr. 35 som nyt nummer:
»36) Landbrugsråvarederivater: Derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000.«
5. I § 26 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:
»*Stk. 3.* Årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporterings-format i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat.«
Stk. 3 og *4* bliver herefter *stk. 4* og *5*.
6. I § 57, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:
»For betalingssystemer, der er registreret af Danmarks Nationalbank, jf. § 180, skal revisionsprotokollaterne indsendes til Danmarks Nationalbank.«
7. *Overskriften* før § 127 a ophæves.
8. § 127 a ophæves.
9. I § 128, *stk. 1*, ændres »et råvarederivat, der handles gennem handelskontrakter på en markedsplads« til: »landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser«, og som 2. *pkt.* indsættes:
»Råvarederivater anses for at være kritiske eller væsentlige, hvor summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300.000 partier i gennemsnit over en periode på et år, jf. dog *stk. 2*.«
10. § 129, *stk. 2*, affattes således:
»*Stk. 2.* Følgende positioner skal ikke medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition som nævnt i *stk. 1*:

- 1) Positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som reducerer de risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet.
- 2) Positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, såfremt den finansielle enhed handler på vegne af en ikkefinansiel enhed i koncernen, og positionerne reducerer de risici, der er knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet.
- 3) Positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter, og som hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde en forpligtelse til at tilføre en markedsplads likviditet.
- 4) Værdipapirer som nævnt i § 4, nr. 1 litra c), i denne lov, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10, i denne lov.«

11. I § 130, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »det underliggende marked,«: » herunder positioner i råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere,«.
12. I § 132 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Kravet i stk. 1 om positionsrapportering finder ikke anvendelse på øvrige værdipapirer, som er nævnt i § 4, nr. 1 litra c), i denne lov, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som nævnt i § 4, nr. 10, i denne lov.«
Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.
13. Overskriften før § 140 a ophæves.
14. § 140 a ophæves.
15. I § 177 indsættes som stk. 3:
»Stk. 3. Udøver et udenlandsk betalingssystem virksomhed i Danmark, kan Finanstilsynet, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt, kræve, at det udenlandske betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret, jf. § 178, stk. 1, nr. 1, hvorefter det kan registreres efter stk. 1, 1. pkt.«
16. I § 178 indsættes som stk. 3:
»Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystems kapitalgrundlag og stille krav om, at det udfærdiger en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dets kritiske operationer.«
17. Efter kapitel 32 indsættes:

»Kapitel 32 a

It-drift af et detailbetalingssystem

§ 180 a. It-drift af et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, må ikke påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt operatøren tilladelse hertil.

Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 meddeles, når

- 1) operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark,
- 2) medlemmer af ansøgerens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i §§ 180 e og f, og
- 3) ansøgeren opfylder kravene i §§ 180 c-i.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om ansøgeren på tidspunktet for tilladelsen opfylder kravene i §§ 180 c-i, herunder en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet, en organisationsplan, forretningsgange for it-driften af detailbetalingssystemet, politikker for it-sikkerhed og –risikostyring og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner. Påtænker en virksomhed at outsource væsentlige processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, skal ansøgningen også indeholde en outsourcingpolitik.

Stk. 4. Tilladelse eller afslag på tilladelse skal meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynet skal uanset 1. pkt. træffe afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.

Stk. 5. Drives en operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, finder stk. 2, nr. 1, og stk. 3 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 b. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, når

- 1) operatøren udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen,
- 2) it-driften af detailbetalingssystemet ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at tilladelsen er meddelt,
- 3) it-driften af detailbetalingssystemet ikke udøves i en periode på over 6 måneder,
- 4) operatøren har opnået tilladelsen ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis,
- 5) operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt,
- 6) der er rejst tiltale mod indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 3, eller
- 7) operatøren groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov eller regler fastsat i medfør af loven eller påbud i henhold til kapitel 37.

Stk. 2. Inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f og inddragelse i henhold til stk. 1, nr. 6, kan af indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

§ 180 c. Bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren. Bestyrelsen skal herunder vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med operatørens forpligtelser i medfør af § 180 g.

Stk. 2. Drives en operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Stk. 3. Drives en operatør af et detailbetalingssystem som enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren.

§ 180 d. Bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Stk. 2. Drives en operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Stk. 3. Stk. 1. gælder ikke for operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

§ 180 e. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed,

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering, og
- 5) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med

indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres. En operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 180 a, og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 3. Drives en operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 f. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende operatør.

Stk. 2. Drives en operatør af et detailbetalingssystem som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

§ 180 g. En operatør af et detailbetalingssystem er ansvarlig for, at it-driften af det pågældende detailbetalingssystem udføres på en betryggende måde.

Stk. 2. En operatør af et detailbetalingssystem skal

- 1) kunne styre de risici, som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer, herunder kunne påvise alle væsentlige risici, og indføre effektive foranstaltninger til at modvirke disse risici, og
- 2) have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en operatør af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, jf. stk. 2, nr. 2.

§ 180 h. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om intern it-revision og om systemrevisionens gennemførelse for en operatør af et detailbetalingssystem.

§ 180 i. § 56-58 a og § 62 finder tilsvarende anvendelse for en operatør af et detailbetalingssystem.

18. I § 212, *stk. 1*, indsættes efter »registrerede betalingssystemer«: » og operatører af detailbetalingssystemer«.
19. I § 212 indsættes som *stk. 4*:
»*Stk. 4.* Erhvervsministeren vurderer i henhold til artikel 23 b, stk. 5, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016, om et erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den

økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.«

20. I § 214, stk. 2, 1. pkt., ændres »og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,« til: », godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, og operatører af et detailbetalingssystem«.
21. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en operatør af et detailbetalingssystem«.
22. I § 221, stk. 1 og 2, ændres »eller § 69« til: »§ 69 eller § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f«.
23. I § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller i en operatør af et detailbetalingssystem«.
24. I § 221, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§ 68, stk. 1, nr. 3«: » eller § 180 e, stk. 1, nr. 3,«.
25. I § 221, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
26. I § 221, stk. 5, ændres »eller § 69« til: »§ 69, § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f,«.
27. I § 221, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »operatøren af et reguleret marked«: », operatøren af et detailbetalingssystem«.
28. I § 221, stk. 8, 2. pkt., indsættes efter »§ 60, stk. 1, nr. 5,«: » og § 180 b, stk. 1, nr. 5,«
29. I § 221, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »operatøren af et reguleret marked«: »eller operatøren af et detailbetalingssystem«, og efter »§ 60, stk. 1, nr. 5«: » og § 180 b, stk. 1, nr. 5,«.
30. I § 224, stk. 4, indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », en operatør af et detailbetalingssystem«.
31. I § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, ændres »og et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem og en operatør af et detailbetalingssystem«.

32. I § 225, stk. 1, nr. 10, ændres »eller et registreret betalingssystem« til: », et registreret betalingssystem eller en operatør af et detailbetalingssystem«.
33. I § 242, indsættes efter »en værdipapircentral (CSD)«: », en operatør af et detailbetalingssystem«.
34. I § 246, stk. 1, indsættes som nr. 10:
»10) operatører af et detailbetalingssystem«.
35. I § 247, stk. 1, udgår »§ 127 a,« og », § 140 a«.
36. I § 247, stk. 1, indsættes efter »§§ 140, 140 a«: », § 178, stk. 3, § 180 a, stk. 1, § 180 c, § 180 d, stk. 1 og 2, § 180 e, stk. 2, og § 180 e, stk. 3, jf. stk. 2, § 180 g, stk. 1 og 2, «, og »§ 26, stk. 1 og 3« ændres til: »§ 26, stk. 1, 3 og 4«, og »§ 132, stk. 1 og 4« ændres til: »§ 132, stk. 1 og 5«.
37. I § 254, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »et registreret betalingssystem«: », en operatør af et detailbetalingssystem«.
38. I § 254, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller i en operatør af et detailbetalingssystem«.
39. I § 254, stk. 3, og § 256, stk. 1, indsættes efter »et registreret betalingssystem,«: »en operatør af et detailbetalingssystem,«.
40. I § 256, stk. 3, indsættes efter »en operatør af et reguleret marked«: »eller en operatør af et detailbetalingssystem«.

§ 5

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021, som ændret ved § 302 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og § 7 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, indsættes efter »følgende virksomheder og personer«: », herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet«.
2. § 1, stk. 1, nr. 9, ophæves.
Nr. 10-27 bliver herefter nr. 9-26.
3. I § 1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, ændres »nr. 14-16« til: »nr. 13-15«.

4. I § 1, stk. 6, ændres » 19« til: »18«.
5. I § 2, nr. 4, litra b, ændres to steder »nr. 1-13 eller 19« til: »nr. 1-12 eller 18«.
6. I § 2, nr. 11, ændres »nr. 1-11 og 19« til: »nr. 1-10 eller 18«.
7. I § 7, stk. 2, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26«.
8. I § 7, stk. 3, 2. pkt., ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.
9. I § 14, stk. 6, 2. pkt., og § 27, stk. 3, ændres »nr. 14-17« til: »nr. 13-16«.
10. I § 27, stk. 2, 1. pkt., ændres »nr. 15« til: »nr. 14«.
11. I § 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »og 11« til: »og 10«.
12. I § 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »nr. 13-20 og 22-27« til: »nr. 12-19 og 21-26«.
13. I § 35 a, stk. 1, ændres »nr. 13-20« til: »nr. 12-19«.
14. I § 38, stk. 3, ændres »nr. 1-13, 19 eller 23-27« til: »nr. 1-12, 18 eller 22-26«.
15. I § 38, stk. 5, ændres »nr. 14, 15 og 17« til: »nr. 13, 14 og 16«.
16. I § 38, stk. 6, ændres »nr. 1-15, 17, 19, 21 og 23-27« til: »nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26«.
17. I § 38, stk. 7, ændres »nr. 17« til: »nr. 16«.
18. I § 41 ændres »nr. 19« til: »nr. 18«.
19. I § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres »nr. 1-13, 19 og 23-27« til: »nr. 1-12, 18 og 22-26«.
20. I § 47, stk. 3, og § 50, stk. 1, 1. pkt., udgår: »nr. 9,«.
21. I § 48, stk. 2, ændres »nr. 23-27« til: »nr. 22-26«.
22. I § 49, stk. 6, indsættes efter »de«: »udenlandske«.

23. I § 50, stk. 2, ændres »nr. 1-13, og 23-27« til: »nr. 1-12, og 22-26«.
24. I § 51 a, stk. 1, ændres »ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.« til: »efter § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt., ikke kan bestride stillingen.«
25. I § 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »10, 11, 19 og 23-27« til: »9, 10, 18 og 22-26«.
26. Efter § 51 b indsættes:
»§ 51 c. Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 45, stk. 1, ikke kan bestride stillingen. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt., påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.
Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.
Stk. 3. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., på baggrund af § 45, stk. 1, nr. 2 og 4-6, skal fremgå af påbuddet.
Stk. 4. Påbud meddelt efter stk. 1 og 2 kan af valutavekslingsvirksomheden og den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.
Stk. 5. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 6. Har valutavekslingsvirksomheden ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 46, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet kan endvidere inddrage valutavekslingsvirksomhedens tilladelse, jf. § 46, stk. 1, nr. 3, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, 3. pkt.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, når en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.«

27. I § 52 ændres » og 23-27« til: » og 22-26«.
28. I § 57, *stk. 1, 1. pkt.*, to steder i *stk. 4*, og i *stk. 5, 1. pkt.*, og *stk. 6, § 59, stk. 1 og 2*, og § 60 ændres »nr. 15-18 og 22« til: »nr. 14-17 og 21«.
29. I § 57, *stk. 2*, ændres »nr. 17« til: »nr. 16«.
30. I § 58, *stk. 1 og 6*, og § 61 ændres »nr. 18« til: »nr. 17«.
31. I § 64, *stk. 1, 1. pkt.*, to steder i *stk. 3*, og i *stk. 4, 1. pkt.*, og *stk. 5*, ændres »nr. 14« til: »nr. 13«.
32. I § 65, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 5, § 66, stk. 1*, og § 73 ændres »nr. 20« til: »nr. 19«.
33. I § 79 indsættes som *2. pkt.*:
»Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 51 c, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt.«
34. I § 80 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:
»*Stk. 2.* Undlader en valutavekslingsvirksomhed at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 51 a, stk. 1, eller § 51 c, stk. 1, 1. pkt., og *stk. 2, 1. pkt.*, kan virksomheden pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.«
Stk. 2-6 bliver herefter til *stk. 3-7*.

§ 6

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, som ændret ved § 8 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»En investeringsrådgiver skal endvidere snarest muligt underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er opfyldt.«

2. I § 11, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter » forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«: » og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«
3. I § 14, stk. 3, 1. pkt., ændres » eller den finansielle lovgivning,« til: », den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
4. I § 16 indsættes efter »eller regler udstedt i medfør heraf«: » eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«
5. I § 21, stk. 1, indsættes efter »eller regler udstedt i medfør af denne lov«: » eller Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.«

§ 7

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, og § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, udgår »og«, og der indsættes efter »§ 4, stk. 5,«: » og § 13, stk. 3,«.
2. I § 2 indsættes efter nr. 13 som nye numre:
»14) Filial: En formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets.
15) Primær forretningssted: Det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.«
3. I § 13, stk. 3, indsættes efter »En forsikringsformidler«: » eller et forsikringsselskab«.
4. I § 24 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. For udenlandske forsikrings- eller genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, hvis primære forretningssted er beliggende i Danmark, kan Finanstilsynet indgå aftaler med den kompetente myndighed i det pågældende hjemland, om at Finanstilsynet handler som kompetent myndighed i forhold til de forpligtelser, der følger af kapitel

4-7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, og som er gennemført ved bestemmelser i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Den kompetente myndighed i det pågældende hjemland orienterer straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EI-OPA herom. Finanstilsynet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser der leveres i Danmark, er i overensstemmelse med kapitel 4 i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet har desuden ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som leveres eller udføres i Danmark.«
Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

5. I § 24, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-2 og 4«.
6. I § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2., 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
7. I § 43, stk. 1, indsættes efter »i medfør af«: »§ 8 og«.

§ 8

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, og § 11 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 134, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,« og »hvidvaskforebyggelse« ændres til: »hvidvaskforebyggelse«.
2. I § 134 a, stk. 3, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

§ 9

I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, som ændret ved lov nr. 1563 af 27. december 2019, og § 10 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:
»Ordforklaringen skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og må ikke være vildledende.«

2. I § 13, stk. 2, 3. pkt., ændres »stk. 1, nr. 1, 3 eller 6« til: »stk. 1 eller 3«.

§ 10

I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, som ændret ved § 7 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 97, stk. 1, 2. pkt., ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
2. I § 98, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.
3. I § 104, stk. 1, indsættes efter »simpel, transparent og standardiseret securitisering«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
4. I § 112, stk. 1, indsættes efter » simpel, transparent og standardiseret securitisering«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.

§ 11

I lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. lov nr. 450 af 24. april 2019, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020, og § 9 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiell lovgivning,« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning,«.

§ 12

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, § 12 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og § 10 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, og § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 14, stk. 4, 1. pkt., ændres »denne lov eller anden finansiel lovgivning« til: »den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning«.

§ 13

I lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 107, stk. 4, udgår »i årsrapporten «, og som 2. og 3. pkt. indsættes:
»Virksomheden skal i årsrapporten angive, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.«
2. I § 219, stk. 2, indsættes som nr. 11:
»11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.«
3. I § 259, stk. 1, indsættes efter »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«: » og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer«.
4. I § 275, stk. 1, indsættes som nr. 7:
»7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.«
5. I § 276 indsættes som nr. 6:
»6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.«

§ 14

I lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 356 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, ændres: »i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs« til: »i tilfælde af rekonstruktionsbehandling, konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2 i lov om i finansiell virksomhed, og Finansiell Stabilitet har vurderet, at betingelserne for afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt «.
2. I § 6, stk. 1, ændres: »i tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs« til: »i tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling, går konkurs eller i tilfælde hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2 i lov om i finansiell virksomhed«.
3. I § 16, stk. 1, ændres: »rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden« til: »rekonstruktionsbehandlingens, konkursens indtræden eller tidspunktet hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2 i lov om i finansiell virksomhed«.
4. I § 16, stk. 2, ændres: »rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden« til: »rekonstruktionsbehandlingens, konkursens indtræden eller tidspunktet hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af § 245 c, stk. 2 i lov om i finansiell virksomhed«.
5. I § 16, stk. 6, ændres: » rekonstruktionsbehandling eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen« til: »rekonstruktionsbehandling, konkurs eller tilfælde hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2 i lov om i finansiell virksomhed samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen«.
6. I § 17 ændres: »konkurs eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder« til: »konkurs, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2 i lov om i finansiell virksomhed eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder«.

§ 15

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved lov nr. 1159 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 27, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.* »Derudover påser Finanstilsynet overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.«.
2. I § 27, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »kapitler og bestemmelser i denne lov« til: »regler«.
3. I § 27 *e* ændres »eller regler udstedt i medfør af loven« til: », regler udstedt i medfør af loven, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf.«.
4. Efter § 27 *l* indsættes:
»§ 27 **m.** Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser finder anvendelse på ATP.«

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 2. Datacentraler, der ved lovens ikrafttræden udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsætte med at drive denne virksomhed uden tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem i henhold til § 180 a, i lov om kapitalmarkeder, som foreslået ved denne lovs § 1, nr. 6, indtil den 1. juli 2022. Ønsker en datacentral at ansøge om tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem, skal Finanstilsynet modtage ansøgning herom senest den 1. januar 2022.

Stk. 3. Forlængelsen af udskydelsesperioden i § 48 a, *stk. 1*, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden, jf. *stk. 1*.

Stk. 4. Forlængelsen af udskydelsesperioden i § 20, *stk. 2*, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden, jf. *stk. 1*.

Stk. 5. Regler fastsat i medfør af § 26, *stk. 4*, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 26, *stk. 5*, i lov om kapitalmarkeder, som ændret ved denne lovs § 4, nr. 5.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af § 308, *stk. 8-10*, i lov om finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter

udstedt i medfør af § 308, stk. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 14.

§ 17

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens §§ 1-14 og § 16 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

*Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning*
- 2. Lovforslagets hovedpunkter*
 - 2.1. Ledelsesregler*
 - 2.1.1. Gældende ret*
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold*
 - 2.2. Ensretning af aflønningsreglerne*
 - 2.2.1. Gældende ret*
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold*
 - 2.3. Ændringer som følge af taksonomiforordningen*
 - 2.3.1. Gældende ret*
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning*
 - 2.4. Modtagere af indlån, og andre midler, der skal tilbagebetales*
 - 2.4.1. Gældende ret*
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning*
 - 2.5. Manglende tilbagebetaling af forfaldne indlån*
 - 2.5.1. Gældende ret*
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning*
 - 2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter*
 - 2.6.1. Gældende ret*
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning*
 - 2.7. STS-forordningen*
 - 2.7.1. Gældende ret*
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning*
 - 2.8. Ophævelse af krav om, at mulighed for etablering af andelsklasser skal fremgå af afdelingers navne*
 - 2.8.1. Gældende ret*

- 2.8.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
- 2.8.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.9. *Udenlandske betalingssystemer og operatører af detailbetalingssystemer*
 - 2.9.1. *Gældende ret*
 - 2.9.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.9.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.11. *Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om god skik m.v.*
 - 2.11.1. *Gældende ret*
 - 2.11.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.11.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.12. *Positionslofter på råvarederivater*
 - 2.12.1. *Gældende ret*
 - 2.12.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.12.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.13. *Udarbejdelse af årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat*
 - 2.13.1. *Gældende ret*
 - 2.13.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.13.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.14. *Præcisering af hvidvasklovens anvendelsesområde*
 - 2.14.1. *Gældende ret*
 - 2.14.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.14.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.15. *Indberetning af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere*
 - 2.15.1. *Gældende ret*
 - 2.15.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.15.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.16. *Forsikringsdistributionsdirektivet*
 - 2.16.1. *Gældende ret*
 - 2.16.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.16.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.18. *Ændring i lov om betalingskonti om krav til ordforklaringer*
 - 2.18.1. *Gældende ret*
 - 2.18.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.18.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.19. *Ændringer i lov om betalingskonti om opsigelse af rammeaftaler*
 - 2.19.1. *Gældende ret*

- 2.19.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
- 2.19.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.20. *Disclosureforordningen – ATP*
 - 2.20.1. *Gældende ret*
 - 2.20.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.20.3. *Lovforslagets indhold*
- 2.21. *Implementering af solvens II-direktivet*
 - 2.21.1. *Gældende ret*
 - 2.21.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.21.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.22. *Udpegning af relevant myndighed til at vurdere finansielle instrumenter og finansielle kontraktors erstatningsbenchmark*
 - 2.22.1. *Gældende ret*
 - 2.22.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.22.3. *Den foreslåede ordning*
- 2.23. *Ophævelse af reglerne om oplysninger til offentligheden om kvaliteten af udførelse af transaktioner*
 - 2.23.1. *Gældende ret*
 - 2.23.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*
 - 2.23.3. *Den foreslåede ordning*
- 3. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
- 4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
- 5. *Administrative konsekvenser for borgerne*
- 6. *Miljømæssige konsekvenser*
- 7. *Forholdet til EU-retten*
- 8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
- 9. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) vil det blive lettere for erhvervsdrivende at rejse kapital på tværs af EU/EØS-lande til deres miljømæssigt bæredygtige aktiviteter, da deres økonomiske aktiviteter kan sammenlignes på grundlag af ensartede kriterier, således at de kan udvælges som underliggende aktiver for miljømæssigt bæredygtige investeringer. Med nærværende lovforslag foreslås det, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af bestemmelserne i taksonomiforordningen, der fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen.

Lovforslaget har yderligere til formål at gennemføre de ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tilægpension (ATP-loven), der er nødvendige for, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) kan finde anvendelse på ATP, idet det er blevet besluttet, at ATP i medfør af artikel 16, stk. 1, skal være underlagt de krav, der gælder efter disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedssaktører. Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen. Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investerings- og rådgivningsprocesser.

Lovforslaget har desuden til formål at sikre, at Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank til enhver tid vil kunne føre tilsyn med betalingssystemer, der er systemisk vigtige for den danske betalingsinfrastruktur, og it-driften heraf, uanset om betalingssystemet eller den virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem, er beliggende i et andet land inden for eller uden for EU/EØS. Lovforslaget sikrer hermed tilsynet med betalingssystemer, der er af afgørende betydning for, at udbetaling af løn og pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger kan foretages uden væsentlige forsinkelser.

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet får mulighed for at kræve, at et udenlandsk betalingssystem, der udøver virksomhed i Danmark, skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret. Derudover foreslås det, at en virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem skal have tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem, hvilket bl.a. forudsætter, at operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark. Disse krav kan alene stilles, såfremt det vurderes, at betalingssystemet eller det detailbetalingssystem, på hvilket der udføres it-drift, har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning. Desuden foreslås det at fastsætte en række krav til en operatør af et detailbetalingssystemets governancestruktur, såsom betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området og egnethed og hæderlighedskrav til ledelsen og ejerne af en sådan virksomhed. En operatør af et detailbetalingssystem vil også blive underlagt de samme krav til outsourcing af væsentlige aktivitetsområder som andre virksomheder på det finansielle område.

Med forslaget præciseres Finanstilsynets mulighed for at gribe ind overfor ledelsesmedlemmer, som er tiltalt i straffesager for overtrædelse af anden relevant lovgivning end straffeloven og den finansielle lovgivning. Det kunne f.eks. være overtrædelse af skattelovgivningen. Endvidere udvides Finanstilsynets mulighed for at afsætte direktøren i en valutavekslingsvirksomhed, så Finanstilsynet har denne mulighed frem for at skulle inddrage tilladelsen til at drive virksomhed i tilfælde, hvor et ledelsesmedlem ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Lovforslaget indeholder videre et forslag til en ny bestemmelse, der vil undtage enkelte dokumenter i sager om god skik m.v. fra aktindsigt i en begrænset tidsperiode, når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen. Bestemmelsen er begrundet i hensynet til Finanstilsynets bestyrelses behandling af de konkrete sager om god skik m.v., da bestyrelsens beslutningskompetence følger af de pågældende sagers særlige karakter, hvilket f.eks. kan være et udkast til politianmeldelse af en virksomhed.

Lovforslaget har til formål at lempe de eksisterende regler for positionslofter for råvarederivater med hensigten at forbedre likviditeten på markederne for afledte finansielle instrumenter.

Formålet med lovforslaget er desuden at styrke gennemsigtigheden på kapitalmarkederne ved at harmonisere data og gøre dem tilgængelige for analytikere, investorer og andre interessenter på hensigtsmæssig vis på tværs af EU. Det vil blandt andet gøre det lettere, at rejse kapital uden for det børsnoterede selskabs eget hjemland. Dette sker ved at indsætte en bestemmelse om, at udstedere af værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked skal udarbejde deres årsrapporter i det fælleseuropæiske elektroniske rapporteringsformat, der følger af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen).

Med forslaget ændres modellen for udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFler), så den tager udgangspunkt i den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) model for udpegning af SIFler. Der inddrages med forslaget flere indikatorer i modellen, der kan påvirke et instituts systemiskhed, således at modellen i højere grad tager højde for forhold, der er relevante ved udpegning af SIFler.

Bestemmelserne om, hvem der i Danmark har eneret til at modtage indlån og andre midler, foreslås udvidet til også at omfatte projektere, der modtager midler omfattet af forordning 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. Dette sikrer, at projektere kan søge finansiering igennem crowdfunding uden pengeinstituttiladelse. Det understøtter en bredere finansiering af mindre erhvervsdrivende.

Der foreslås indsat en bestemmelse i § 245 c, der sætter Finanstilsynet i stand til at kunne konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale indlån, der er forfaldet til betaling. En sådan konstatering

medfører, at Garantiformuen kan dække indskud omfattet af denne. Det giver borgerne en udvidet adgang til dækning under Garantiformuen og bidrager derfor yderligere til at skabe tryghed for borgernes placering af midler i pengeinstitutter.

Lovforslaget har endvidere til formål at gennemføre de ændringer, der med 2020/0151(COD) foretages i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen). Formålet med ændringerne er at fremme brugen af balanceførte syntetiske securitiseringer, hvilket er securitiseringer, hvor eksponeringerne, eksempelvis udlån, forbliver på balancen hos et pengeinstitut, inden for rammerne af STS-securitiseringer. Herudover skal ændringerne fremme securitiseringer af misligholdte eksponeringer, hvilket er securitiseringer af eksponeringer, hvor det er konstateret, at låntager har misligholdt sin betalingsforpligtigelse over for pengeinstituttet. Ændringerne skal sikre, at de finansielle institutter har bedre mulighed for at håndtere misligholdte eksponeringer og yde finansiering til virksomhederne. Dette er særligt vigtigt i kølvandet på det økonomiske chok forårsaget af COVID-19 pandemien.

Lovforslaget har videre til formål at udpege erhvervsministeren som relevant myndighed til at vurdere erstatningsbenchmarks egnethed, når en interesseret part anmoder herom, i henhold til benchmarkforordningen. Den relevante myndighed vurderer, om finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmark for et ophørende benchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Det foreslås, at erhvervsministeren kan anmode Det Systemiske Risikoråd om at forholde sig til, om selve anvendelsen af det erstatningsbenchmark, der skal vurderes, kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Endeligt har lovforslaget til formål at skabe administrative lettelser for markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, ved at ophæve kravet om, at disse virksomheder mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ledelsesregler

2.1.1. Gældende ret

Bestyrelsen og direktionen i virksomheder på det finansielle område skal opfylde krav om egnethed og hæderlighed. For enkelte virksomheder finder tilsvarende krav også anvendelse for indehaveren af en virksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, den eller de ledelsesansvarlige, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, og ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i virksomheden.

Det følger af egnetheds- og hæderlighedskravene, at en person, der varetager en af de overfornævnte funktioner, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at bestride hvervet eller

stillingen. Derudover skal personen til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed.

Videre må personen ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Personen må ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under sådanne former for insolvensbehandling. Hvor det er relevant, må personen ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som vedkommende ejer eller har væsentlig indflydelse på, have påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.

Endelig må personen ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Ved vurderingen af om en person lever op til kravene om egnethed og hæderlighed, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Finanstilsynet har for de fleste virksomheder på det finansielle område bemyndigelse til at påbyde virksomheden at afsætte et medlem af direktionen eller en nøgleperson og til at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke længere lever op til hæderlighedskravene. Dette følger eksempelvis af § 351 i lov om finansiel virksomhed.

Ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 blev Finanstilsynets mulighed for at gribe ind overfor ledelsesmedlemmer præciseret i lov om finansiel virksomhed, således at Finanstilsynet kan gribe ind overfor et ledelsesmedlem, som er tiltalt i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning, og ikke kun hvor vedkommende er tiltalt for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning.

Opfylder indehaveren af en finansiel virksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere egnetheds- og hæderlighedskravene, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse til at drive virksomhed. Finanstilsynet har en tilsvarende beføjelse til at inddrage en virksomheds tilladelse, hvis Finanstilsynets påbud om at afsætte en person fra sin stilling eller Finanstilsynets påbud til et bestyrelsesmedlem om at nedlægge sit hverv, ikke efterleves inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I finansielle virksomheder kan Finanstilsynet gribe ind overfor ledelsesmedlemmer, som er tiltalt i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning og ikke kun hvor vedkommende er tiltalt for overtrædelse af straffeloven og den finansielle lovgivning. Anden relevant lovgivning kunne f.eks. være overtrædelse af skattelovgivningen. Med nærværende lovforslag foreslås denne præcisering bredt ud til de øvrige love på de finansielle område.

I lighed med, at Finanstilsynet i dag kan gribe ind, hvis et ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed har overtrådt straffeloven eller den finansielle lovgivning, vil det være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet kan gribe ind, hvis et ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed bliver tiltalt i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning, der ikke er straffeloven eller finansiell lovgivning. Det kunne f.eks. være, hvis den pågældende tiltales for overtrædelse af skattelovgivningen.

En række af de gældende bestemmelser, der giver imidlertid kun Finanstilsynet bemyndigelse til at afsætte ledelsesmedlemmer, hvis de tiltales i en straffesag og hvis straffesagen vedrører overtrædelse af straffeloven eller finansiell lovgivning. Der skal desuden være tale om tilfælde, hvor domfældelse vil indebære, at ledelsesmedlemmet ikke opfylder hæderlighedskravene, dvs., hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at personen ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Finanstilsynet kan efter bestemmelserne påbyde en virksomhed at afsætte direktionen eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge hvervet, indtil straffesagen er afgjort.

Der er tilfælde, hvor domfældelse i en straffesag for overtrædelse af anden relevant lovgivning ligeledes kan føre til, at et ledelsesmedlem ikke længere opfylder hæderlighedskravene. Finanstilsynet bør også i disse tilfælde, have mulighed for at gribe ind allerede ved en tiltale på samme måde, som Finanstilsynet vil kunne gribe ind, hvis der var tale om en overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning. En sådan tilpasning er foretaget i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Det er centralt, at den hvidvaskansvarlige har de rette kompetencer til at varetage stillingen, da der ellers vil være risiko for, at vedkommende ikke kan løfte ansvaret. Det vil medføre øget risiko for misbrug af virksomheden til hvidvask eller terrorfinansiering. Erhvervsministeriet finder det derfor relevant at sikre, at Finanstilsynet har mulighed for at afsætte en ansat, der er udpeget som hvidvaskansvarlig, hvis vedkommende ikke har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering. Tilliden til den finansielle sektor vil lide skade, hvis Finanstilsynet ikke kan gribe ind i sådanne tilfælde, hvor virksomheden ikke selv gør det. Der skal være tale om alvorlige svigt, hvor Finanstilsynet vurderer, at det ikke er muligt at rette op på den manglende egnethed inden for rimelig tid.

Endvidere bør Finanstilsynet kunne afsætte et medlem af direktionen og bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed, hvis det pågældende medlem ikke lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene. Denne mulighed har Finanstilsynet ikke i dag. Det betyder, at hvis Finanstilsynet vurderer, at et medlem af direktion eller bestyrelse i en valutavekslingsvirksomhed ikke lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene, og vedkommende ikke selv trækker sig, vil Finanstilsynet i sidste ende være nødsaget til at inddrage virksomhedens tilladelse. En mulighed for at afsætte et ledelsesmedlem eller påbyde virksomheden at gøre det vil være mindre indgribende og vil svare til Finanstilsynet bemyndigelse i forhold til de øvrige virksomheder på det finansielle område.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at sikre, at Finanstilsynet kan gribe ind, hvis et ledelsesmedlem i en finansiel virksomhed bliver tiltalt i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning, der ikke er straffeloven eller finansiel lovgivning. Ændringen er foretaget i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 2110 af 22. december 2020, og foreslås bredt ud til de øvrige finansielle love.

Det foreslås, at give Finanstilsynet bemyndigelse til at afsætte en ansat, der er udpeget til hvidvask-ansvarlig, hvis vedkommende ikke har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering. Der skal være tale om alvorlige svigt, hvor Finanstilsynet vurderer, at det ikke er muligt at rette op på den manglende egnethed inden for rimelig tid.

Det foreslås, at give Finanstilsynet til at gribe ind over for et ledelsesmedlem i en valutavekslingsvirksomhed, indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller den eller de ledelsesansvarlige i en valutavekslingsvirksomhed, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, hvis vedkommende ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene. Dette svarer til Finanstilsynets bemyndigelse til at gribe ind over for personer omfattet af egnetheds- og hæderlighedskravene i de øvrige love på det finansielle område.

2.2. Ensretning af aflønningsreglerne

2.2.1. Gældende ret

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en forvalter af alternative investeringsfonde og i en investeringsforening samt ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens og foreningens risikoprofil, er i dag omfattet af udbetalingsbegrænsninger af variabel løn, herunder et krav om, at udbetalingen af en større del af en variabel løn skal udskydes i en periode på mindst tre år for ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens og foreningens risikoprofil.

Videre er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, finansielle holdingvirksomheder, fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, forvaltere af alternative investeringsfonde og investeringsforeninger forpligtet til at offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med denne del af lovforslaget er at ensrette aflønningsreglerne på tværs af den finansielle sektor, sådan at der gælder samme aflønningsregler for ledelsesmedlemmer og nøglepersoner.

Ved lov nr. 1447 af 22. december 2020 blev udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder forlænget, således at udbetaling af variabel løn til ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal ske over en periode på mindst 4 år, mens udbetaling af variabel løn til medlemmer af ledelsen skal ske over en periode på mindst 5 år.

Med den politiske aftale af 31. august 2010 om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor blev det besluttet at skærpe aflønningskravene på tværs af den finansielle sektor. Det blev besluttet, at både regler, der gennemførte bestemmelser i CRD III og nationale fastsatte krav, foruden at finde anvendelse for virksomheder omfattet af CRD III (pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber) også skulle finde anvendelse for forsikringselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og virksomheder omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Med baggrund i et udgangspunkt om ens aflønningsregler på tværs af den finansielle sektor foreslås forlængelse af udskydelsesperioden indført i lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Derudover foreslås det, at ændre offentlighedskravet vedrørende de enkelte ledelsesmedlemmers samlede vederlag, således at offentlighedskravet ikke længere skal ske i årsrapporten. Ændringen sker af hensyn til databeskyttelsesreglerne, hvorefter sådanne oplysninger skal kunne fjernes efter 10 år. Årsrapporten indsendes til Erhvervsstyrelsen, som vil være i besiddelse af oplysningerne til evig tid, hvorfor offentlighedskravet af individuelle lønforhold ikke bør ske i årsrapporten. Det foreslås i stedet at det af årsrapporten skal fremgå, hvor oplysningerne om ledelsesmedlemmers individuelle lønforhold kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for årsrapportens offentliggørelse.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at forlænge udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn til medlemmer af ledelsen og ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil i både lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Derudover foreslås det at ændre kravet om offentlighedskrav af ledelsesmedlemmers individuelle lønforhold i lov om finansiell virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og – aktiviteter, lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det foreslås således, at offentlighedskravet ikke skal ske i årsrapporten, men at det af årsrapporten skal fremgå, hvor oplysningerne om ledelsesmedlemmers individuelle lønforhold kan findes. Oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for årsrapportens offentliggørelse.

2.3. Ændringer som følge af taksonomiforordningen

2.3.1. Gældende ret

I dag gælder der en række oplysningsforpligtelser i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab eller pengeinstitut, der yder porteføljepleje eller et forsikringsselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et penge- eller realkreditinstitut, der yder investeringsrådgivning, eller en forsikringsformidler, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Disclosureforordningen har indført to former for bæredygtige finansielle produkter; et produkt der bl.a. fremmer miljømæssige eller sociale karakteristika eller en kombination af disse, jf. artikel 8 i disclosureforordningen, og et produkt der har bæredygtige investeringer eller en reduktion af CO₂-emissioner som sit mål, jf. artikel 9 i disclosureforordningen. For disse to typer bæredygtige finansielle produkter gælder der yderligere oplysningsforpligtelser.

Ved finansielle produkter forstås bl.a. en investeringsportefølje eller en alternativ investeringsfond.

Reglerne i disclosureforordningen har fundet anvendelse fra den 10. marts 2021 bortset fra reglerne i disclosureforordningens artikel 11, stk. 1-3, der vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning, der skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Taksonomiforordningen finder anvendelse den fra 1. januar 2022, for så vidt angår de miljømål, der vedrører modvirkning af klimaændringer og tilpasning til klimaændringer. Med hensyn til miljømål, der vedrører bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer, omstilling til en cirkulær økonomi, forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, finder taksonomiforordningen først anvendelse for disse fra den 1. januar 2023.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) blev vedtaget i juni 2020.

Formålet med taksonomiforordningen er at skabe ensartede kriterier for, hvilke økonomiske aktiviteter der kan karakteriseres som miljømæssigt bæredygtige aktiviteter på tværs af EU. På den måde vil erhvervsdrivende få lettere ved at rejse kapital til deres miljømæssigt bæredygtige aktiviteter, idet investorerne vil få mulighed for at udvælge disse som underliggende aktiver for miljømæssigt bæredygtige investeringer.

Taksonomiforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningens artikel 21 pålægger medlemsstaterne at sikre, at de kompetente myndigheder, omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen, påser, at de finansielle markedsdeltagere overholder artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen supplerer disclosureforordningen ved at fastsætte yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, der ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Af artikel 5 i taksonomiforordningen fremgår det, at hvis finansielle produkter, som omhandlet i artikel 9, i disclosureforordningen, investerer i en økonomisk aktivitet, der bidrager til et miljømål, som omhandlet i artikel 2, nr. 17, i disclosureforordningen, skal de oplysninger, der skal gives forud for aftaleindgåelse og i periodiske rapporter, omfatte oplysninger om det eller de miljømål, som fastsat i artikel 9 i taksonomiforordningen, som den investering, der ligger til grund for det finansielle produkt, bidrager til. Desuden skal oplysningerne omfatte en beskrivelse af, hvordan og i hvilket omfang de investeringer, der ligger til grund for det finansielle produkt, er i økonomiske aktiviteter, der kvalificeres som miljømæssigt bæredygtige i henhold til artikel 3 i taksonomiforordningen.

Videre fremgår det af artikel 6 i taksonomiforordningen, at hvis finansielle produkter, som omhandlet i artikel 8, i disclosureforordningen, fremmer miljømæssige karakteristika, skal de oplysninger, der skal gives forud for aftaleindgåelse og i de periodiske rapporter, ledsages af en erklæring om, at princippet om ikke at gøre væsentlig skade kun gælder for de investeringer, der ligger til grund for det finansielle produkt, og som tager højde for EU-kriterierne for miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter. Det skal samtidig fremgå af erklæringen, at de investeringer, der ligger til grund for den tilbageværende andel af disse finansielle produkter, ikke tager højde for EU-kriterierne for miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter.

Af artikel 6 i taksonomiforordningen fremgår det, at hvis et finansielt produkt, som omhandlet i artikel 8 i disclosureforordningen, fremmer miljømæssige karakteristika, finder artikel 5 i taksonomiforordningen tilsvarende anvendelse.

Af artikel 7 i taksonomiforordningen fremgår det, at er der tale om finansielle produkter, der ikke er omfattet af artikel 8 eller 9, i disclosureforordningen, skal oplysningerne, der gives forud for aftaleindgåelse og i de periodiske rapporter, ledsages af en erklæring om, at de investeringer, der ligger til grund for dette finansielle produkt, ikke tager højde for EU-kriterierne for miljømæssigt bæredygtige økonomiske aktiviteter.

Taksonomiforordningen indeholder desuden ændringer til disclosureforordningen, j. artikel 25 i taksonomiforordningen. Hovedparten af disse ændringer til disclosureforordningen følger af de yderligere oplysningsforpligtelser, som er blevet indført med artikel 5-7 i taksonomiforordningen.

For at sikre et effektivt tilsyn med taksonomiforordningen er det fundet hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet bør udpeges som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Finanstilsynet foreslås at få alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen af de nævnte artikler. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de supplerende oplysningsforpligtelser, taksonomiforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, der allerede udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse i medfør af nuværende sektorspecifik lovgivning og lov om finansiell virksomhed. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen.

På baggrund af ovenstående foreslås de eksisterende tilsynsbestemmelser i § 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed, § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde mv., § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, § 215, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension tilpasset i overensstemmelse hermed.

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet vil kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, taksonomiforordningens artikel 5, 6 og 7 stiller til virksomhedernes oplysningsforpligtelser, der gives forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter.

Det foreslås videre at tilpasse § 355, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser og § 248, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, der bestemmer, hvem der kan anses for at være parter i forhold til de afgørelser, Finanstilsynet har truffet eller vil træffe over for virksomheder i medfør af taksonomiforordningen.

Det foreslås endvidere at tilpasse § 372, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 189 i lov om investeringsforeninger m.v., § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, § 264, stk. 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvorefter afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Endeligt foreslås det at tilpasse § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og § 265 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, så erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som Kommissionen eventuelt måtte vedtage i medfør af taksonomiforordningen.

2.4. Modtagere af indlån, og andre midler, der skal tilbagebetales

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af § 7, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge og sparevirksomheder må modtage indlån og andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden.

Derudover må realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Der er desuden adgang til, at virksomheder kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, hvis denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet stiller krav om, at projektere omfattet af forordningen ikke må blive underlagt krav om tilladelse som et pengeinstitut. Projektere optager lånebaseret crowdfunding gennem crowdfundingudbud omfattet af forordningen.

En projekters modtagelse af midler ved et crowdfundingudbud svarer til modtagelse af andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales. Disse projektere skal derfor tilføjes til listen over modtagere af andre midler, der skal tilbagebetales, som undtages fra bestemmelsens tilladelseskrav. Det er vigtigt, at bestemmelsen kun tillader projektere at modtage andre midler, der skal tilbagebetales under de særlige regler, der gælder i forordningen.

Denne tilføjelse medfører ikke, at midler lånt til en projekter er omfattet af Garantiformuen i tilfælde den pågældendes konkurs. Krav mod projekter vil således følge konkurslovens regler.

Den nuværende udformning af § 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, er til en vis grad blevet uoverskuelig. Bestemmelsen bør derfor moderniseres og gøres mere overskuelig. Det foreslås gjort ved at opsplitte bestemmelsen i to separate stykker, hvor det ene oplister virksomheder, der fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales, og den anden, der indeholder en opstilling af virksomheder, der må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 7, stk. 2, således at den indeholder en overskuelig liste over modtagere, der lovligt fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Den foreslåede ændring af lovens § 7, stk. 2, vil medføre, at bestemmelsen er mere overskuelig.

Det foreslås herudover at tilføje et nyt stk. 3, således at denne indeholder en overskuelig liste over modtagere, der fra offentligheden lovligt kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Til det nye stk. 3 foreslås samtidig tilføjet projektere, der modtager midler gennem et crowdfundingudbud omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. Som konsekvensrettelse er denne tilføjet til undtagelsen for tilladelse som sparevirksomhed i § 334 i lov om finansiel virksomhed.

Der er desuden foretaget en konsekvensrettelse, hvorved udstedere af elektroniske penge er fjernet fra bestemmelsen. Det skyldes, at disse i dag er reguleret i lov om betalinger. Det følger af § 19, stk. 2, i lov om betalinger, at e- pengeinstitutter ikke må modtage indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. Bestemmelsen implementerer artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (e- pengedirektivet). På det grundlag foreslås udstedere af elektroniske penge fjernet fra listen over virksomheder, der lovligt må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales

For nærmere om affattelsen af § 7, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.5. Manglende tilbagebetaling af forfaldne indlån

2.5.1. Gældende ret

Der findes ikke gældende regler om pengeinstitutters manglende tilbagebetaling af forfaldne indlån i situationer uden for afvikling af pengeinstitutter.

I henhold til gældende ret dækker Garantiformuen indskud op til visse beløbsgrænser, når et pengeinstitut tages under konkursbehandling eller træder i rekonstruktion. Denne udbetaling sker som udgangspunkt senest syv arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det danske krisehåndteringssystem for nødlidende eller potentielt nødlidende finansielle virksomheder, som Garantiformuen indgår i, indebærer, at myndighederne kan sætte tidligt ind for at sikre videreførelse af kritiske funktioner i usunde eller nødlidende finansielle virksomheder og samtidig minimere negative virkninger på samfundsøkonomien og det finansielle system. Det betyder i praksis, at det er højst usandsynligt, at der kan opstå en situation, hvor indskyderne ikke kan få deres indskud udbetalt fra et pengeinstitut.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD) forudsætter, at udbetaling fra Garantiformuen kan ske, uanset om pengeinstituttet konkret er under konkurs eller rekonstruktionsbehandling. For at sikre en direktivnær implementering og juridisk klarhed omkring beskyttelsen af de danske indskydere, bør de danske regler tilpasses til også at omfatte tilfælde uden for konkurs eller rekonstruktionsbehandling.

Der lægges med lovforslaget derfor op til en mere direktivnær implementering af DGSD artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., hvorefter de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke umiddelbart har udsigt til at blive i stand til det.

En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og skal medføre, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af et dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Foretages en sådan konstatering vil Finanstilsynet samtidig vurdere andre foranstaltninger overfor pengeinstituttet, herunder om pengeinstituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at give Finanstilsynet beføjelse til at vurdere, om et pengeinstitut kan udbetale et indskud, hvis Finanstilsynet godtgør, at pengeinstituttet ikke har udbetalt et indskud, som er forfaldet til betaling.

Vurderingen skal danne grundlag for konstateringen af, hvorvidt pengeinstituttet kan udbetale sine indskud eller ej. Hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet ikke kan tilbagebetale indskuddet af årsager, der er forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, skal Finanstilsynet orientere Garantiformuen.

Konsekvensen af Finanstilsynets konstatering af, at pengeinstituttet ikke kan tilbagebetale sit indskud, er at Garantiformuen iværksætter udbetaling af dækkede indskud. Der foreslås derfor samtidig gennemført konsekvensændringer i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Henset til den alvorlige karakter som manglende udbetaling af indskud har, foreslås en tidsfrist for Finanstilsynets vurdering på højst fem arbejdsdage, hvilket indebærer en direktivnær implementering af fristen fastsat i DGSD.

For nærmere om affattelsen af § 245 c i lov om finansiel virksomhed henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter

2.6.1. Gældende ret

Finanstilsynet udpeger senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFler) i Danmark, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber kan udpeges som SIFI.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de tre fastsatte SIFI-indikatorer, der fremgår af § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed. De tre indikatorer for udpegning af SIFler er, hvorvidt instituttets balance udgør mere end 6,5 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt, hvorvidt instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark, og hvorvidt instituttets indlån i Danmark udgør mere end 3 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

Et institut, der er udpeget som SIFI, skal ligge under grænseværdierne for alle tre indikatorer i tre på hinanden følgende år for at ophøre med at være et SIFI, jf. § 308, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Erhvervsministeren kan udpege et institut som SIFI, hvis dette væsentligt overskrider grænseværdien for en af indikatorerne, selvom overskridelsen ikke har fundet sted i to på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Erhvervsministeren kan tilsvarende beslutte, at et institut ikke længere skal være udpeget som SIFI, hvis indikatorerne ligger væsentlig under indikatorerne i § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, selvom SIFI-instituttet ikke har ligget under grænseværdierne i tre på hinanden følgende år, jf. § 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til § 308, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet parallelt med udpegningen af SIFler udregne et mål for graden af systemiskhed i institutter, som et gennemsnit af faktorerne oplistet i § 308, stk. 6. Faktorerne er hhv. instituttets balance i pct. af danske penge- og realkreditinstitutters samlede balance, instituttets udlån i Danmark i pct. af det samlede penge- og realkreditudlån i Danmark og instituttets indlån i Danmark i pct. af det samlede pengeinstitut-indlån i Danmark.

SIFlerne placeres i en af fem kategorier af systemiskhed på baggrund af beregningen. Kategorierne er bestemmende i forhold til, hvilken SIFI-buffersats instituttet skal opfylde. SIFI-buffersatserne fastsættes af erhvervsministeren i henhold til § 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for, hvordan og på hvilket virksomhedskonsolideringsniveau, der skal foretages beregning af de indikatorer og faktorer, der bruges til hhv. udpegning af SIFler og beregning af graden af systemiskhed, jf. § 308, stk. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed.

Reglerne for SIFler blev indført i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat. SIFI-indikatorerne er fastsat ved den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem

regeringen (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFler) samt krav til alle penge- og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

SIFler har stor betydning for samfundsøkonomien. Det skyldes deres størrelse, og at de varetager kritiske funktioner i de finansielle markeder, f.eks. betalingsformidling, pengemarkedslån eller værdipapirtransaktioner.

For at understøtte den finansielle stabilitet stilles der ekstra krav til SIFlers kapitalisering, således at de bedre vil kunne absorbere tab end ikke-SIFler. SIFler skal derfor opfylde et højere samlet kapitalkrav og et højere krav til nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) i forhold til institutter, der ikke er udpeget som SIFler. Herudover er SIFler underlagt et mere omfattende tilsyn.

Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFler) i Danmark har fulgt en model med tre indikatorer siden introduktionen af SIFI-indikatorerne.

Langt de fleste EU-lande benytter en variant af den model, der anbefales af Den Europæiske Bankmyndighed (EBA). EBAs model er anført i retningslinjer vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SIF'er) af d. 16. december 2014. EBAs model har minimum ti indikatorer, hvilket giver mulighed for en robust model, som kan opfange flere relevante forhold end den danske model, der kun indeholder tre indikatorer.

Det vurderes, at Danmark med fordel kan anvende en model for udpegning af SIFler, der tager udgangspunkt i EBAs model for udpegning af SIFler.

Denne vurdering er baseret på, at modellen for det første opfanger flere dimensioner af systemiskhed hos institutterne end den nuværende model som følge af inddragelsen af flere indikatorer. F.eks. måles systemiskhed ift. grænseoverskridende aktiviteter ikke i den nuværende model.

Modellen er for det andet mere robust over tid ved at udpege SIFler ud fra et samlet mål for systemiskhed, der herudover gøres mindre følsom overfor udsving i enkelte indikatorer ved at inddrage flere indikatorer ved beregning af systemiskhed. I den nuværende model, hvor udpegning som SIFI afhænger af, hvorvidt grænseværdien for én af de tre indikatorer overskrides, kan f.eks. en stigning i indlån resultere i udpegning som SIFI, hvis grænseværdien overskrides, også selvom de øvrige indikatorer er uændrede eller falder.

Modellen tager for det tredje udgangspunkt i EBAs model for udpegning af SIFler, og er derfor mere konsistent med SIFI-udpegningen i andre EU-lande, f.eks. Tyskland og Frankrig.

EBAs retningslinjer omhandler en model for udpegning af SIFler, der indeholder to trin i udpegningsprocessen. Trin 1 i udpegningen skal identificere de største og mest systemisk vigtige finansielle institutter. Dette sker ved at beregne et mål for institutternes systemiskhed med udgangspunkt i 10 indikatorer, som er udvalgt med henblik på at beskrive institutternes størrelse, vigtighed, kompleksitet og sammenkobling med det øvrige finansielle system.

De 10 indikatorer er: samlede aktiver; værdi af nationale betalingstransaktioner; privat indlån; privat udlån; nominal værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC-derivater); passiver på tværs af jurisdiktioner; aktiver på tværs af jurisdiktioner; passiver inden for det finansielle system i hele verden; aktiver inden for det finansielle system i hele verden og udestående gældsudstedelser.

Beregningen indebærer, at hver indikator opgøres som instituttets andel af sektorens samlede størrelse, og sammenvægtes til den beregnede systemiskhed med en nærmere angiven vægt. Den beregnede systemiskhed opgøres i basispoint, hvor ét basispoint svarer til 0,01 pct.

EBA anser i deres retningslinjer som udgangspunkt en beregnet systemiskhed på 350 basispoint som en passende grænse for udpegning af SIFler. Det vil i Danmark alene være Danske Bank, Nykredit Realkredit og Jyske Bank, som overskrider denne grænse.

Finanstilsynet foretager hvert år beregningen efter trin 1, og indberetter resultatet til EBA.

Trin 2 giver myndighederne mulighed for at tage hensyn til særlige forhold, som de vurderer kan være vigtige i forhold til at identificere systemisk vigtige institutter. Dette sker ved at inddrage yderligere indikatorer i beregningen af systemiskheden, som myndighederne vurderer tager passende højde for systemisk risiko i deres nationale sektor eller EUs økonomi. I forhold til udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter i Danmark vurderes det, ved beregning af institutternes systemiskhed, at være hensigtsmæssigt at inkludere to supplerende indikatorer - passiver inden for det finansielle system i Danmark og aktiver inden for det finansielle system i Danmark- som særligt beskriver institutternes sammenkobling med den øvrige finansielle sektor i Danmark.

Der kan ved inddragelsen af de yderligere indikatorer i henhold til EBAs retningslinjer fastsættes en passende grænse for udpegning af systemiske institutter, som eventuelt er lavere end 350 basispoint.

Det vurderes, at en grænse for den beregnede systemiskhed på 100 basispoint er den mest egnede i forhold til at indramme de systemisk vigtige institutter i Danmark. Det indebærer, at der med den foreslåede model udpeges samme institutter, som ved de gældende regler, dvs. Danske Bank, Nykredit Realkredit, Jyske Bank, Nordea Kredit, Sydbank, DLR Kredit og Spar Nord.

Finanstilsynet foretager både beregning af systemiskhed efter trin 1 og trin 2. Alle institutter som vil blive udpeget efter trin 1 vil også blive udpeget efter trin 2. I praksis udpeges danske institutter dermed efter trin 2.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i § 308, stk. 2, vil medføre, at udpegningen af SIFler tager udgangspunkt i et beregnet mål for institutternes systemiskhed. Et finansielt institut udpeges som systemisk vigtigt, hvis det i to på hinanden følgende år har en beregnet systemiskhed over 100 basispoint.

Den foreslåede bestemmelse i § 308, stk. 6, vil medføre, at systemiskheden beregnes med udgangspunkt i 12 indikatorer, der beskriver forskellige dimensioner af institutternes systemiskhed. Beregningen indebærer, at indikatorerne opgøres som instituttets andel af sektorens samlede størrelse, og sammenvægtes til den beregnede systemiskhed med en nærmere angiven vægt. Den beregnede systemiskhed opgøres i basispoint, hvor ét basispoint svarer til 0,01 pct. Indikatorer og vægte fremgår af § 306, stk. 1, nr. 1-12.

Den foreslåede bestemmelse i § 308, stk. 7, vil medføre, at et institut, der udpeges som SIFI, indplaceres i en af fem kategorier for systemiskhed afhængigt af størrelsen af den beregnede systemiskhed. Erhvervsministeren fastsætter i henhold til § 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed for hver kategori af systemiskhed, hvilken SIFI-buffersats SIFlerne skal overholde.

Det vurderes, at der ved de gældende regler sker en retvisende indplacering af systemisk vigtige institutter i kategorier for systemiskhed, og at institutterne derigennem pålægges en passende SIFI-buffersats. Fastsættelsen af grænserne for intervallerne i de fem kategorier for systemiskhed indebærer således, at eksisterende SIFler indplaceres i samme kategorier som ved gældende regler, og således også pålægges samme SIFI-buffersats.

Den foreslåede ændring af § 308, stk. 3-5, i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at de eksisterende bestemmelser tilrettes, så de afspejler, at udpegningen af SIFler med lovforslaget tager udgangspunkt i en beregnet systemiskhed ud fra 12 indikatorer i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret. Herudover ændres der ikke på bestemmelsernes indhold.

2.7. Ændringer vedr. STS-forordningen som led i den Europæiske genopretningspakke for kapitalmarkederne

2.7.1. Gældende ret

STS-forordningen, der har fundet anvendelse siden 1. januar 2019, fastsætter en generel ramme for securitisering og en specifik ramme for STS-securitisering (simpel, transparens og standardiseret securitisering), der er med til at sikre mere simple og gennemsigtige finansielle instrumenter. Securitiserings dækker over en finansieringsmetode, hvor eksempelvis et pengeinstitut samler en række ens udlån i en pulje, der tilbydes til investorer. Forordningen giver investorer flere oplysninger om de

underliggende udlån, således at der skabes gennemsigtighed omkring de risici, der er forbundet med de finansielle instrumenter.

STS-forordningen indeholder en definitionen af securitisering, krav om undersøgelse af risici ved securitisering, krav til tilbageholdelse af risici hos et udstedende institut, krav til transparens i forhold til hvilke parter der deltager i securitiseringen og krav til salg af securitiseringer til detailkunder.

STS-forordningen indeholder regler om, at tredjeparter, der er godkendt af de nationale kompetente myndigheder (STS-certificeringsbureauer), kan kontrollere og certificere, at en securitisering opfylder kravene til STS-securitiseringer.

STS-forordningen finder anvendelse de virksomheder, der udfører securitiseringsaktivitet i medfør af forordningens artikel 2, nr. 1. Eksempler på securitiseringsaktiviteter kan være at samle flere udlån med samme karakteristika i en pulje. Securitiseringsaktiviteter udøves typisk af pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og institutionelle investorer som f.eks. pensionselskaber.

Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber kan deltage i udstedelsen af securitiseringer ved at levere eksponeringer typisk i form af lån eller ved at varetage en organiserende rolle i securitiseringen i form af formidling. Forordningen kan også finde anvendelse på ikke finansielle virksomheder, der leverer de underliggende eksponeringer til en securitisering.

STS-forordningen sætter krav om due diligence for institutionelle investorer, såfremt de investerer i securitiseringer.

Finanstilsynet er kompetent myndighed til at påse overholdelsen af STS-forordningen, og Finanstilsynet giver tilladelse til at drive virksomhed som STS-certificeringsbureau.

Overtrædelse af en række af STS-forordningens artikler er strafbelagte.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

På EU-plan blev der vedtaget en række hjælpeforanstaltninger under betegnelsen Genopretningspakken for kapitalmarkederne, der skal forbedre kriseramte virksomheders adgang til likviditet og finansiering.. Fra dansk side blev initiativerne til genopretningen fra det økonomiske chok forårsaget af covid-19-pandemien støttet.

Genopretningspakken for kapitalmarkederne foretager bl.a. ændringer i STS-forordningen. Ændringerne har til formål at forbedre rammerne for, at en række finansielle virksomheder kan stille likviditet til rådighed for virksomheder, der er ramt af den økonomiske krise, som følge af COVID-19 pandemien, ved at forbedre eller opgradere et udvalg af de redskaber, der gør det muligt for en række finansielle virksomheder at bevare og øge deres kapacitet til at yde lån til realøkonomien, navnlig til

små og store virksomheder (SMV'er). Ved at omdanne lån til omsættelige værdipapirer kan securitisering frigøre kapital til yderligere långivning og give en bredere vifte af investorer mulighed for at finansiere den økonomiske genopretning.

De målrettede ændringer i STS-forordningen har potentiale til at bidrage til finansiering af genopretning af økonomien og har samtidig for øje ikke at svække finansielle virksomheders egen robusthed og derved den finansielle stabilitet.

Med ændringerne til STS-forordningen indføres en ny kategori af securitiseringer, kaldet balanceførte STS-securitiseringer. Forskellen mellem balanceførte STS-securitiseringer og traditionelle STS-securitiseringer er bl.a., at der i forbindelse med balanceførte STS-securitiseringer opnås risikooverførsel via en aftale om kreditrisikoafdækning i stedet for, som ved en traditionel securitisering, ved et salg af de underliggende aktiver. Ved de nye balanceførte STS-securitiseringer sker der derfor ikke et reelt ejerskifte af de underliggende aktiver, men der foreligger alene en aftale mellem to parter omkring overførsel af kreditrisikoen.

Flere af de krav, der i dag gælder for traditionelle STS-securitiseringer, dvs. securitiseringer hvor ejerskab af de underliggende eksponeringer overdrages, fungerer ikke for balanceførte STS-securitiseringer. Derfor fastsætter artikel 26 b-e krav, der gælder specifikt for balanceførte STS-securitiseringer, herunder er særlige regler for at aftalen om kreditrisikoafdækning er struktureret med henblik på at afdække både det eksponeringsleverende instituts og investorens position på passende vis.

Yderligere har ændringerne til STS-forordningen til formål at fjerne reguleringsmæssige hindringer for securitisering af misligholdte udlån, særligt fordi forordningen i dag ikke tager højde for de særlige karakteristika for misligholdte udlån, hvilket skaber utilsigtede ugunstige forhold for securitiseringen af denne type aktiver.

De nye bestemmelser i STS-forordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er nødvendigt, at der indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af reglerne.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at definitionen af et STS-certificeringsbureau i § 5, stk. 1, nr. 71, i lov om finansiel virksomhed udvides således, at STS-certificeringsbureauet, ud over kravene i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26, kan kontrollere og erklære, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 26 b-e.

Med lovforslaget foreslås videre, at de nye bestemmelser om kravene til balanceførte STS-securitiseringer i artikel 26 b-e i STS-forordningen strafbelægges med bøde eller fængsel i § 373 i lov om finansiel virksomhed. Dette foreslås, fordi STS-forordningen kræver, at medlemsstaterne kan sanktionere overtrædelser af de pågældende artikler i forordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, og 35, og bemærkningerne hertil.

2.8. Ophævelse af krav om, at mulighed for etablering af andelsklasser skal fremgå af afdelingers navne

2.8.1. Gældende ret

Det følger af § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at det for kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er skal fremgå af deres afdelingers navne, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Etablering af afdelinger giver mulighed for at underopdele kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er med henblik på at tilbyde investorerne forskellige investeringsstrategier. En yderligere underopdeling af afdelinger i andelsklasser giver mulighed for at andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer af investorer.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om etablering af andelsklasser er nationale regler. Formålet med at indføre andelsklasser er at give danske kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er mulighed for produktudvikling og sikre, at danske kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er er konkurrencedygtige på det europæiske marked. Kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er er typer af alternativ investeringsfonde.

Bestemmelsen om, at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen, blev indført af hensyn til styring af administrative systemer i SKAT.

SKAT har oplyst til Finanstilsynet, at der ikke længere er tekniske eller administrative årsager til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn skal fremgå, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt at ophæve kravet. Det vil gøre det lettere for kapitalforeningen og AIF-SIKAV'en, da det ikke fremover vil kræve ændring af afdelingens navn, hvis afdelingen fremadrettet skal kunne have andelsklasser, eller hvis der ikke længere skal kunne være andelsklasser i afdelingen.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ophæves.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremadrettet ikke længere skal fremgå af navnet i afdelinger i kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er, at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.9. Udenlandske betalingssystemer og operatører af detailbetalingssystemer

2.9.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan i henhold til § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder registrere et betalingssystem, der er undergivet dansk ret og har mindst en deltager med hovedsæde i Danmark. I medfør af § 177, stk. 2, kan Finanstilsynet kræve, at et betalingssystem lader sig registrere, hvor væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn i øvrigt tilsiger dette. Registreringen medfører, at det pågældende betalingssystem kommer under tilsyn af Finanstilsynet. En sådan registrering har desuden den virkning, at nettingaftaler vedrørende afvikling af betalinger får retsvirkning i henhold til § 163, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Efter § 163, stk. 1, kan overførselsordrer afvikles selv i en situation, hvor en part i aftalen i form af en deltager i betalingssystemet går konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling.

Formålet med § 177, stk. 2, er, at et betalingssystem, der f.eks. har væsentlig samfundsmæssig betydning for håndtering af udbetaling af løn, pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger, kommer under tilsyn af Finanstilsynet, og at en konkurs hos en deltager i et sådant registreret betalingssystem ikke risikerer at medføre en nedlukning af systemet.

Efter § 180 i lov om kapitalmarkeder udøves beføjelserne efter §§ 176-179 i loven om et registreret betalingssystem af Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning, jf. § 212, stk. 3. Det følger af § 212, stk. 3, at Danmarks Nationalbank overvåger registrerede betalingssystemer, som Danmarks Nationalbank finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller gennemførelsen af Danmarks Nationalbanks pengepolitiske transaktioner.

For at kunne føre effektivt tilsyn med registrerede betalingssystemer, kan Danmarks Nationalbank i henhold til § 217 anvende en række af de tilsynsbeføjelser, som Finanstilsynet kan anvende i sit tilsyn med aktørerne på kapitalmarkederne. Dette gælder eksempelvis tilsynsbeføjelsen i § 214, stk. 1. Danmarks Nationalbank kan indhente de oplysninger hos et registreret betalingssystem, som Danmarks Nationalbank skønner nødvendige til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af de regler, der gælder for registrerede betalingssystemer.

Detailbetalinger i danske kroner cleares og afvikles i dag i Sum-, Intradag- og Straksclearingen. De benævnes under et som detailclearingerne, idet de i dag forestår de elektroniske betalinger mellem borgere og virksomheder for varer og tjenesteydelser. Eksempelvis køb i butikker og på internettet og udbetaling af løn og pension i Danmark. I Sumclearingen cleares betalinger med bl.a. Dankort og Betalingsservice, mens konto til konto-overførsler, som f.eks. netbankoverførsler, lønudbetalinger og offentlige udbetalinger, cleares i Intradagclearingen. I Straksclearingen gennemføres konto til konto-overførsler på få sekunder døgnet rundt alle ugens dage, hvilket bl.a. understøtter betalinger, der gennemføres via MobilePay. Detailclearingerne ejes af Finans Danmark, med Mastercard Payment Services som leverandør. Systemerne er omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning. Danmarks Nationalbank fører dermed tilsyn med, at infrastrukturens centrale systemer og løsninger efterlever

internationale standarders krav til sikkerhed og effektivitet. Finanstilsynet fører it-tilsyn med Mastercard Payment Services' drift af detailclearingerne efter reglerne om fælles datacentraler i kapitel 20 c i lov om finansiel virksomhed. Således samarbejder Danmarks Nationalbank med Finanstilsynet om at sikre en effektiv og sikker finansiel infrastruktur i Danmark.

Clearing af detailbetalinger er i fuldt omfang baseret på it-infrastruktur. Det er derfor muligt at drive omfattende og systemisk vigtig virksomhed i Danmark med et selskab og en it-infrastruktur, der kan være beliggende i et hvilket som helst andet land. Den nuværende regulering på området tager ikke højde for dette. Der er i lovgivningen ikke noget til hinder for, at detailclearinger i Danmark kan forestås af en enhed i et andet land henholdsvis inden for eller uden for EU/EØS. Såfremt it-driften sker uden for Danmark, vil det ikke være muligt for Finanstilsynet at føre tilsyn med systemernes it-sikkerhed. Det skyldes bl.a., at der ikke er noget krav om at opnå tilladelse som en fælles datacentral eller som datacentral for den fælles betalingsinfrastruktur. Såfremt denne type virksomhed udføres i Danmark, vil virksomheden automatisk blive omfattet af reglerne for fælles datacentraler, jf. § 343 q, stk. 2, hvorefter virksomheder, der udfører drift og udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur er underlagt tilsyn på linje med fælles datacentraler. Såfremt virksomheden er beliggende i et andet land inden for EU/EØS eller i et tredjeland, finder reglerne derimod ikke anvendelse. Derfor er det muligt at drive et detailbetalingssystem, der udgør en central og systemisk vigtig del af den finansielle infrastruktur i Danmark, uden at være under tilsyn af danske myndigheder. Der er heller ikke nogen gældende EU-regler, der giver mulighed for fælles international kontrol og tilsyn, som det kendes fra pengeinstitut- og kapitalmarkedsområdet, hvor der er rammer for tilsynet i virksomhedernes hjemland henholdsvis værtsland, herunder for oprettelse af tilsynskollegier og lignende.

Bestemmelserne om registrering af betalingssystemer i lov om kapitalmarkeder implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet). Direktivet har bl.a. til formål at beskytte afviklingen i betalings- og værdipapirafviklingssystemer i en situation, hvor der indledes insolvensbehandling mod en deltager. Det følger af direktivets artikel 10, at medlemsstaterne kan bestemme, at der skal føres tilsyn med eller ske godkendelse af systemer, der henhører under deres kompetence. Dette er tilfældet, hvis systemet er undergivet dansk ret og har en deltager med hovedsæde i Danmark. Som beskrevet ovenfor fastsætter direktivet imidlertid ikke, hvilke tilsynsbeføjelser et værtsland har i tilfælde, hvor et system drives af en virksomhed beliggende i en anden medlemsstat.

De internationale standarder, som Danmarks Nationalbank anvender ved overvågningen og tilsynet med betalingssystemer, indeholder krav om, at systemer såsom detailclearingerne bør identificere, overvåge og styre sine forretningsrisici og holde tilstrækkelige likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital til at dække potentielle forretningstab. Formålet hermed er, at systemet kan fortsætte driften og udøve sine services, hvis sådanne tab materialiseres. De internationale principper indeholder videre krav om, at et system bør udarbejde og løbende vedligeholde en holdbar plan for økonomisk reetablering, velordnet afvikling eller omstrukturering af dets aktiviteter. Disse krav har i dag ikke en

specifik lovhjemmel, men følger af Danmarks Nationalbanks generelle overvågningsforpligtelse i henhold til § 212, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med muligheden for grænseoverskridende tjenesteydelser inden for EU/EØS er det ikke usædvanligt, at virksomheder på det finansielle område, der før var beliggende i ét land, på grund af eksempelvis kommercielle årsager, vælger at flytte deres virksomhed til et andet land. For de fleste finansielle virksomhedstyper er der derfor også i de EU-retlige direktiver og forordninger fastsat krav til at kunne udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser. Sådanne krav er eksempelvis fastsat i MiFID II og MiFIR for så vidt angår fondsmæglerselskaber. Desuden er der også fastsat fælles krav til at opnå tilladelse til at drive en bestemt type virksomhed, ligesom direktiver og forordninger i mange tilfælde også indeholder regler om det tilsyn, virksomheden er underlagt i henholdsvis hjemlandet og værtslandet.

Det bør være muligt for danske myndigheder at udøve myndighedskontrol over et udenlandsk betalingssystem, der varetager væsentlige danske detailbetalinger, og leverandørerne til it-driften af systemet. Dette skyldes deres samfundskritiske funktion. Det er af afgørende betydning for danske borgere og virksomheder, at betalingssystemer fungerer sikkert og effektivt, da dette er en forudsætning for, at udbetaling af løn og pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger kan foretages uden væsentlige forsinkelser.

For betalingssystemer findes der ikke retlige rammer, der giver mulighed for fælles international kontrol og tilsyn, som det kendes fra andre finansielle områder, hvorigennem danske myndigheder ville kunne få indsigt i systemernes drift.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at det bør sikres, at der også fremover vil være dansk tilsyn med de virksomheder, der driver danske detailbetalingssystemer. Det vurderes også hensigtsmæssigt, at muligheden for at stille krav til sådanne systemers egenkapital og tiltag, der kan sikre en fortsættelse af deres drift, bør udmøntes i lovgivning, i stedet for blot at fremgå af internationale standarder.

Der bør stilles krav om, at en virksomhed, der udfører it-drift for et detailbetalingssystem, der har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning, bliver underlagt krav om tilladelse hertil, herunder krav om etablering af virksomhed i Danmark. Der bør stilles en række krav til virksomhedens governancestruktur, såsom at virksomheden skal have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, og til ledelsen og ejerne af en sådan type virksomhed. Derudover bør det sikres, at en sådan virksomhed bliver underlagt de samme krav til outsourcing af væsentlige aktivitetsområder som andre virksomheder på det finansielle område. Finanstilsynet vil fortsat kunne føre tilsyn med og håndhæve de krav, der vil blive stillet til virksomheden, uanset om der er sket outsourcing heraf til en virksomhed i et andet EU/EØS-land eller et land uden for EU/EØS.

2.9.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet kan stille krav om, at udenlandske betalingssystemer, der udøver virksomhed i Danmark, skal etablere en virksomhed i Danmark og udøve deres virksomhed under dansk ret, hvorefter de kan registreres efter kapitalmarkedsloven. Et sådant krav vil kunne stilles, hvis betingelserne i § 177, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder er opfyldt, dvs. hvor væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn tilsiger dette. En sådan virksomhed vil blive underlagt dansk lovgivning, hvilket giver Danmarks Nationalbank mulighed for at føre tilsyn med virksomheden, jf. §§ 180 og 217, i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til § 4, nr. 15, i lovforslaget og bemærkningerne hertil.

Det foreslås, at der indføres hjemmel til, at krav i henhold til internationale standarder til egenkapital og etablering af genopretningsplaner for registrerede betalingssystemer kan indføres. Det vil give Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank forbedret muligheder for at håndhæve de internationale principper herom over for udbydere af betalingssystemer. Sådanne krav kan tænkes indført, hvis detailbetalingerne organiseres i et selskab med begrænset hæftelse. Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 4, i lovforslaget og bemærkningerne hertil.

Desuden foreslås det, at en virksomhed, der ønsker at udføre it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning, skal have tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem, og etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark.

Den virksomhed der udfører it-driften for systemet og driver den infrastruktur, i hvilken betalingssystemet fungerer, anses for at være operatør. Det er operatøren, der har ansvaret for, hvordan den operationelle risikostyring for it-infrastrukturen tilrettelægges og gennemføres. Registranten af et betalingssystem kan også varetage rollen som operatør af et detailbetalingssystem, men der kan også være tale om to forskellige virksomheder. Registranten er ansvarlig for systemets regler for deltagere og deres adgang til systemet og for håndtering af finansielle risici i tilknytning til betalingernes endelighed. Operatøren er ansvarlig for driften af det it-system hvormed betalingerne gennemføres i praksis. Disse to hovedfunktioner stiller meget forskellige krav til kompetencer og organisering, hvorfor de normalt ikke udføres af den samme virksomhed. Der er imidlertid ikke noget til hinder for dette.

Det foreslås med lovforslaget, at der indføres krav om, at en operatør af et detailbetalingssystem skal have en effektiv virksomhedsstyring. Kravet indebærer bl.a., at virksomheden skal have en klar organisatorisk indretning, skal kunne styre de risici som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet. Der bliver desuden indsat hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en operatør af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet.

Det foreslås derudover, at medlemmer af ledelsen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige og afsætte tilstrækkelig tid til at varetage deres hverv eller stilling i operatøren. Derudover skal ledelsen henholdsvis indehaveren besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og sikre effektiv og forsvarlig ledelse af virksomheden.

Med lovforslaget foreslås det, at reglerne om outsourcing i § 62 i lov om kapitalmarkeder skal finde anvendelse på operatører af detailbetalingssystemer. Hermed sikres det, at en operatør af et detailbetalingssystem fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren i tilfælde af outsourcing, og at Finanstilsynet fortsat kan udøve effektivt tilsyn. Reglerne fastsætter således, hvordan operatøren skal sikre, at en opgave varetages i henhold til gældende lovgivning, selvom den er henlagt til en leverandør.

Med lovforslaget foreslås det, at flere af de regler og krav, der gælder for andre virksomhedstyper i lov om kapitalmarkeder, der også er væsentlige for den finansielle infrastruktur, såsom operatører af regulerede markeder og værdipapircentraler (CSD'er), skal finde anvendelse for operatører af detailbetalingssystemer. Det drejer sig bl.a. om reglerne om tavshedspligt, og krav om at virksomheden skal oprette en whistleblowerordning.

De foreslåede krav til en operatør af et detailbetalingssystem følger af forslaget til §§ 180 a-i. For nærmere om affattelsen af § 180 a-i henvises til lovforslagets § 4, nr. 17, og bemærkningerne hertil.

Finanstilsynet vil i sit tilsyn med operatører af detailbetalingssystemer kunne udøve alle de tilsynskompetencer, der er nødvendige for denne type af virksomhed. Finanstilsynet vil eksempelvis kunne indhente alle oplysninger m.v., som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket overtrædelse af de regler, der vil gælde for operatører af detailbetalingssystemer. Desuden vil Finanstilsynet kunne udstede påbud og give påtaler for manglende overholdelse heraf.

Endelig foreslås strafbestemmelsen i § 247, stk. 1, ændret, så overtrædelse af det foreslåede § 178, stk. 3, jf. § 1, nr. 4, i lovforslaget, og § 180 a, stk. 1, § 180 c, § 180 d, stk. 1 og 2, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 180 e, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 180 g, stk. 1 og 2, jf. § 1, nr. 5, i lovforslaget, vil kunne straffes med bøde. For nærmere om affattelsen af strafbestemmelsen henvises til lovforslagets § 4, nr. 36, og bemærkningerne hertil.

2.10. Ophævelse af årlig rapportering til erhvervsministeren om status for udarbejdelse af regler om god skik

2.10.1. Gældende ret

Det følger af § 353 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt afgiver en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og regler om prisoplysning samt om erfaringerne med reglerne anvendelse til erhvervsministeren.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen om, at Finanstilsynet i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt skal afgive en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og om prisoplysning blev indsat i lov om finansiel virksomhed med lovforslaget L 173, Folketingsåret 2001-02, 2. samling, samtidig med at kompetencen til at føre tilsyn med finansielle virksomheders efterlevelse af god skik blev overført til Finanstilsynet fra Forbrugerombudsmanden.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at den skærpede tavshedspligt i lov om finansiel virksomhed, som Finanstilsynet er underlagt, på daværende tidspunkt fandt anvendelse på god skik området. Det medførte, at Finanstilsynet ikke kunne oplyse, hvilke sager Finanstilsynet havde behandlet på god skik området. Ligeledes var Finanstilsynet ikke forpligtet til at oplyse offentligheden om de sager, som Finanstilsynet havde behandlet.

Med lovforslaget L 124, Folketingsåret 2007-2008, 2. samling, blev der indsat regler, der sikrede større åbenhed omkring Finanstilsynets arbejde på forbrugerområdet. Efter lovforslagets vedtagelse fandt den skærpede tavshedspligt i lov om finansiel virksomhed ikke længere anvendelse på god skik området, ligesom Finanstilsynet blev forpligtet til at orientere offentligheden om sager, behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser.

Finanstilsynet offentliggør således i dag afgørelser af generel interesse og vejledende udtalelser på god skik området på sin hjemmeside. På hjemmesiden er det desuden muligt at tilmelde sig et nyhedsbrev, hvorefter man modtager relevante nyheder f.eks. på god skik området. Finanstilsynet informerer således grundigt på området gennem sin hjemmeside og nyhedsbreve.

Som led i en gennemgang af lov om finansiel virksomhed med henblik på opdatering m.v., og idet der ikke længere er et behov for at fastholde et krav om, at Finanstilsynet skal udarbejde en årlig rapport over status for udstedelse af regler om god skik samt regler om prisoplysning, foreslås det, at bestemmelsen indeholdende dette krav ophæves.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget at ophæve § 353 i lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil Finanstilsynet ikke længere være forpligtet til at afgive rapport om nye regler og afgørelser på god skik området til Erhvervsministeriet. Den fornødne information på god skik området vil fremadrettet alene fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, ligesom offentligheden har mulighed for at få aktindsigt i Finanstilsynets afgørelser på området.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 23.

2.11. Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om god skik m.v.

2.11.1. Gældende ret

Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sager om god skik m.v., hvis sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Det følger af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsens beslutningskompetence sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, herunder tilsynet med forbrugerområdet og overholdelsen af god skik m.v. på det finansielle område. Forbrugerombudsmanden bliver indkaldt, når bestyrelsen behandler sager om god skik m.v.

Finanstilsynets ansatte er som udgangspunkt underlagt en skærpet tavshedspligt og dermed forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden. Tavshedspligten omfatter ikke oplysninger i sager om god skik m.v., jf. § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Formålet med at undtage disse oplysninger fra tavshedspligten er at øge offentligheden og gennemsigtigheden på forbrugerområdet. Tilsvarende bestemmelser om undtagelse af oplysninger i sager om god skik m.v. fra Finanstilsynets tavshedspligt findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v.

Offentligheden kan få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, med de undtagelser der følger af offentlighedslovens §§ 19-34. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage en sag om god skik m.v. fra retten til aktindsigt, hvis sagen skal overgives til politiet, jf. offentlighedslovens § 19. Tilsvarende vil Finanstilsynet kunne undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23.

Undtagelsen til aktindsigt omfatter ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23 i offentlighedsloven mister et internt dokument sin interne karakter, når det bliver afgivet til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse overfor. Udgangspunktet er, at et udkast til afgørelse mister sin interne karakter, når det i forbindelse med en partshøring bliver sendt til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse overfor, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet. Dokumentet bevarer imidlertid sin interne karakter, hvis afgivelsen sker af retlige grunde, f.eks. hvis Finanstilsynet ved lov er forpligtet til at afgive dokumentet, da der i sådanne tilfælde ikke er givet afkald på beskyttelsen af dokumentet.

Når der skal foretages partshøring i en sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, herunder sager om god skik m.v., er det efter Finanstilsynets faste praksis hele udkastet til afgørelse eller beslutning, der sendes i partshøring. Denne praksis følger også af forarbejderne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 187, og § 35, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Hensigten er at styrke retssikkerheden for bl.a. de virksomheder, som Finanstilsynets bestyrelses afgørelse vil rette sig mod, så virksomhederne kan gøre sig bekendt med Finanstilsynets vurderinger forud for bestyrelsens behandling af sagen. Det skal også ses i sammenhæng med, at den pågældende virksomhed har ret til foretræde for Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Ved foretræde har en virksomhed mulighed for at deltage i bestyrelsesmødet i forbindelse med bestyrelsens behandling af det relevante dagsordenspunkt med henblik på at fremlægge sine bemærkninger for bestyrelsen.

Efter forvaltningsloven er Finanstilsynet forpligtet til at partshøre over oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, som en part ikke kan antages at være bekendt med, og som er til ugunst for parten og af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Finanstilsynet forpligtelse til partshøring i sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, går således videre end kravene i forvaltningsloven.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende retstilstand indebærer, at enhver som udgangspunkt har ret til aktindsigt i sager om god skik m.v. Det omfatter også sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, men endnu ikke har fået sagen forelagt med henblik på endelig stillingtagen. Retstilstanden kan derved være uhensigtsmæssig i forhold til den beslutningskompetence, som Finanstilsynets bestyrelse er tillagt ved lov.

Finanstilsynets kompetencer og beføjelser er siden den finansielle krise blevet styrket for at fremme den finansielle stabilitet og sikre en effektiv og velfungerende tilsynsvirksomhed, der kan imødegå fremtidige kriser. De styrkede kompetencer og beføjelser kræver en stærk og effektiv organisation, der på et sagligt grundlag kan træffe indgribende beslutninger overfor virksomheder og personer i den finansielle sektor. På baggrund heraf blev Finanstilsynets bestyrelse etableret i 2014, og den træffer i dag bl.a. beslutning i de tilsynssager, der kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sager om god skik m.v., fordi sagsområdet er omfattet af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed på det finansielle område.

At retten til aktindsigt i dokumenter i sager om god skik m.v. i nogle tilfælde ikke kan begrænses med henvisning til dokumentets interne eller foreløbige karakter gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser og vurderinger kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser eller politianmeldelser, der som udgangspunkt ikke længere har karakter af interne dokumenter, når udkastet i sin helhed er afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring, medmindre afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse sker af retlige grunde, f.eks. en forpligtelse efter loven. Selvom et udkast til afgørelse eller politianmeldelse vil beholde sin interne karakter på trods af afgivelsen til udenforstående i forbindelse med partshøring, kan øvrige dokumenter, der reflekterer såvel udkastets indhold som konklusioner og dermed Finanstilsynets foreløbige overvejelser i den konkrete sag, blive

genstand for aktindsigt. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab på trods af, at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning, da der ikke er hjemmel til at undtage oplysninger om Finanstilsynets overvejelser eller vurderinger efter offentlighedsloven. Denne adgang til oplysninger i sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, men endnu ikke har fået sagen forelagt, kan have uhenigtsmæssige konsekvenser for bestyrelsens beslutningsproces og dens kontrolfunktion, da lovgivningen ikke tager højde for den særlige kontrolfunktion, Finanstilsynets bestyrelse udøver, når sager kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger.

Når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sager, der kan have indgribende konsekvenser for adressaterne og den finansielle sektor i øvrigt, er det væsentligt, at virksomheden får det fulde udkast i høring med henblik på at kunne frembringe sine bemærkninger i relation til den foreslåede reaktion, men også at bestyrelsens handlen og stillingtagen til enhver tid fremstår uafhængig og sagligt funderet, så bestyrelsen kan udøve sin kontrolfunktion. Den eksisterende adgang til oplysninger i sager om god skik m.v. kan påvirke bestyrelsens beslutningsproces ved bl.a. at skabe forudindtagede indtryk og konklusioner i en sag.

Under hensyntagen til Finanstilsynets bestyrelses uafhængighed og effektive beslutningsproces bør nogle enkelte dokumenter i sager om god skik m.v. derfor være undtaget aktindsigt, indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den konkrete sag. Det vil mere konkret dreje sig om Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse. Undtagelsen til aktindsigt vil være afgrænset til disse dokumenter, da de reflekterer Finanstilsynets foreløbige overvejelser og vurderinger af sagens faktiske og retlige omstændigheder, inden den konkrete sag bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse. Samtidig har dokumenterne en sådan karakter, at afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse i sin helhed i forbindelse med Finanstilsynets partshøring ikke bør have den konsekvens, at der gives afkald på beskyttelsen af dokumentets indhold af hensyn til bestyrelsens beslutningsproces. Endelig relaterer dokumenterne sig til Finanstilsynets tilsynsmæssige overvejelser og vurderinger i den konkrete sag om god skik m.v., hvorfor den foreslåede undtagelse ikke vil have indvirkning på Forbrugerombudsmandens arbejde og behandling af sager på forbrugerområdet.

Hensynet til gennemsigtighed og offentlighed i forvaltningen taler for en tidsmæssig begrænsning af den periode, hvor dokumenterne er undtaget aktindsigt, så der fortsat er den ønskede gennemsigtighed og offentlighed på forbrugerområdet. Såvel borgere som virksomheder under tilsyn har en væsentlig interesse i at blive bekendt med baggrunden for og udfaldet af sager om god skik m.v. Som følge heraf bør dokumenterne alene være undtaget aktindsigt i den periode, hvor sagen er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Derefter vil der være adgang til aktindsigt heri efter offentlighedslovens bestemmelser.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at indføre en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der undtager nogle bestemte dokumenter i sager om god skik m.v. fra aktindsigt efter offentlighedsloven, når den pågældende sag er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, fordi sagen kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. De dokumenter, der vil være undtaget aktindsigt, er Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse.

De pågældende dokumenter vil efter den foreslåede bestemmelse kun være undtaget aktindsigt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i sagen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 24, og bemærkningerne hertil.

2.12. Positionslofter på råvarederivater

2.12.1. Gældende ret

Finanstilsynet har ved bekendtgørelse nr. 1229 af 24. november 2017 om fastsættelse af grænser for besiddelse af råvarederivater fastsat regler for, hvor stor en nettoandel eller –position en fysisk eller juridisk person må eje i et råvarederivat. Ved et råvarederivat forstås et afledt finansielt instrument, hvis pris afhænger af prisudviklingen på en råvare som eksempelvis olie, elektricitet, landbrugsvarer og metaller.

Formålet med reglerne er at undgå, at enkelte aktører har så store positioner, at de potentielt har mulighed for at manipulere prisen på et råvarederivat. Ved opgørelsen af en nettoposition medregnes alle de positioner, som en fysisk eller juridisk person selv besidder, og de positioner der besiddes på koncernniveau.

For at sikre overholdelse af fastsatte positionslofter på råvarederivater, skal en operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater, foretage positionsforvaltningskontrol i medfør af § 130 i lov om kapitalmarkeder og dagligt indsende en oversigt til Finanstilsynet over de positioner, samtlige personer besidder på den pågældende markedsplads, jf. § 132, stk. 1, nr. 2.

Tilsvarende skal et fondsmæglerselskab i medfør af § 133, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, mindst en gang dagligt indberette en oversigt til Finanstilsynet over egne, kunders og disses kunders positioner i råvarederivater, der er optaget til handel på en markedsplads, og som fondsmæglerselskabet handler uden for markedspladsen, Tilsvarende gælder for OTC-derivater (Over-The-Counter), hvilket dækker over bilateral handel.

Yderligere skal medlemmer af en markedsplads mindst en gang dagligt meddele operatøren af den pågældende markedsplads detaljerede oplysninger om egne, kunders og disses kunders positioner indgået i råvarederivater på den pågældende markedsplads.

Der er en række markedsdeltagere, der er ikkefinansielle virksomheder, der bruger råvarederivater til at afdække deres risici. Det kan eksempelvis være et energiselskab, der afdækker udsving i energipriserne. De eksisterende regler giver derfor mulighed for at ikkefinansielle virksomheder, der bruger derivaterne til afdækning, kan undtages fra positionslofterne.

Visse ikkefinansielle virksomheder har imidlertid registreret den del af virksomheden, der handler derivaterne, som en finansiel virksomhed. Disse virksomheder har derfor med de nuværende regler ikke mulighed for at blive undtaget for positionslofterne, selvom derivaterne bruges til at afdække gruppens risici.

Råvarederivater bliver i dag kun udstedt og handlet på Nasdaq Copenhagen i mængder under positionslofterne.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som følge af COVID-19's økonomiske konsekvenser blev der på EU-plan i december 2020 færdigbehandlet en genopretningspakke på kapitalmarkedsområdet. Formålet med pakken er at understøtte investeringer i realøkonomien og ny kapital til virksomheder, samt fjerne byrder for virksomhederne, der ikke er strengt nødvendige og samtidig bevare markedsintegriteten. En del af pakken var et forslag til justering af MiFID II, herunder reglerne om tilpasning af reglerne om positionslofter i råvarederivater i direktivets artikel 57 og 58.

Forslaget blev vedtaget den 16. februar 2021 som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien (CMRP MiFID II-del).

De nuværende regler om grænser for besiddelse af råvarederivater er ufleksible, hvilket kan påvirke markedet negativt i form af manglende likviditet, specielt under markedsuro som i COVID-19-pandemien, og gøre det sværere at få gang i omsætningen for nye råvarederivater. Desuden giver positionslofterne administrative byrder for investorerne, idet de løbende skal bruge ressourcer på at overvåge, om de overskrider positionslofterne og i givet fald reducere deres beholdning.

I overensstemmelse med ændringerne til MiFID II i CMRP MiFID II-del foreslås det derfor at lempe reglerne for positionslofter, således at de fremover kun skal omfatte landbrugsråvarederivater som eksempelvis hvedefutures og væsentlige og kritiske råvarederivater. At positionslofter på disse råvarederivater bevares, afspejler, at en prispåvirkning her har størst realøkonomisk effekt, eller at deres pris er mere følsom over for en virksomheds dominerende position i derivatet, og dermed risiko for prismanipulation.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre en ny definition i lov om kapitalmarkeder, således at der bliver indsat en definition på landbrugsråvarederivater.

Det foreslås, at reglerne for positionslofter, ændres, således at de regler, som Finanstilsynet kan fastsætte vedrørende positionslofter, kun kommer til at gælde for visse landbrugsvarederivater og for væsentlige og kritiske råvarederivater. Dermed lempes reglerne for de øvrige typer af råvarederivater, der ikke er omfattet af denne afgrænsning.

Desuden foreslås det at ændre § 129, stk. 2, således at opgørelsen af positioner, der ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition, bliver udvidet. Dermed vil visse finansielle virksomheder fremover have mulighed for at blive undtaget fra reglerne om positionslofter, såfremt handlen med derivaterne er objektivt risikoreducerende for de kommercielle aktiviteter i den ikkefinansielle del af koncernen.

Videre foreslås det at ændre § 130 således, at en operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, der skal kontrollere og indberette til Finanstilsynet og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) om de enkelte positionslofter, får adgang til at indhente den korrekte information til brug herfor hos de handlende fysiske og juridiske personer.

Endvidere foreslås det at ændre § 132, således at visse fysiske og juridiske personer kan blive undtaget fra reglerne om positionslofter, hvis deres positioner stammer fra likviditetstilførende aktiviteter og understøtter handel mellem en køber og en sælger af finansielle instrumenter, som eksempelvis et råvarederivat.

2.13. Udarbejdelse af årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat

2.13.1. Gældende ret

Det følger af § 26 i lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse 1767 af 27. november 2020, at udstedere har pligt til at offentliggøre deres årsrapporter. Bestemmelsen indeholder nærmere krav til årsrapporten, herunder at en udsteder senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb skal offentliggøre en årsrapport.

En årsrapport fra en udsteder af værdipapirer, som er optaget til handel på et reguleret marked, der er moderselskab, skal indeholde et revideret koncernregnskab udarbejdet efter internationale regnskabsstandarder (IFRS) som godkendt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder.

Selskabsregnskabet, der er indeholdt i årsrapporten, skal, afhængigt af de nationale regler, være udarbejdet efter nationale regnskabsregler fastsat efter EU's regnskabsdirektiv (Europa-Parlamentets og

Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF) eller efter IFRS som godkendt af EU. Efter årsregnskabsloven er det valgfrit for udstedere, om selskabsregnskabet udarbejdes efter nationale regnskabsregler (årsregnskabsloven) eller efter IFRS som godkendt af EU.

En udsteder omfattet af årsregnskabsloven, der ikke er moderselskab, og som derfor ikke udarbejder koncernregnskab, skal i alle tilfælde udarbejde selskabsregnskab efter IFRS som godkendt af EU.

For finansielle virksomheder, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven, gælder, at årsregnskabet i alle tilfælde skal udarbejdes i overensstemmelse med nationale regnskabsregler. Finansielle virksomheder, som ikke er omfattet af årsregnskabsloven, er virksomheder, som i stedet er omfattet af regnskabsregler udarbejdet af Finanstilsynet. Det er eksempelvis kreditinstitutter, forsikringselskaber og pensionskasser.

Årsregnskabsloven og bekendtgørelsen nr. 771 af 2. juni 2020 om indberetning til og offentliggørelse af årsrapporter m.v. i Erhvervsstyrelsen og kommunikation i forbindelse hermed (indsendelsesbekendtgørelsen) regulerer udarbejdelsen og indberetningen af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen for virksomheder omfattet af årsregnskabsloven.

I medfør af disse regler skal virksomheder, som er omfattet af regnskabsklasse D anvende opmærkninger og forskellige taksonomier. De virksomheder, der udarbejder regnskab efter IFRS, kan vælge at benytte ESEF-taksonomien, mens virksomheder, der udarbejder regnskaber efter danske regnskabsregler, kan anvende den danske ÅRL-taksonomi. Der er derfor på nuværende tidspunkt udstedere, som allerede anvender ESEF-taksonomien til udarbejdelse og indberetning af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen. ESEF står for European Single Electronic Format.

Finansielle virksomheder, der ikke er omfattet af årsregnskabsloven, indberetter årsrapport til Erhvervsstyrelsen i pdf-format.

Lov om kapitalmarkeder regulerer ikke, i hvilket format årsrapporten skal udarbejdes og indberettes til Finanstilsynet og offentliggøres til markedet.

Udstedere, der skal offentliggøre årsrapporter, udarbejder på nuværende tidspunkt typisk årsrapporten i pdf-format, der godkendes af bestyrelsen i den enkelte virksomhed, hvorefter årsrapporten bliver indsendt til Finanstilsynet og offentliggøres via Nasdaq til markedet efter bestyrelsesmødet.

Overtrædelse af indsendelsesbekendtgørelsen straffes med bøde jf. bekendtgørelsens § 33.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (EU's gennemsigtighedsdirektiv) fastsætter, at alle årsrapporter for udstedere, der har værdipapirer optaget til handel på regulerede markeder, skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat. Derudover fremgår det, at Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) udarbejder et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at specificere det elektronisk rapporteringsformat.

Denne reguleringsmæssige tekniske standard er udmøntet i ESEF-forordningen, der fastsætter regler for de filformater og den digitale struktur, årsrapporter skal udarbejdes i.

Hensigten med ESEF-forordningen er at styrke gennemsigtigheden på kapitalmarkederne ved at harmonisere data og gøre det tilgængeligt for analytikere, investorer og andre interessenter på hensigtsmæssig vis. Med forordningen bliver der indført et krav om, at regnskabstal m.v. skal udarbejdes i et struktureret og ensartet dataformat, så årsrapporter i højere grad bliver maskinlæsbare. Det skal bl.a. sikre, at det bliver nemmere at sammenligne oplysninger i forskellige årsregnskaber, selvom de er udarbejdet på forskellige sprog.

Virksomheder i EU, der er børsnoterede, eller på anden måde er udstedere af finansielle instrumenter optaget til handel på regulerede markeder pr. 1. januar 2021 og frem, skal fremadrettet udarbejde og offentliggøre årsrapporter i det nye format European Single Electronic Format (ESEF). De nye regler gælder for udstedere omfattet af kapitel 5 i lov om kapitalmarkeder. Reglerne i kapitel 5 gælder for udstedere, som har Danmark som hjemland, og hvis omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land. Kapitel 5 gælder også med de fornødne tilpasninger for udstedere, som har hjemland i et EU/EØS-land, og hvis omsættelige værdipapirer kun er optaget til handel på et reguleret marked her i landet og ikke i udsteders hjemland.

ESEF-forordningen blev offentliggjort i EU-Tidende den 29. maj 2019 og trådte formelt i kraft den 18. juni 2019. Oprindeligt skulle de nye krav have været gældende for regnskabsår begyndende fra 1. januar 2020. Som følge af COVID-19's effekt på realøkonomien og de finansielle markeder blev der på EU-plan i december 2020 færdigforhandlet en genopretningspakke på kapitalmarkedsområdet, hvorefter medlemslandene kunne vælge at udskyde implementeringen af ESEF-reglerne med et år, hvilket Danmark valgte at gøre. ESEF-kravene kommer dermed til at gælde for alle virksomheder med hjemsted i Danmark, der er børsnoteret eller på anden måde er udstedere af finansielle instrumenter optaget til handel på regulerede markeder i EU pr. 1. januar 2021 og frem. Årsrapporter, der skal udarbejdes i ESEF-formatet, omfatter de udstedere med regnskabsår begyndende den 1. januar 2021 og frem, hvilke offentliggøres første gang i 2022. Det vil være valgfrit for berørte udstedere, om de vil udarbejde og offentliggøre årsrapporterne for 2020 efter reglerne i ESEF-forordningen.

Det bør fremgå af lov om kapitalmarkeder, at det er et krav, at årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat i overensstemmelse med ESEF-forordningen, hvilket Finanstilsynet kommer til at føre tilsyn med..

Det er videre vurderingen, at overtrædelse af den foreslåede ordning, skal straffes på samme måde, som den nuværende § 26, stk. 1 og 3, om kravene til udarbejdelse og offentliggørelse af årsrapporten.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 26 i lov om kapitalmarkeder at indsætte ESEF-forordningens krav om, at årsrapporter skal udarbejdes i ESEF-format.

ESEF-forordningen medfører, at bestyrelsesgodkendte årsrapporter, der i medfør af gennemsigtighedsdirektivet skal indberettes til Finanstilsynet samtidig med offentliggørelse til markedet, skal udarbejdes i XHTML, som er et format, der kan åbnes af alle standard webbrowsere. Årsrapporter med koncernregnskaber aflagt efter IFRS, der kræves opmærket med InlineXBRL-teknologi (iXBRL) efter ESEF-taksonomien, skal udgives samlet i én zip fil.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne føre tilsyn med, om virksomhederne overholder reglerne om det nye ESEF-format, for så vidt angår indberetningen til Finanstilsynet og offentliggørelse til markedet.

Videre foreslås det at ændre strafbestemmelsen i lov om kapitalmarkeder, således at det bliver strafbart, i form af en bøde, ikke at udarbejde årsrapporter i overensstemmelse med ESEF-forordningen.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 5 og 36, og bemærkningerne hertil.

2.14. Præcisering af hvidvasklovens anvendelsesområde

2.14.1. Gældende ret

Hvidvaskloven er baseret på et territorialprincip. Det betyder, at de virksomheder og personer, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, og udøver virksomhed i Danmark, skal overholde hvidvasklovens regler.

Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreskriver, at filialer, distributører og agenter af udenlandske finansielle virksomheder, der udøver den i nr. 1-7, 10 og 11, nævnte virksomhed, ligeledes er omfattet af hvidvaskloven.

Virksomheder nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-7, 10 og 11, omfatter, forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt, samt danske UCITS og alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt.

Inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, er det som udgangspunkt hjemlandets tilsynsmyndighed, der fører tilsyn med en filial mv. af en udenlandsk virksomhed, der udøver den i nr. 1-7, 10 og 11, nævnte virksomhed. Det er

således ikke tilsynsmyndigheden i det land, hvor filialen udøver virksomhed, der fører tilsyn med filialen.

Bestemmelsen i hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, indebærer derfor, at det er Finanstilsynet, der fører tilsyn med, at disse virksomheder overholder hvidvaskloven. Hvis eksempelvis en tysk bank etablerer en filial i Danmark, er det således Finanstilsynet, der fører tilsyn med filialen.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen om filialer har været gældende siden 1993 og er gennem årene blevet tilpasset i hvidvaskloven i takt med, at nye virksomhedstyper er blevet omfattet af hvidvaskreguleringen.

Det har givet anledning til en vis tvivl om, hvordan bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 9, skal forstås, herunder om der skal sluttes modsætningsvis, for så vidt angår de filialer mv. af de virksomheder, der ikke bliver henvist til i bestemmelsen.

For at undgå usikkerhed om bestemmelsens forståelse, og dermed for at skabe en klarere retstilstand, er det vurderet hensigtsmæssigt at foretage en præcisering af § 1, stk. 1, hvorved det tydeliggøres, at samtlige filialer, distributører og agenter af udenlandske virksomheder og personer, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, og som udøver virksomhed her i landet, skal overholde den danske hvidvasklov og er underlagt de danske tilsynsmyndigheders tilsyn.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 1, stk. 1, ændres således, at det indsættes i bestemmelsen, at loven også finder anvendelse på filialer, distributører og agenter af de oplyste virksomheder og personer her i landet.

Samtidig ophæves den gældende bestemmelse i § 1, stk. 1, nr. 9.

Der henvises til de specielle bemærkninger til § 5, nr. 1-8, nr. 9-18, og nr. 19-21 og nr. 32, i lovforslaget og bemærkningerne hertil.

2.15. Indberetning af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere

2.15.1. Gældende ret

Efter lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere, skal en virksomhed, der udøver investeringsrådgivning, have Finanstilsynets tilladelse som investeringsrådgiver. Finanstilsynet giver tilladelse, når virksomheden opfylder en række kriterier, herunder har hjemsted i Danmark, forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, ansvarsforsikring eller tilsvarende garanti mod erstatningskrav m.v.

For investeringsrådgivere gælder videre, at virksomheden for at opnå tilladelse skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, om kvalificerede ejerandele. Kriterierne i § 61 a, stk. 1, omfatter bl.a. den påtænkte erhververs omdømme samt økonomiske forhold, om virksomheden

fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen og om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at der vil ske hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 3 og 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I dag gælder der et krav om, at Finanstilsynet godkender kvalificerede ejerandele i forbindelse med virksomhedens ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver. Det vurderes hensigtsmæssigt at udvide denne godkendelsesadgang til også at omfatte de situationer, hvor der sker ændringer i kvalificerede andele. Et sådan krav gælder for eksempel efter lov om finansiel virksomhed, hvor en finansiel virksomhed skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele. Hensynet bagra Det vurderes hensigtsmæssigt for Finanstilsynets tilsyn med investeringsrådgivere, at Finanstilsynet også i de løbende ændringer i kvalificerede ejerandele skal godkende, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er opfyldt.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget, at en virksomhed der har tilladelse som investeringsrådgiver skal indhente Finanstilsynets godkendelse af, at virksomheden opfylder kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvis der sker ændringer i kvalificerede ejerandele. Kravet om Finanstilsynets godkendelse foreslås dermed udvidet i forhold til den gældende model, hvor det alene er i forbindelse med ansøgning om tilladelse som investeringsrådgiver, at virksomheden skal have Finanstilsynets godkendelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 1.

2.16. Forsikringsdistributionsdirektivet

2.16.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (forsikringsdistributionsdirektivet) trådte i kraft den 22. februar 2016. Direktivet blev implementeret ved en ny lov om forsikringsformidling og en række bekendtgørelser, der trådte i kraft den 23. februar 2018.

Forsikringsdistributionsdirektivet fastsætter en række krav til de virksomheder, der udøver forsikringsdistribution, og har bl.a. til formål at sikre forbrugerne den samme beskyttelse, uanset om de køber deres forsikringer direkte fra forsikringsselskabet eller en forsikringsformidler.

Lov om forsikringsformidling, som implementerer direktivet, indeholder derfor en række krav til forsikringsformidlere, herunder krav om registrering og tilladelse, egnetheds- og hæderlighedskrav, kompetencekrav, informationspligt, god skik, aflønning, m.v.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter en gennemgang af Danmarks implementering af forsikringsdistributionsdirektivet kan det konstateres, at forsikringsdistributionsdirektivet ikke fuldt ud er gennemført i dansk ret. Der er derfor

behov for at foretage en række ændringer for at sikre en korrekt implementering af direktivet. Det gælder bl.a. i relation til definitionen på ”filial” og ”primær forretningssted”, ligesom der indføres mulighed for, at Finanstilsynet kan udøve værtstilsyn i forhold til virksomheder, der udøver grænseoverskridende virksomhed i Danmark.

Finanstilsynet er i sit tilsyn med forsikringsformidlere afhængig af de oplysninger, virksomhederne af egen drift eller på opfordring er forpligtet til at indsende. Det er afgørende, at Finanstilsynet har tilstrækkelige værktøjer, hvis virksomheder ikke efterlever denne indberetningspligt. Som følge heraf vurderes det, at der er behov for at skærpe Finanstilsynets reaktionsmuligheder ved manglende efterlevelse af indberetningspligten.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Enkelte af forsikringsdistributionsdirektivets definitionsbestemmelser er ikke gennemført i lov om forsikringsformidling, hvorfor det med lovforslaget foreslås at indsætte direktivets definition på ”filial” og ”primær forretningssted” i lov om forsikringsformidling.

Videre foreslås det at gennemføre forsikringsdistributionsdirektivets bestemmelse om mulighed for at fordele tilsynskompetence mellem myndigheder i henholdsvis hjemland og værtsland. Der indsættes derfor en bestemmelse, der giver mulighed for, at Finanstilsynet kan indgå aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet om, at Finanstilsynet som værtsland udøver rollen som kompetent myndighed i forhold til en udenlandsk forsikringsformidler.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 2 og 4.

Lov om forsikringsformidling foreskriver, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at aflønningsstrukturen ikke strider mod forpligtelsen til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne og regler udstedt i medfør heraf. Med henblik på at sikre en korrekt implementering af artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet foreslås det at udvide bestemmelsen i § 13, stk. 3, så forsikringsselskaber, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, også er forpligtet til at sikre, at den accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger i relation til, at aflønningsstrukturen ikke strider mod kundernes interesser.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 3.

Efter § 8 i lov om forsikringsformidling er forsikringsformidlere forpligtet til årligt at indberette virksomhedens omsætning og antal formidlede forsikringspolicer til Finanstilsynet. Manglende efterlevelse heraf kan efter loven straffes med bøde. Det foreslås at give Finanstilsynet mulighed for som tvangsmiddel at pålægge en forsikringsformidler tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterlever

pligten til at indberette omsætning og antal formidlede forsikringspolicer til Finanstilsynet. En tilsvarende adgang har Finanstilsynet allerede i dag i forhold til de øvrige krav i loven om at indsende oplysninger til Finanstilsynet til brug for tilsynsvirksomheden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 7.

2.17. Ændring i lov om betalingskonti om krav til ordforklaringer

2.17.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, at betalingstjenesteudbyderen til enhver tid skal stille et gebyroplysningsdokument og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugerens anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, indeholder ikke krav til affattelsen af ordforklaringen.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af art. 4, stk. 4, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, at medlemsstaterne fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar (ordforklaring) til rådighed for forbrugerne.

Det følger af art. 4, stk. 4, 2. afsnit, at medlemsstaterne sikrer, at den i henhold til første afsnit udarbejdede ordforklaring, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

Det er fundet hensigtsmæssigt at præcisere, at ordforklaringen, som en udbyder af betalingstjenester skal stille til rådighed for forbrugerne, skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og den må ikke må være vildledende. Dette følger ikke udtrykkeligt af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti. Herved sikres en tekstnær implementering af direktiv 2014/92/EU.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, således der indsættes et nyt 3. pkt., hvor det præciseres, at ordforklaringen skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog og ikke må være vildledende.

Den foreslåede ændring af § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti vil medføre, at ordforklaringen skal være letforståelig for en almindelig forbruger, ligesom fagtermer skal undgås. Kravet, at ordforklaringen skal være utvetydigt affattet og ikke vildledende, betyder, at ordforklaringen skal være entydig formuleret og skal sikre en korrekt forståelse af det forklarede ord.

Der henvises til lovforslagets § 9, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.18. Ændringer i lov om betalingskonti om opsigelse af rammeaftaler

2.18.1. Gældende ret

I § 13, stk. 1, nr. 1-8, i lov om betalingskonti opregnes otte alternative betingelser for, at et pengeinstitut kan opsiges en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto.

Bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 6, giver pengeinstituttet adgang til at opsiges rammeaftalen, hvis forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Det fremgår af § 13, stk. 2, 1. pkt., at et pengeinstitut, der opsiges en rammeaftale, skal meddele forbrugeren begrundelsen for opsigelsen vederlagsfrit enten i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel.

Det fremgår af § 13, stk. 2, 3. pkt., at en opsigelse begrundet i en af de i stk. 1, nr. 1, 3 eller 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Art. 19, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner oplister de tilfælde, hvor et kreditinstitut kan opsiges en rammeaftale ensidigt.

Det følger af direktivets art. 19, stk. 3, at medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsninger og specifikke tilfælde, hvor en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner kan opsiges ensidigt af kreditinstituttet ud over de tilfælde, der er opregnet i art. 19, stk. 2.

Bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 6, i lov om betalingskonti er en national fastsat opsigelsesgrund, som er indført med hjemmel i direktivets art. 19, stk. 3.

Det følger af direktivets art. 19, stk. 4, 1. pkt., at en opsigelse, der er begrundet med en nationalt fastsat opsigelsesgrund skal ske mindst 2 måneder før opsigelsen får virkning.

Det er vurderet, at henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 6, bør udgå i § 13, stk. 2, 3. pkt., så opsigelser i disse tilfælde skal ske med 2 måneders varsel og ikke har øjeblikkelig virkning, som det følger af gældende ret. Dette skyldes, at § 13, stk. 1, nr. 6, er en nationalt fastsat opsigelsesgrund.

Herved sikres en korrekt implementering af art. 19, stk. 4, 1. pkt., i direktiv 2014/92/EU, hvorefter en opsigelse af en aftale om en basal betalingskonto på baggrund af en national fastsat opsigelsesgrund skal ske mindst 2 måneder inden opsigelsen får virkning.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 6, udgår i § 13, stk. 2, 3. pkt.

Det vil medføre, at opsigelser af en rammeaftale om en basal betalingskonto fremover skal ske med 2 måneders varsel, hvis begrundelsen for opsigelsen er, at forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Der henvises til lovforslagets § 9, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.19. Disclosureforordningen – ATP

2.19.1. Gældende ret

ATP er i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension forpligtet til at udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan ATP integrerer aktivt ejerskab i investeringsstrategien. Politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan ATP overvåger selskaber, hvori der investeres, inden for relevante områder, herunder strategi, finansielle og ikkefinansielle resultater, risiko, kapitalstruktur, social og miljømæssig indvirkning og god selskabsledelse.

Desuden er ATP underlagt en række oplysningsforpligtelser angående bl.a. sociale forhold og miljø- og klimamæssige forhold i bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. bekendtgørelse nr. 570 af 2. juni 2016. I medfør af bekendtgørelsen er ATP forpligtet til at supplere sin ledelsesberetning med en redegørelse om samfundsansvar på koncernniveau, jf. § 22, stk. 1, 1. pkt. Ved samfundsansvar forstås, at virksomheder integrerer hensyn til bl.a. menneskerettigheder, sociale forhold, miljø- og klimamæssige forhold og bekæmpelse af korruption i deres forretningsstrategi og forretningsaktiviteter, jf. § 22, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Såfremt ATP ikke har politikker for samfundsansvar, herunder som minimum for miljø, sociale- og medarbejderforhold, respekt for menneskerettigheder, anti-korruption og bestikkelse, skal dette oplyses i ledelsesberetningen med angivelse af grundene hertil for hvert enkelt af de anførte områder, jf. § 22, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 2, i bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) blev vedtaget i november 2019. Disclosureforordningen har fundet anvendelse fra den 10. marts 2021, bortset

fra reglerne i forordningens artikel 11, stk. 1–3, der vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning. Reglerne herom skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser. Disclosureforordningen finder således anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, der defineres i artikel 2, stk. 1, nr. 1, og artikel 2, stk. 1, nr. 11, i disclosureforordningen.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en producent af et pensionsprodukt.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. en forsikringsformidler, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Ved finansielle produkter forstås bl.a. et pensionsprodukt.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning. I tilfælde af at virksomheder både udøver aktiviteter som finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, bør de derfor betragtes som finansielle markedsdeltagere, når de handler som producenter af finansielle produkter, og som finansielle rådgivere, når de yder forsikrings- eller investeringsrådgivning.

ATP er ikke direkte omfattet af disclosureforordningens anvendelsesområde, idet ATP ikke falder ind under definitionerne af finansielle markedsdeltagere eller finansielle rådgivere. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende disclosureforordningen på producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sikringsordninger omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 16, stk. 1, 1. pkt., i disclosureforordningen. I så fald vil producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sociale sikringsordninger, blive underlagt disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere, der er direkte omfattet af disclosureforordningen, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

Det er Beskæftigelsesministeriets og Erhvervsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at omfatte ATP af disclosureforordningens krav i medfør af artikel 16, stk. 1. Det skyldes bl.a., at Danmark skal spille en væsentlig rolle i den grønne omstilling, hvorfor det er væsentligt, at vigtige aktører i Danmark, herunder ATP som Danmarks største pensions- og administrationselskab, bliver

omfattet af disclosureforordningen. Det er samtidig relevant, at der med lovforslaget indføres regler, som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med ATP's overholdelse af disclosureforordningen. Finanstilsynet er allerede udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020 og lov nr. 1940 af 15. december 2020. ATP anses for at være en producent af pensionsprodukt, der administrerer en national social sikringsordning omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, og ATP vil efter disclosureforordningen blive anset for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d i disclosureforordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser.

Eksempelvis vil ATP på deres hjemmeside skulle offentliggøre oplysninger om deres politik for integration af bæredygtighedsrisici i deres investeringsbeslutningsproces, jf. artikel 3 i disclosureforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og bekendtgørelse om finansielle rapporter for Arbejdsmarkedets Tillægspension i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. For at sikre et effektivt tilsyn med disclosureforordningen er det vurderet hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen og reglerne udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynet bør få alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen af disclosureforordningen og reglerne udstedt i medfør heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de oplysningsforpligtelser, disclosureforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, der allerede i medfør af nuværende sektorspecifik lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.19.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der efter § 27 l i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, indsættes § 27 m, hvorefter disclosureforordningen finder anvendelse på ATP.

Det foreslås yderligere, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen. På den baggrund foreslås den eksisterende tilsynsbestemmelse i § 27, stk. 1 og 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension tilpasset.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet bl.a. kunne give påbud for manglende overholdelse af de krav, disclosureforordningen stiller til ATP's oplysningsforpligtelser.

Det foreslås videre at tilpasse § 27 e, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvorefter afgørelser truffet i medfør af disclosureforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 15, nr. 1, 2 og 3 og 4, og bemærkningerne hertil.

2.20. Implementering af solvens II-direktivet

2.20.1. Gældende ret

Hvis et skadesforsikringselskab går konkurs, så følger det af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods skal sikre forsikringstagerne og de sikrede gennem skadesforsikringselskabets aktiver. Forsikringstagerne og de sikrede har ikke forrang for fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Konkurslovens §§ 93 og 94 omfatter blandt andet omkostninger ved konkursens indtræden, omkostninger ved boets behandling og omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde.

Artikel 275 i Solvens II-direktivet indeholder to modeller for behandling af forsikringskrav i tilfælde af et forsikringselskabs konkurs. Begge modeller har til formål at sikre, at forsikringstagerne og de sikrede ikke lider væsentlige økonomiske tab i tilfælde af et forsikringselskabs konkurs.

Den ene model fastsat i artikel 275, stk. 1, litra a, og stk. 3, kræver tilstedeværelse af en gruppe af aktiver, som selskabet skal føre et register over for at sikre tilstrækkelig identifikation til at garantere en fortrinsret for forsikringstagerne. Gruppen af aktiver skal have en samlet værdi, der til enhver tid mindst skal svare til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Denne model finder anvendelse for livsforsikringselskaber og tværgående pensionskasser, jf. gældende § 167 i lov om finansiel virksomhed.

Den anden model fastsat i artikel 275, stk. 1, litra b, kræver, at forsikringstagerne og de sikrede har en fortrinsret til fyldestgørelse i et forsikringselskabs samlede aktiver, med enkelte undtagelser. Denne model har efter indførelse af gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed med lov nr. 552 af 07/05/2019 fundet anvendelse for skadesforsikringselskaber siden 1. juli 2019.

Den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet i dansk ret for skadesforsikringselskaber.

Det følger af artikel 278 i Solvens II-direktivet, at de medlemsstater, der vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet, skal kræve, at de omfattede forsikringselskaber, skal sikre, at fordringer, der kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens

II-direktivet, og som er registreret i forsikringssselskabets regnskaber, til enhver tid og uafhængigt af en eventuel likvidation skal modsvares af aktiver.

Hvis et skadesforsikringssselskab f.eks. vælger at pantsætte et aktiv, så er det i medfør af bestemmelsen et krav, at selskabet sikrer, at der i den forbindelse er aktiver til stede i selskabet, der modsvarer pantsætningens eller fordringens værdi. Bestemmelsen indebærer dermed i forbindelse med f.eks. en fordring efter konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, eller en pantsætning et krav om yderligere aktivers tilstedeværelse hos forsikringssselskaber, der er omfattet af muligheden i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet. Kravet skal ses i sammenhæng med, at Solvens II-direktivets to modeller for behandling af forsikringskrav i tilfælde af et forsikringssselskabs konkurs skal være ækvivalente, det vil sige modellerne skal sikre den samme beskyttelse af forsikringstagerne og de sikrede.

Det bemærkes afslutningsvist, at i henhold til § 5 i gældende lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber, så vil garantifonden i tilfælde af en konkurs i et skadesforsikringssselskab dække erstatningskrav til en række forsikringstager, der har tegnet forbrugerforsikringer, og øvrige sikrede. Garantifonden for skadesforsikringssselskaber vil i henhold til § 9 i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber indtræde, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringssselskab, der er gået konkurs.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Ved en ændring af lov om finansiel virksomhed i 2019 (Lov nr. 552 af 07/05/2019) blev loven ændret for skadesforsikringssselskaber, så skadesforsikringssselskaberne ikke længere skulle have og føre et register over en gruppe af aktiver, hvis værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af forsikringssselskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Der blev i stedet indført en fortrinsret for forsikringstager og sikrede til fyldestgørelse i et skadesforsikringssselskabs samlede aktiver, med enkelte undtagelser, i tilfælde af konkurs. Ændringen skete med indførelse af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Dermed blev artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet gennemført i dansk ret for skadesforsikringssselskaber.

Ved en fejl blev artikel 278 i Solvens II-direktivet ikke gennemført i dansk ret i forbindelse med ændringen af lov om finansiel virksomhed i 2019, hvor modellen i artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet blev gennemført for skadesforsikringssselskaber. Det er derfor vurderet, at artikel 278 skal implementeres i dansk ret for at sikre den samme beskyttelse af forsikringstagerne og de sikrede.

Det er videre vurderet, at forsikringstager og sikrede også fremadrettet skal vige for krav på løn, feriegodtgørelse og andet vederlag for arbejde.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en henvisning til konkurslovens § 95 i § 234 a, 2. pkt., så forsikringstagere og sikrede også viger for krav på løn, feriegodtgørelse og andet vederlag for arbejde.

Der foreslås endvidere at indføre en regel i § 234 a, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter fordringer registreret i skadesforsikringselskabets regnskaber omfattet af konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og gyldigt stiftede panterettigheder til enhver tid skal modsvares af aktiver svarende til værdien af fordringerne nævnt i konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og de gyldigt stiftede panterettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.

2.21. Udpegning af relevant myndighed til at vurdere finansielle instrumenter og finansielle kontraktors erstatningsbenchmark

2.21.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen) fastsætter en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan.

Et benchmark er et indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer. Med indeks forstås i benchmarkforordningen et tal, som offentliggøres regelmæssigt på basis af f.eks. en beregning ud fra forskellige priser eller værdier. Når et indeks er brugt som referencepris for et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, udgør det et såkaldt benchmark. Mest anvendt er rentebenchmarks, som bruges bredt af både husholdninger og finansielle såvel som ikke-finansielle virksomheder. De danske referencerenter benyttes eksempelvis til at bestemme renten på mange kunders boliglån. Ud over referencerenterne findes der mange andre typer af benchmarks, bl.a. aktieindeks, råvareindeks eller valutaindeks, hvor benchmarks danner grundlag for prissætningen i valutahandler, f.eks. ved brug af kurssikring, hvor to valutaer handles til en forudbestemt pris på et aftalt tidspunkt i fremtiden.

Formålet med forordningen er at øge investorbekyttelsen og modvirke interessekonflikter samt manipulation i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks.

Forordningen stiller en række krav til benchmarks integritet og pålidelighed, herunder governance- og kontrolkrav for administratorer af benchmarks og fysiske eller juridiske personer, der bidrager med inputdata til brug for fastsættelse af benchmarks. Forordningen fastsætter desuden regler for de data der bruges til fastsættelse af benchmarks, metodologi for fastsættelse af benchmarks og indberetning af overtrædelser samt krav om adfærdskodeks for stillere til benchmarks. Der stilles også visse krav til forbrugerbeskyttelse og gennemsigtighed af eksempelvis beregningsmetoder.

Kravene varierer mellem forskellige typer af benchmarks. Der gælder eksempelvis særlige krav til benchmarks baseret på regulerede data, referencerenter (rentebenchmarks) og råvarebenchmarks, ligesom der gælder forskellige krav, alt efter hvor vigtigt et givent benchmark er for den finansielle stabilitet, herunder om benchmarket er såkaldt kritisk, væsentligt eller ikke-væsentligt i henhold til fastlagte kriterier.

Endelig stiller forordningen krav til godkendelse eller registrering af og tilsyn med administrator, der udbyder et benchmark, ligesom der er særlige krav for benchmarks, der er leveret af en administrator i et tredjeland, førend benchmarket kan bruges inden for EU.

Finanstilsynet er udpeget som den kompetente myndighed, der påser overholdelsen af benchmarkforordningen. Finanstilsynet fører hermed tilsyn med benchmarkadministratorer og deres overholdelse af kravene.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 af 10. februar 2021 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelands og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (ændringsforordningen) indeholder ændringer af benchmarkforordningen vedrørende visse valutaspotbenchmarks fra tredjelands og erstatningsbenchmark for visse benchmarks, som ophører.

Benchmarks kan bl.a. ophøre med at blive leveret, hvis de ikke længere måler den markedsøkonomiske realitet, som de skal. Benchmarks er designet til at måle et bestemt marked eller en økonomisk realitet. Kan benchmarket ikke længere måle den økonomiske realitet, kan det ikke længere bruges.

Artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen indsætter bl.a. en ny artikel 23 b i benchmarkforordningen vedrørende erstatning af et benchmark i medfør af EU-retten.

Kommissionen kan under visse forudsætninger udpege et eller flere erstatningsbenchmarks for et benchmark, der er ophørende, jf. artikel 23 b, stk. 2. Kommissionen kan udpege et erstatningsbenchmark for EU-kritiske benchmarks, benchmarks baseret på inputdata og tredjelandsbenchmarks med systemisk betydning, hvis ophør medfører væsentlige økonomiske forstyrrelser i Unionen, jf. bestemmelsens anvendelsesområde i stk. 1. På nuværende tidspunkt er de EU-kritiske benchmarks EURIBOR, EONIA og LIBOR.

Anvender en kontrakt et kritisk benchmark, som ophører, skal det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark anvendes i stedet, såfremt kontrakten enten ikke indeholder nogen fallback-bestemmelse eller ikke indeholder en egnet fallback-bestemmelse, jf. artikel 23 b, stk. 3, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen. En fallback-bestemmelse om benchmark fastsætter hvilket

benchmark, der skal anvendes som erstatning, hvis det oprindeligt anvendte benchmark ophører. En egnet fallback-bestemmelse i en kontrakt fører til, at kontrakten anvender et erstatningsbenchmark, som fallback-bestemmelsen foreskriver. En uegnet fallback-bestemmelse fører til, at kontrakten anvender det erstatningsbenchmark, som Kommissionen har fastsat. Parterne har dog aftalefrihed, og kan derfor genforhandle kontraktens fallback-bestemmelse.

En kontrakts fallback-bestemmelse vil ikke være egnet, hvis fallback-bestemmelsen foreskriver anvendelse af et erstatningsbenchmark, som ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet, som det benchmark, der ophører, har til formål at måle, og anvendelsen heraf kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Efter de nye regler er det op til en relevant national myndighed at vurdere, om anvendelsen af det kontraktligt aftalte erstatningsbenchmark for et ophørende EU-kritisk benchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og at anvendelsen af det kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Hvert medlemsland udpeger en relevant myndighed, der kan foretage denne vurdering.

Vurderingen skal foretages på baggrund af en begrundet anmodning fra mindst én interesseret part, og fallback-bestemmelsen skal være almindeligt anvendt. Det vil sige, at vurderingen skal foretages på baggrund af en horisontal vurdering af en bestemt type kontraktmæssig ordning. Der er derfor ikke tale om en vurdering i forhold til hver enkelt kontrakt. En fallback-bestemmelse, der er almindeligt anvendt, kan f.eks. være, at kontrakten som erstatning skal anvende en rente, der er baseret på historiske data, f.eks. den sidste tilgængelige rentesats for det ophørende benchmark. Det kan medføre, at en kontrakt med variabel rente overgår til at have en fast rente, som over tid kan vise sig ikke længere at afspejle den økonomiske realitet, som det ophørte benchmark havde til formål at måle.

Kravet om en begrundet anmodning fra en interesseret part medfører, at den udpegede relevante myndighed ikke skal foretage løbende overvågning af et benchmarks egnethed til at afspejle den underliggende økonomi. Den relevante myndighed skal alene foretage vurderingen, når en interesseret part anmoder om det, og den relevante myndighed skal da forholde sig til den begrundelse, som den eller de interesserede parter fremfører.

Vurderer den relevante myndighed, at anvendelsen af et kontraktligt aftalt erstatningsbenchmark generelt ikke er en egnet løsning, kan et erstatningsbenchmark, som Kommissionen fastsætter, anvendes i kontrakter i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark.

Den relevante nationale myndighed skal således foretage en vurdering af det aftalte erstatningsbenchmark ved ophør af det anvendte benchmark, men det er ikke den relevante myndigheds opgave at fastsætte et nyt erstatningsbenchmark, hvis myndigheden vurderer, at det aftalte erstatningsbenchmark ikke er egnet. Et sådant erstatningsbenchmark skal fastættes af Kommissionen.

Ved at anvende det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark vil der ske en omfordeling mellem kontraktens parter i forhold til det, der oprindeligt var aftalt i kontrakten om erstatningsbenchmark. Det vil betyde, at den ene part vil tabe penge på, at erstatningsbenchmarket fastsat af Kommissionen anvendes i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark, mens den anden part vil vinde herved. Potentielt kan der være tale om betydelige beløb, der samlet set flyttes mellem parterne.

Medlemslandene skal udpege den relevante myndighed senest 14. august 2021, jf. artikel 23 b, stk. 7, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Selvom benchmarkforordningen gælder umiddelbart i Danmark, og derfor ikke skal gennemføres i national lovgivning, er det nødvendigt, at Danmark har udpeget en relevant myndighed. Det er en forpligtelse i medfør af artikel 23 b, stk. 7, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Vurderingen af det mellem kontraktparterne aftalte erstatningsbenchmark i forhold til det ophørende benchmark vil kræve en meget grundig og bred finansiell forståelse, herunder især forståelse af de underliggende markeder bag det ophørende benchmark henholdsvis det aftalte erstatningsbenchmark og deres udvikling de senere år. Makroprudentiel indsigt og forståelse for de afledte forhold af at anvende det aftalte erstatningsbenchmark er nødvendig, da den relevante myndighed bl.a. skal vurdere, om brugen af det aftalte erstatningsbenchmark i stedet for det ophørende benchmark vil kunne have negativ betydning for den finansielle stabilitet. . Afhængigt af de berørte kontrakter kan brugen af det aftalte erstatningsbenchmark potentielt have betydning for forskellige forhold som boligmarkedet, tilliden til realkreditobligationer, finansielle institutioners balance og risikoafdækning, kronemarkedet og ikke mindst samspillet imellem disse forhold. I Danmark er det erhvervsministeren, der fastsætter niveauet af den kontracykliske kapitalbuffer for kreditinstitutter, jf. § 125 f i lov om finansiell virksomhed. Dermed agerer erhvervsministeren allerede i dag makroprudentiel myndighed på det område.

Med ovennævnte for øje, herunder særligt opgavens makroprudentielle karakter, foreslås det, at erhvervsministeren udpeges til at varetage den nye opgave med at vurdere et erstatningsbenchmarks egnethed, hvis en interesseret part henvender sig med en begrundet anmodning herom. Det foreslås samtidig, at Det Systemiske Risikoråd får til opgave at udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt brugen af et erstatningsbenchmark kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet til erhvervsministeren.

2.21.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udpege erhvervsministeren til at vurdere, om anvendelsen af det kontraktligt aftalte erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Vurderingen foretages, når en

interesseret part henvender sig herom med en begrundet anmodning. Der er ikke tale om en løbende overvågning af benchmarks egnethed. På den baggrund foreslås det at indsætte et stk. 4 i § 212 i lov om kapitalmarkeder. Det foreslås samtidig, at erhvervsministeren kan anmode Det Systemiske Risikoråd om en vurdering af, om anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontrakters erstatningsbenchmark kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 18, og § 4, nr. 19, og bemærkningerne til disse bestemmelser.

2.22. Ophævelse af reglerne om oplysninger til offentligheden om kvaliteten af udførelse af transaktioner

2.22.1. Gældende ret

Det fremgår i dag af §§ 127 a og 140 a i lov om kapitalmarkeder, at markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som de ovennævnte handelssteder skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning 2017/575 af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner (herefter ”delegerede forordning 2017/575”).

Handelsstedet skal således under iagttagelse af reglerne i den delegerede forordning periodisk offentliggøre best execution rapporter, dvs. rapporter, der bl.a. indeholder oplysninger om type af handelssted og finansielt instrument, oplysninger om prisen for transaktioner og oplysninger om omkostninger, som handelsstedet pålægger sine medlemmer eller brugere.

§ 127 a og 140 a, der blev indsat ved lov nr. 1547 af 19. december 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love, implementerer dele af artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II). Baggrunden for artiklen var ifølge betragtning 96 i præambelen til MiFID II, at skærpe de betingelser der gælder for investeringssselskabers forpligtelse til at udføre ordrer på de for kunderne gunstigste vilkår i overensstemmelse med MiFID II.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som reaktion på COVID-19-pandemiens økonomiske konsekvenser præsenterede Kommissionen den 24. juli 2020 forslag til en genopretningspakke med fokus på EU's kapitalmarkeder. Formålet med pakken er at understøtte investeringer i realøkonomien og ny kapital til virksomheder. Desuden er et af formålene at lette arbejdsprocesser i forbindelse med rapporteringskrav. En del af pakken er et forslag til justering af MiFID II, herunder rapporteringskravet i artikel 27, stk. 3.

Som en del af genopretningspakken blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien (herefter "ændringsdirektivet") vedtaget den 16. februar 2021. Direktivet har bl.a. til formål at fjerne byrder for virksomhederne, der ikke er strengt nødvendige og samtidig bevare investorbeskyttelsen i MiFID II.

I medfør af artikel 1, nr. 6, i ændringsdirektivet bliver der foretaget en ændring til artikel 27 stk. 3, hvormed der tilføjes et ekstra afsnit. Det fremgår heraf, at de periodiske rapporteringskrav overfor offentligheden i medfør af artikel 27, stk. 3, først finder anvendelse fra den 28. februar 2023. Desuden fremgår det, at Kommissionen vil foretage en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af rapporteringskravene og forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 28. februar 2022.

Ændringen til artikel 27, stk. 3, kommer på baggrund af, at de offentliggjorte periodiske rapporter indeholder store mængder detaljerede kvantitative oplysninger om handelsstedet, det finansielle instrument, prisen, omkostningerne og sandsynligheden for udførelse. Rapporterne bliver derfor sjældent læst, og at de ikke giver investorer og andre brugere mulighed for at foretage meningsfulde sammenligninger på grundlag af de oplysninger, de indeholder, jf. betragtning 9 i præamblen til ændringsdirektivet.

Forslag der kan sikre en hurtig økonomisk genopretning efter COVID-19-pandemien, herunder ved at justere regler, så der sikres balance mellem investorbeskyttelsen og målet om at målrette informationsmængden så den ønskede effekt opnås og uden unødige administrative byrder støttes generelt.

2.22.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve bestemmelserne om markedspladsers, systematiske internalisatorers og prisstilleres periodiske offentliggørelse af de oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner, som virksomhederne skal offentliggøre i medfør af henholdsvis § 127 a og 140 a i lov om kapitalmarkeder og som skal have et indhold, der følger de reguleringsmæssige tekniske standarder fastlagt i delegerede forordning 2017/575.

Den foreslåede ændring vil medføre, at de nævnte handelssteder ikke er forpligtede til periodisk at stille RTS-27-oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Afhængig af indholdet af den rapport om rapporteringskravene, som Kommissionen skal forelægge for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 28. februar 2022, vil Erhvervsministeriet vurdere, om §§ 127 a og 140 a skal indsættes på ny i sin nuværende form i lov om kapitalmarkeder og i givet fald træde i kraft igen den 28. februar 2023.

Som en konsekvens af ovennævnte ændringer foreslås det desuden at ændre strafbestemmelsen i § 247 i lov om kapitalmarkeder, hvormed overtrædelser af §§ 127 a og 140 a ikke længere vil være strafbelagte.

For nærmere om de enkelte ændringer henvises til lovforslagets § 4, nr. 1,7,8,13, 14 og 35 samt bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet som følge af, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen), hvilket er nye tilsynsopgaver. Herudover vil der formentlig være behov for at centralisere og strukturere den omfattende data, der forventes genereret som følge af taksonomiforordningen, i en database, som kan danne grundlag for tilsynet med taksonomiforordningen.

I forlængelse af implementeringen af EU's gennemsigtighedsdirektiv træder Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen) i kraft. Tilsynet med de nye krav vil eventuelt ske ved brug af nyt it-værktøj. Det kan kræve yderligere ressourcer til Finanstilsynet at føre tilsyn med overholdelsen af ESEF-forordningen.

Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som følge af en potentielt øget sagsbehandling for Finanstilsynet i relation til forslaget om udøvelse af værtslandstilsynskompetence for udenlandske forsikringsformidlere og i relation til forslaget om at udvide kravet om godkendelse af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere.

Finanstilsynet fører i dag tilsyn med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finan-

sielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), og med lovforslaget vil Finanstilsynet skulle føre tilsyn med endnu en aktør, nemlig ATP. Lovforslaget vurderes ikke at skabe et yderligere ressourcbehov.

Lovforslaget som helhed vurderes at følge principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Lovforslaget har ingen implementeringskonsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

OBR vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Overgangen fra den nuværende model for udpegning af SIF'er til den nye model vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for de SIF'er, der allerede i dag er udpeget som SIF'er, så længe deres forretningsmodel og markedsandel er uændret. Det skyldes, at de nuværende SIF'er fortsat vil blive udpeget som SIF'er, ligesom de vil blive mødt med de samme kapitalkrav. Forslaget skønnes ikke at føre til, at nye institutter udpeges som SIF'er på nuværende tidspunkt.

Beregninger af indikatorerne baserer sig i høj grad på oplysninger, institutterne allerede indberetter og oplysninger fra Danmarks Nationalbank. Derudover vil Finanstilsynet indhente de fornødne indberetninger fra de mest systemiske kreditinstitutter, hvilket kan medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet. De fornødne indberetninger vil omfatte indberetninger af de indikatorer, hvor eksisterende indberetninger ikke vurderes at være præcise nok. For at undgå at bebyrde sektoren unødigt indhentes kun nye indberetninger fra de mest systemiske institutter, mens de øvrige institutter estimeres ud fra eksisterende data.

Forslagene om at udvide STS-rammen og fjerne barrierer for NPE securitiseringer kan potentielt frigøre kapital i bankerne, hvilket vil øge bankernes kapacitet til at finansiere erhvervslivet. Forslaget vil dermed have positive erhvervsøkonomiske konsekvenser, hvis markedsaktørerne gør brug af de udvidede muligheder for securitisering.

Såfremt Finanstilsynet anvender den foreslåede beføjelse til at indføre krav til et registreret betalingssystemets kapitalgrundlag, og krav om at betalingssystemet udfærdiger en genopretningsplan, vil dette medføre efterlevelseseftersomkostninger for virksomheden. Finanstilsynet fører allerede i dag tilsyn med fælles datacentraler, som er underlagt det samme tilsyn, som en operatør af et detailbetalingssystem foreslås underlagt, såfremt denne foretager it-drift på et detailbetalingssystem. En fælles datacentral, der i dag udfører it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, vil fremover skulle have tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem. Dette vil medføre efterlevelseseftersomkostninger for virksomhederne.

Overholdelse af positionslofter pålægger administrative byrder for positionsholdere, idet de løbende skal bruge ressourcer på at overvåge, om de overskrider positionsloftet, og i givet fald skal reducere deres beholdning.

Implementering af de nye krav til elektronisk format for årsrapporteringer, der følger ved kommissionens delegerede forordning om supplerende regler til transparensdirektivet om tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat 2018/815 af 17. december 2018, vil medføre økonomiske- og administrative konsekvenser for børsnoterede virksomheder. De administrative konsekvenser vurderes primært at være til stede det første år, som følge af ændrede arbejdsgange i forbindelse med udarbejdelse af regnskabet, da opmærkningsdelen vil være omfattet af revisorpåtegningen.

For så vidt angår økonomiske omkostninger, vil der være engangsomkostninger i forbindelse med overgangen og løbende omkostninger. Engangsomkostningerne vurderes at være i mindre størrelsesorden for udstedere af værdipapirer, der allerede anvender XBRL. For finansielle virksomheder, der ikke allerede anvender XBRL til opmærkning, vil engangsomkostningerne være større.

Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet investeringsrådgivere i forbindelse med ændringer i kvalificerede ejerandele skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse heraf. Derudover skal forsikringsselskaber, der udøver forsikringsformidling gennem en accessorisk forsikringsformidler, fremadrettet sikre, at forsikringsformidleren har passende og forholdsmæssige ordninger i relation til at aflønningsstrukturer ikke strider mod kundernes interesser.

Da ATP af egen drift er begyndt at arbejde med den grønne dagsorden og de eksisterende nationale krav indeholder en række offentliggørelseskrav, som ATP skal overholde, vurderes det, at lovforslaget ikke vil medføre væsentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for ATP.

I forhold til principperne for agil erhvervsrettet regulering vurderes forslaget ikke at påvirke virksomhedernes muligheder for at teste, udvikle og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke overimplementering af EU-lovgivning.

Med lovforslaget foreslås de fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed og i de relevante sektorlove som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2020/852 af 18. juni

2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen.

Med de foreslåede ændringer sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan give påbud eller påtaler for finansielle markedsdeltageres manglende overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2022, for så vidt angår de miljømål, der vedrører modvirkning af klimaændringer og tilpasning til klimaændringer. Med hensyn til miljømål, der vedrører bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer, omstilling til en cirkulær økonomi, forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, finder taksonomiforordningen først anvendelse for disse fra den 1. januar 2023.

Forslaget til § 245 c i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt. i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD). Frist for gennemførelse af bestemmelsen i dansk ret var den 3. juli 2015. Med forslaget lægges op til en helt direktivnær implementering for at sikre juridisk klarhed omkring beskyttelsen af de danske indskydere. Forslaget er ikke i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

I forslaget til § 7, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed gives adgang til, at projektejere fra offentligheden kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Forslaget medfører, at projektejere kan optage lån gennem en crowdfundingplatform uden konflikt med grænserne for modtagelse af andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden. Forslaget afgrænser adgangen således, at det kun gælder et crowdfundingudbud, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1503 af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet. Forordningen lægger til grund, at disse projektejere ikke bør blive underlagt tilladelseskrav som pengeinstitut. På det grundlag foreslås det lovliggjort, at projektejere modtager andre midler fra offentligheden. Forordningen finder anvendelse fra den 10. november 2021. Som konsekvensrettelse er projektejere også undtaget fra krav om tilladelse som sparevirksomhed i § 334.

De foreslåede bestemmelser om udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter er i overensstemmelse med EBAs retningslinjer vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD IV) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) af den 16. december 2014.

Lovforslaget supplerer kravene i de nye artikler 26b-26e og ændringerne til artikel 28(1) i STS-forordningen.

I medfør af forslaget til § 177, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 3, i lovforslaget, kan Finanstilsynet kræve, at et udenlandsk betalingssystem skal etablere et aktieselskab med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret. Desuden følger det af forslaget til § 180 a, stk. 2, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 5, i lovforslaget, at en betingelse for, at en operatør kan opnå tilladelse til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, er, at operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark. Da der i begge forslag er tale om et etableringskrav, har erhvervsministeriet overvejet, hvorvidt disse bestemmelser er i overensstemmelse med reglerne om fri bevægelighed i TEUF, herunder navnlig retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

De frie bevægeligheder i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) kan begrænses af hensyn til bl.a. den offentlige orden og sikkerhed og alment tvingende hensyn under iagttagelse af proportionalitetsprincippet. Proportionalitetsprincippet indebærer, at sådanne begrænsninger skal være egnede til at opfylde formålet hermed og ikke må gå udover, hvad der er nødvendigt for at opfylde dette formål. Det er ministeriets vurdering, at de nævnte etableringskrav er begrundet i alment tvingende hensyn, idet bestemmelserne er med til at sikre, at der kan føres et nationalt tilsyn med kritisk betalingsinfrastruktur i Danmark, herunder tilsyn med udførelse af it-drift af kritisk betalingsinfrastruktur. Det er vurderingen, at de nævnte bestemmelser er egnede til at opfylde dette formål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at opfylde dette formål.

Bestemmelserne anses derfor ikke for at være i strid med reglerne om fri bevægelighed i TEUF. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagene til § 177, stk. 3, og § 180 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 1, nr. 3 og 5, i lovforslaget.

Lovforslaget implementerer artikel 7, stk. 4, i EU's gennemsigtighedsdirektiv i og med, at Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen) træder i kraft.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17 EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

De foreslåede ændringer af lov om betalingskonti sikrer en tekstnær og korrekt implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Med lovforslaget foretages de fornødne ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension som følge af beslutningen om at udstrække Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) til ATP i medfør af artikel 16, stk. 1. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen.

Med de foreslåede ændringer sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan give påbud for ATP's manglende overholdelse af disclosureforordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af disclosureforordningen. Disclosureforordningen har fundet anvendelse fra den 10. marts 2021, med undtagelse af disclosureforordningens artikel 11, stk. 1-3, som skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022. Det foreslås, at lovforslaget skal træde i kraft den 1. januar 2022.

Lovforslaget er en følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 af 10. februar 2021 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelande og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Forslag om at Finanstilsynet skal føre med Taksonomiforordningen vil medføre et yderligere ressourcebehov hos Finanstilsynet.

		<p>Forslaget medfører begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som følge af en potentielt øget sagsbehandling for Finanstilsynet i relation til udøvelse af værtslandstilsynskompetence for udenlandske forsikringsformidlere og i relation til forslaget om at udvide kravet om godkendelse af kvalificerede ejerandele for investeringsrådgivere.</p> <p>Forslag om at Finanstilsynet skal føre tilsyn med ATP vurderes ikke at skabe et yderligere ressourcebehov for Finanstilsynet.</p>
<p>Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>		<p>Tilsyn med overholdelse af taksonomiforordningen vil medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet</p> <p>Forslag om ny model for SIFI-udpegning vil medføre begrænsede merudgifter for Finanstilsynet.</p>
<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Ændringer som følge af STS-forordningen: Potentielt bedre mulighed for at opnå finansiering.</p> <p>En ophævelse af de periodiske rapporteringskrav for henholdsvis markedspladser, systematiske internalisatorer</p>	<p>Forslag om ny model for SIFI-udpegning vil medføre mindre omstillingsomkostninger og mindre løbende omkostninger for erhvervslivet.</p>

	<p>og fondsmæglerselskaber, der er prisstillere, vil medføre besparelser for virksomhederne.</p>	<p>Forslag til at Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystemets kapitalgrundlag og krav om, at betalingssystemet udfærdiger en genopretningsplan vil medføre efterlevelseseomkostninger for virksomheden, hvis Finanstilsynet anvender beføjelsen. Forslag om at en virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, skal have tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem vil medføre efterlevelseseomkostninger for fælles datacentre, der i dag udfører it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.</p> <p>Da ATP af egen drift er begyndt at arbejde med den grønne dagsorden og de eksisterende nationale krav indeholder en række offentliggørelseskrav, som ATP skal overholde, vurderes det, at lovforslaget ikke vil medføre væsentlige øko-</p>
--	--	--

		nomiske eller administrative konsekvenser for ATP.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	En ophævelse af de periodiske rapporteringskrav for henholdsvis markedspladser, systematiske internalisatorer og fondsmæglerselskaber, der er pristillere, vil medføre administrative lettelser for virksomhederne.	Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet investeringsrådgivere i forbindelse med ændringer i kvalificerede ejerandele skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse heraf, ligesom forsikringsselskaber, der udøver forsikringsformidling gennem en accessorisk forsikringsformidler, fremadrettet skal sikre, at forsikringsformidleren har passende og forholdsmæssige ordninger i relation til at aflønningsstrukturer ikke strider mod kundernes interesser.
Administrative konsekvenser for borgerne		Ingen
Miljømæssige konsekvenser		Ingen
Forholdet til EU-retten	Med lovforslaget foreslås nødvendige ændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med henblik på ATP's overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Lovforslaget implementerer artikel 7, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (gennemsigtighedsdirektivet) i og med, at Kommissionens delegerede forordning 2018/815 af 17.	

december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat (ESEF-forordningen) træder i kraft.

Finanstilsynet foreslås udpeget som relevant tilsynsmyndighed i forhold til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen).

I medfør af forslaget til § 177, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 15, i lovforslaget, kan Finanstilsynet kræve, at et udenlandsk betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret. Desuden følger det af forslaget til § 180 a, stk. 2, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 17, i lovforslaget, at en betingelse for, at en operatør kan opnå tilladelse til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, er, at operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark. Da der i begge forslag er tale om et etableringskrav, der er med til at sikre et nationalt tilsyn med kritisk betalingsinfrastruktur i Danmark, herunder tilsyn med udførelse af it-drift af kritisk betalingsinfrastruktur, anses bestemmelserne ikke for at være imod princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til TEUF. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagene til § 177, stk. 3, og § 180 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 4, nr. 15 og 17, i lovforslaget.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/168 af 10. februar 2021 om ændring af forordning (EU) 2016/1011, for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra

	tredjelande og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering	Ja	Nej X

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, nr. 71, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, nr. 71, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, fastsætter definitionen af STS- certificeringsbureau. Det følger således af bestemmelsen, at et STS-certificeringsbureau er en juridisk person omfattet af artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), der kontrollerer og erklærer, om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 71, ændres således, at et STS-certificeringsbureau fremover defineres som en juridisk person, der er omfattet af artikel 28 i STS-forordningen, der kontrollerer og erklærer om en securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22, 23-26 eller artikel 26 b-e.

Ændringen skyldes, at der med ændringerne til STS-forordningen, jf. artikel 26 b-e i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2021/557 af 31. marts 2021 om ændring af forordning (EU) 2017/2402 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien, blev indført en ny kategori af securitiseringer, som er balanceførte STS-securitiseringer, der er defineret som syntetiske securitiseringer, jf. ny artikel 26 b-e, i STS-forordningen.

Den nye kategori af securitiseringer adskiller sig fra de traditionelle securitiseringer ved bl.a. at der i forbindelse med balanceførte STS-securitiseringer opnås risikooverførsel via en aftale om kreditrisikoafdækning, i stedet for salg af de underliggende aktiver ved en traditionel securitisering.

Balanceførte securitiseringer skal opfylde kravene i artikel 26 b-e i STS-forordningen. Kravene indebærer bl.a., at STS-rammen kun er rettet mod balanceførte syntetiske securitiseringer, og at aftalen om kreditrisikoafdækning er struktureret med henblik på at afdække både det eksponeringsleverende instituts og investorens position på passende vis.

Med ændringen vil et securitiseringsbureau ud over at kontrollere og erklære, om en traditionel securitisering opfylder kriterierne i STS-forordningens artikel 19-22 eller 23-26, også få mulighed for at kontrollere og erklære, om en balanceført securitisering opfylder kravene i artikel 26 b-e.

Bestemmelsen supplerer ændringen til artikel 28, stk. 1, første punktum, i STS-forordningen, jf. artikel 1, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2021/557 af 31. marts 2021 om ændring af forordning (EU) 2017/2402 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en

specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien.

Til nr. 2 (§ 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30 eller 31, udstedere af elektroniske penge samt sparevirksomheder har eneret til fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit kan dog modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Virksomheder, der ikke modtager indlån fra offentligheden, kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, såfremt denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.

Det foreslås, at nyaffatte § 7, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter de virksomheder mv., der er anført i nr. 1-5, har eneret til fra offentligheden at modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales. Bestemmelsen indeholder en liste over de pågældende.

Det foreslåede medfører, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30 eller 31 og sparevirksomheder må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Indlån og andre midler, der skal tilbagebetales, er f.eks. indskud, hvor indskyderen har krav på at få indskuddet tilbagebetalt i sin helhed. Dette gælder, uanset modtagerens økonomiske stilling.

Forudbetalinger af præmier til et forsikringsselskab er således ikke omfattet. Ligeledes er forudbetaling af varer eller tjenesteydelser ikke omfattet af begrebet. Forudbetalinger af præmier til et forsikringsselskab er således ikke omfattet. Ligeledes er forudbetaling af varer eller tjenesteydelser ikke omfattet af begrebet. Konti etableret med henblik på at foretage og modtage betaling for varer og tjenesteydelser i virksomheden er heller ikke omfattet af begrebet. Dette kan f.eks. være spilkonti omfattet af bekendtgørelse om onlinekasino. Ligeledes betragtes e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters modtagelse af midler ikke som omfattet af begrebet, jf. §§ 19 og 20 i lov om betalinger.

Hvorvidt der er tale om indlån eller andre midler beror på en konkret afvejning, om et indskud er et indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. I afvejningen indgår blandt andet rentebetingelser, løbetid, tilbagebetalingsbetingelser og fordringens form.

Indlån kan f.eks. være lønkonti, andre anfordringsindskud og puljeindskud. Som udgangspunkt kan indskyder således modtage sit indskud udbetalt på anfordring, når der er tale om indlån.

Typeeksemplet på andre midler, der skal tilbagebetales, er massegældsbreve. Optagelse af obligationslån, realkreditobligationer, erhvervsobligationer m.v. er således andre midler, der skal tilbagebetales. Ligeledes vil optagelse af lån gennem en crowdfundingplatform kunne betragtes som andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslås i *nr. 1*, at pengeinstitutter fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Det er netop pengeinstitutternes kerneopgave at modtage indlån fra offentligheden.

Det foreslås i *nr. 2*, at udenlandske kreditinstitutter fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Forslaget omfatter filialer af kreditinstitutter fra et land uden for den Europæiske Union, jf. § 1, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, filialer af kreditinstitutter fra et andet EU-land, jf. § 30 i lov om finansiel virksomhed eller kreditinstitutter fra et andet EU-land der tilbyder grænseoverskridende tjenesteydelser ind i Danmark, jf. § 31 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *nr. 3*, at sparevirksomheder fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Sparevirksomheder er reguleret i kapitel 20 i lov om finansiel virksomhed. Sparevirksomheder adskiller sig fra pengeinstitutter ved, at sparevirksomheder ikke kan foretage udlån.

Det foreslås i *nr. 4*, at staten fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Staten skal forstås bredt, og indeholder også institutioner drevet af staten. Det kan f.eks. være et fængsels administration af indsattes midler.

Det foreslås i *nr. 5*, at Danmarks Nationalbank fra offentligheden må modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Nationalbanken modtager fra offentligheden indlån og andre midler f.eks., når der sker deponering i Danmarks Nationalbank, jf. § 6 i lov om skyldneres ret til at frigøre sig ved deponering (deponeringsloven).

Det fremgår af § 7, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S og KommuneKredit kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Virk-

somheder, der ikke modtager indlån fra offentligheden, kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, såfremt denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift.

Det foreslås at indsætte et nyt § 7, *stk. 3*, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Realkreditinstitutter, Danmarks Skibskredit A/S, KommuneKredit og at projektejere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503, må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører, at de oplyste virksomheder må modtage andre midler, der skal tilbagebetales. Bestemmelsen adskiller sig fra forslaget til § 7, *stk. 2*, ved, at virksomhederne efter *stk. 3*, ikke må modtage indlån.

Typeeksemplet andre midler, der skal tilbagebetales, er massegældsbreve. Optagelse af obligationslån, realkreditobligationer, erhvervsobligationer m.v. er således andre midler, der skal tilbagebetales. Ligeledes vil optagelse af lån gennem en crowdfundingplatform kunne betragtes som andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslås i *nr. 1*, at realkreditinstitutter fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Realkreditinstitutter modtager andre midler, der skal tilbagebetales, ved at udstede realkreditobligationer, som anvendes til at yde lån mod registreret pant i fast ejendom, jf. § 8, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *nr. 2*, at skibsfinansieringsinstitutter fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Et skibsfinansieringsinstitut modtager andre midler, der skal tilbagebetales, idet instituttet har mulighed for at udstede obligationer, jf. § 2 a-2 c i lov om et skibsfinansieringsinstitut.

Det foreslås i *nr. 3*, at KommuneKredit fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. KommuneKredit modtager andre midler, der skal tilbagebetales idet instituttet finansierer sig ved optagelse af lån på penge- og kapitalmarkeder med tilhørende finansielle instrumenter, jf. § 4 i lov om kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark.

Det foreslås i *nr. 4*, at projektere, såfremt de modtagne midler er modtaget som led i et crowdfundingbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503, fra offentligheden kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Det foreslåede medfører, at projektere kan modtage midler fra offentligheden, som skal tilbagebetales, hvis midlerne modtages som led i et crowdfundingbud, der er omfattet af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503 (crowdfundingforordningen).

Det følger af artikel 1, stk. 3, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, at projektere ikke må underlægges krav om tilladelse som kreditinstitut eller anden individuel tilladelse, fritagelse eller dispensation i forbindelse med udbud af lånebaseret crowdfunding. Derfor foreslås disse undtaget fra krav om tilladelse som pengeinstitut, jf. § 7, stk. 1, og sparevirksomhed, jf. § 334, stk. 1.

Projekter defineres i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, artikel 2, stk. 1, litra h, som ”enhver fysisk eller juridisk person, der søger finansiering gennem en crowdfundingplatform”.

Det er alene crowdfundingbud, der lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, der ikke skal have tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Dette medfører, at udbuddet skal vedrøre et projekt, der opfylder kravene i forordningens bilag 1, og foretages gennem en crowdfundingplatform som er meddelt tilladelse efter artikel 11.

Crowdfundingforordningen finder ikke anvendelse på crowdfundingbud med en værdi på over 5.000.000 euro, jf. artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503. Dermed vil projektere af disse crowdfundingbud skulle ansøge om tilladelse som f.eks. pengeinstitut eller sparevirksomhed. Ved vurdering af grænsen, kan Finanstilsynet ud fra en konkret vurdering medtage flere fysiske og juridiske personer, hvis de reelt drives samlet, eksempelvis ved sammenfald i ejer- eller ledelseskredsen.

Det vil derfor som udgangspunkt kun være enkeltstående finansieringer gennem lånebaseret crowdfunding, der ikke kræver tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Forretningsmodeller, der baserer sig på løbende og væsentlig finansiering via crowdfunding vil skulle ansøge om tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil kun finde anvendelse på aktivitet som projekter. Det vil forsat falde under tilladelseskrevende virksomhed, hvis en projekter udøver pengeinstitutvirksomhed ved samtidig at yde udlån for egen regning. Finanstilsynet kan derfor forsat konkret vurdere, hvorvidt en forretningsmodel baseret på lånefinansieret crowdfunding er omfattet af § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, vedrørende krav om tilladelse som pengeinstitut.

Det foreslås i *nr. 5*, at virksomheder kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, hvis modtagelse af andre midler, der skal tilbagebetales, eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift fra offentligheden.

Det foreslåede medfører ingen ændring i forhold til gældende ret. Formålet med denne bestemmelse er at bevare retten for private virksomheder til at udstede erhvervsobligationer og lignende. Ved vurdering af væsentlighed lægger Finanstilsynet vægt på balancens sammensætning og virksomhedens hovedaktivitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagens § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til stk. 6, i § 7, *stk. 5*, der bliver stk. 6, ændres til en henvisning til stk. 7

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 4 (§ 77 d, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 77, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 77 d, *stk. 4, 1.pkt.*, at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal fremgå af årsrapporten, udgå.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige. Personoplysninger er eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag.

Virksomheden er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

Det foreslås i § 77 d, stk. 4, 2. pkt., at virksomheden skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten virksomheden skal angive, hvor oplysningerne bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Virksomheden kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 77 d, stk. 4, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det foreslåede vil sikre, at virksomhedens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan virksomheden aflønner sin ledelse.

Til nr. 5 (§ 125 h, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 125 h, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren en gang årligt vurderer den systemiske buffersats fastsat i medfør af § 125 h, stk. 1 eller 2.

Den systemiske buffer blev indtil den 28. december 2020 anvendt til årligt at fastsætte SIFI-bufferkrav til de danske SIF'er. Den 28. december 2020 blev der indført en særskilt SIFI-buffer, som kan afdække systemiske risici.

Den systemiske buffer er mere fleksibel end SIFI-bufferen, som fastsættes i medfør af § 309. Den systemiske buffer kan fastsættes på grupper og undergrupper af eksponeringer og institutter jf. bekendtgørelse nr. 2145 af 22. december 2020 om opgørelse af systemisk buffer. Herudover bruges den systemiske buffer til at anerkende andre landes systemiske buffere jf. § 125 h, stk. 2, hvilket for

nuværende kun vil kunne ske en gang årligt jf. § 125 h, stk. 4. Den systemiske buffer implementerer artikel 133 og 134 i CRD V.

Det foreslås i § 125 h, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren minimum hvert andet år vurderer, hvorvidt en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1 eller 2 fortsat er berettiget og genfastsætter i givet fald buffersatsen.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren senest 2 år efter fastsættelsen eller genfastsættelsen af en systemisk buffersats skal vurdere, hvorvidt den pågældende systemiske buffersats skal opretholdes, fjernes eller ændres. Ministeren har dog mulighed for at foretage denne vurdering inden for de 2 år. De to år tæller fra den dag, hvor bufferen træder i kraft. Det vil sige, at hvis en buffer i kraft 1. januar 2022, skal ministeren senest 31. december 2024 have foretaget vurderingen.

Formålet med ændringen er at sikre, at den systemiske buffer kan fastsættes, når der identificeres systemiske risici, som bør afdækkes med denne buffer.

Den foreslåede ændring sikrer også en mere direktivnær implementering af artikel 133, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878 af 20. maj 2019 (CRD V).

Til nr. 6 (§ 211, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Som konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen til § 7, stk. 6, i § 211, stk. 2, ændres til en henvisning til § 7, stk. 7.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 7 (§ 234 a, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods skal sikre forsikringstagerne og de sikrede gennem skadesforsikringsselskabets aktiver, dog har forsikringstagerne og de sikrede ikke forrang for fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Konkurslovens §§ 93 og 94 omfatter blandt andet omkostninger ved konkursens indtræden, omkostninger ved boets behandling og omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde.

Det foreslås at ændre § 234 a, 2. pkt., således at konkurslovens §§ 93 og 94 ændres til konkurslovens §§ 93-95.

Det foreslåede medfører, at forsikringstagere og sikrede viger for krav på løn, feriegodtgørelse og andet vederlag for arbejde efter konkurslovens § 95.

Ændringen af bestemmelsen skal sikre, at fordringer fra arbejdstagere bliver dækket af konkursboet.

Til nr. 8 (§ 234 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods skal sikre forsikringstagerne og de sikrede gennem skadesforsikringsselskabets aktiver, dog har forsikringstagerne og de sikrede ikke forrang for fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Konkurslovens §§ 93 og 94 omfatter blandt andet omkostninger ved konkursens indtræden, omkostninger ved boets behandling og omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde.

Det foreslås at indsætte et nyt § 234 a, stk. 2, hvorefter fordringer registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber omfattet af konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og gyldigt stiftede panterettigheder til enhver tid skal modsvares af aktiver svarende til værdien af fordringerne nævnt i konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og de gyldigt stiftede panterettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasis kapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d.

Bestemmelsen gennemfører artikel 278 i Solvens II-direktivet og skal ses i sammenhæng med den gældende § 234 a, stk. 1, som gennemfører artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet, for skadesforsikringsselskaber.

Den foreslåede ændring betyder, at skadesforsikringsselskaber skal sikre en tilstedeværelse af aktiver, som medfører, at forsikringstagerne ikke bliver dårligere stillet i dækningen af forsikringskravene på trods af skadesforsikringsselskabernes forpligtelser på lønkrav, feriegodtgørelse og andet vederlag for arbejde, jf. konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, da disse krav skal modsvares af aktiver. Baggrunden for, at bestemmelsen kun henviser til fordringer omfattet af konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, omfattende krav på løn og feriegodtgørelse, er at det er et krav i artikel 278 i solvens II-direktivet, at de fordringer, der skal modsvares af aktiver, skal være registreret i forsikringsselskabets regnskaber.

I forhold til et skadesforsikringsselskabs pantsætning af aktiver, så medfører den foreslåede ændring, at skadesforsikringsselskabet skal sikre en tilstedeværelse af aktiver svarende til pantsætningens værdi, som medfører, at forsikringstagerne ikke bliver dårligere stillet i dækningen af forsikringskravene som følge af skadesforsikringsselskabernes gyldigt stiftede panterettigheder. Det foreslåede bestemmelse skal dermed sikre, at skadesforsikringsselskaber ikke kan pantsætte alle selskabets aktiver med den konsekvens, at der er færre aktiver, og i tilfælde af et stort omfang af pantsætning måske få eller ingen aktiver tilbage til at dække forsikringstagernes og de sikredes krav.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med §§ 126 e og 126 f i lov om finansiel virksomhed, hvorefter forsikringselskaber til enhver tid skal være i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Det følger af den foreslåede ændring, at de pågældende aktiver ikke allerede må være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. § 126 og §§ 126 c og 126 d. For at efterleve den foreslåede bestemmelse om at have aktiver, der modsvarer fordringer registreret i skadesforsikringselskabets regnskaber omfattet af konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og gyldigt stiftede panterettigheder, skal skadesforsikringselskabet dermed anvende aktiver, der ikke anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet.

Skadesforsikringselskabet kan dermed ikke bruge de samme aktiver til dækning flere gange, da det indebærer en risiko for forsikringstagerne via en forringelse af værdien af de midler, der medgår til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet.

Har et skadesforsikringselskab dermed aktiver, der ikke benyttes til at dække skadesforsikringselskabets forsikringsmæssige hensættelser, kravet til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, så kan disse aktiver f.eks. pantsættes, uden at skadesforsikringselskabet skal efterleve kravet i den foreslåede ændring.

Artikel 278 i Solvens II-direktivet stiller krav vedrørende de fordringer, der kan have forrang for forsikringskrav nævnt i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet. De fordringer der er nævnt i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet er fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold, skattekrav fra offentlige organer, fordringer fra sociale sikringsordninger og fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettighed. Forpligtelsen i § 234 a, stk. 2, gælder derfor kun i forhold til fordringer nævnt i konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1 og 4, og gyldigt stiftede panterettigheder, da det kun er disse fordringer, der er omfattet af 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet og dermed artikel 278 i Solvens II-direktivet. Fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93-94 er ikke omfattet af kravet i det foreslåede stk. 2, da fordringer omfattet af konkurslovens §§ 93-94 ikke fremgår af artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet.

Til nr. 9 (§ 245 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Gældende ret indeholder ikke en bemyndigelse til Finanstilsynet til at vurdere og konstatere, om et pengeinstitut kan tilbagebetale et indskud.

Det foreslås i § 245 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet bemyndiges til at vurdere, om et pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale et indskud, hvis Finanstilsynet får godtgjort, at pengeinstituttet ikke har udbetalt et indskud, som er forfaldent til betaling.

Det foreslåede medfører, at en indskyder i et pengeinstitut kan rette henvendelse til Finanstilsynet, hvis de mener, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der var forfaldent til betaling. Det foreslåede medfører også, at Finanstilsynet skal vurdere, om et pengeinstitut kan tilbagebetale et indskud.

For at godtgøre, hvorvidt et pengeinstitut ikke har udbetalt et indskud, som er forfaldent til betaling kan Finanstilsynet anmode indskyderen om yderligere oplysninger. En sådan indsamling af oplysninger vil blive indsamlet i overensstemmelse med de gældende regler om databeskyttelse i medfør af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Hvis det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der var forfaldent til betaling, skal Finanstilsynet vurdere, om det pågældende pengeinstitut er i stand til at tilbagebetale det pågældende indskud.

Ved denne vurdering anvendes oplysninger, som Finanstilsynet modtager i sin egenskab af tilsynsmyndighed. Derudover kan Finanstilsynet kontakte pengeinstituttet for en udtalelse om, hvorvidt pengeinstituttet er i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Finanstilsynets vurdering skal afdække, hvorfor pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt indskuddet.

Det foreslås i stk. 2, at vurderingen skal foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort overfor Finanstilsynet, at et indskud ikke er tilbagebetalt, da det forfaldt til betaling.

Det er indgribende overfor en indskyder, hvis denne ikke har adgang til sit indskud. Derfor opstilles en absolut frist på højst fem arbejdsdage for Finanstilsynet til at gennemføre sin vurdering.

Det medfører, at Finanstilsynets konstatering efter det foreslåede stk. 1, skal foreligge hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at et pengeinstitut ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldent til betaling.

Det foreslås i stk. 3, at Finanstilsynet orienterer Garantiformuen, hvis Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Hvis Finanstilsynets vurdering efter stk. 1 resulterer i, at Finanstilsynet konstaterer, at manglende tilbagebetaling af et indskud skyldes pengeinstituttets finansielle situation, skal Finanstilsynet orientere Garantiformuen. Det er en forudsætning for orientering af Garantiformuen, at Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Konsekvensen af orienteringen af Garantiformuen er, at Garantiformuen iværksætter udbetaling af dækkede indskud til indskyderne i pengeinstituttet, jf. forslag til ændring af lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Skyldes den manglende tilbagebetaling andre årsager, f.eks. en tvist omkring forfaldsdato eller ret til indskuddet, skal Finanstilsynet ikke orientere Garantiformuen og Garantiformuen vil ikke kunne dække indskuddet.

Foretager Finanstilsynet en konstatering efter forslaget til stk. 3, må det forventes, at pengeinstituttet er i alvorlige finansielle vanskeligheder, hvilket også vil medføre reaktion fra Finanstilsynets side i forhold til tilsynsmæssige beføjelser som tidlig indgriben efter § 243 a-243 c i lov om finansiel virksomhed eller vurdering af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende efter § 224 a i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen implementerer artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et institut udpeges som et SIFI, hvis instituttet i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af følgende indikatorer:

- 1) Instituttets balance udgør mere end 6,5 pct. af Danmarks bruttonationalprodukt
- 2) Instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark
- 3) Instituttets indlån i Danmark udgør mere end 3 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark

Det foreslås i § 308, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut og et realkreditinstitut, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, udpeges som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), hvis den beregnede systemiskhed for instituttet, jf. stk. 6, overskrider 100 basispoint i to på hinanden følgende år, jf. dog stk. 4.

Den foreslåede ændring medfører, at udpegningen af et finansielt institut som SIFI fremover skal tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed. Systemiskhed opgøres efter metoden foreslået i § 308, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Bestemmelsens omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. De institutter, der er omfattet af bestemmelsen, er således uændret i forhold til gældende ret.

Et finansielt institut skal udpeges som SIFI, hvis det beregnede mål for instituttets systemiskhed overstiger 100 basispoint i to på hinanden følgende år.

Reglerne for udpegning af SIFier blev indført i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat.

Til nr. 11 (§ 308, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, at erhvervsministeren kan udpege et institut som SIFI, hvis det væsentligt overskrider mindst en af indikatorerne, som angives i § 308, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, også selvom overskridelsen ikke har fundet sted i to på hinanden følgende år.

Det foreslås at ændre § 308, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter erhvervsministeren kan udpege et institut som nævnt i stk. 1 som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), som væsentligt overskrider 100 basispoint ved beregning af instituttets systemiskhed, jf. stk. 6, uagtet at den beregnede systemiskhed for instituttet ikke har overskredet 100 basispoint i to på hinanden følgende år.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af, at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 12 (§ 308, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, at et SIFI i tre på hinanden følgende år skal have ligget under indikatorerne, som er angivet i den gældende § 308, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, for at ophøre med at være et SIFI.

Det foreslås at ændre § 308, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal have en beregnet systemiskhed, jf. stk. 6, under 100 basispoint i tre på

hinanden følgende år for at ophøre med at være et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. dog stk. 5.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af, at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 13 (§ 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren efter anmodning fra et institut kan beslutte, at et SIFI ikke længere er systemisk, hvis SIFiet ligger væsentlig under alle indikatorerne, som angives i § 308, stk. 2, selvom instituttet ikke har ligget under indikatorerne i tre på hinanden følgende år.

Det foreslås at ændre § 308, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter erhvervsministeren – uanset stk. 4 – efter anmodning fra instituttet kan beslutte, at et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) ikke længere er systemisk, hvis det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) ligger væsentligt under 100 basispoint ved beregning af systemiskheden for instituttet, jf. stk. 6.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvens af, at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de tre indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 14 (§ 308, stk. 6-8, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 308, stk. 6, i lov om finansiel, at Finanstilsynet skal udregne et mål for graden af systemiskhed i institutter, som et gennemsnit af faktorerne efter nr. 1-3. Faktorerne er instituttets balance i pct. af danske penge- og realkreditinstitutters samlede balance, instituttets udlån i Danmark i pct. af det samlede penge- og realkreditudlån i Danmark og instituttets indlån i Danmark i pct. af det samlede pengeinstitutindlån i Danmark. Systemiskheden skal beregnes parallelt med udpegningen af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), jf. stk. 1, og skal opgøres på baggrund af det seneste årsregnskab.

Det foreslås i § 308, stk. 6, 1. og 2. pkt., at Finanstilsynet skal beregne institutternes systemiskhed opgjort i basispoint ved at opgøre det enkelte instituts andel af den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter for hver af indikatorerne i nr. 1-12. Disse andele vægtes med de i nr. 1-12 angivne vægte, hvorefter de vægtede andele summeres og ganges med 10.000.

Finanstilsynet vil beregne systemiskheden på baggrund af seneste årsberetninger sendt til Finanstilsynet og seneste årsdata fra Nationalbanken.

Bestemmelsen fastsætter, at for hver af indikatorerne i nr. 1-12 opgøres værdien for det enkelte institut og den samlede værdi for alle danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter. Ud fra disse oplysninger beregnes for hver af indikatorerne i nr. 1-12, hvor stor en andel værdien for det enkelte institut udgør af den samlede værdi for alle institutter. De opgjorte andele for hver af indikatorerne i nr. 1-12 vægtes med de angivne vægte.

Har et institut f.eks. samlede aktiver på 0,5 mia. kr. og værdien af samlede aktiver for alle institutter udgør 5 mia. kr., opgøres en andel på 0,1 for indikator nr. 1 – samlede aktiver. Denne vægtes derefter ved at gange med vægten på 6/24, hvilket giver en vægtet andel på 0,025.

For hvert institut summeres derefter de beregnede vægtede andele for hver af indikatorerne i nr. 1-12.

Da bestemmelsen fastsætter, at det beregnede mål for graden af systemiskhed i institutter opgøres i basispoint, skal de beregnede vægtede andele omregnes til basispoint ved at gange med 10.000. Det skyldes, at der med basispoint forstås 0,01 pct., dvs. at 100 basispoint svarer til 1 pct. Der omregnes derfor fra andele til procent ved at gange resultatet med 100, og der omregnes videre til basispoint ved igen at gange med 100.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 1, at en af indikatorerne er samlede aktiver, hvilket vægtes med 6/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på et mål for de samlede aktiver. Størrelsen af et instituts samlede aktiver er et udtryk for balancens størrelsen. Set i forhold til de samlede aktiver/balance i penge- og realkreditinstitutter kan det indikere, hvor stort et institut er set i forhold til det samlede marked, da balancen indfanger stort set alle instituttets aktiviteter. Denne indikator giver dermed et mål for hvor svært det vil være at krisehåndtere det pågældende institut, og hvor hårdt en krisehåndtering af instituttet generelt vil kunne ramme samfundsøkonomien.

Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 6/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 2, at en af indikatorerne er værdien af nationale betalingstransaktioner, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på et mål for værdien af nationale betalingstransaktioner foretaget i indberetningsåret. Jo større det enkelte instituts andel af værdien af nationale betalingstransaktioner udgør, jo hårdere går det ud muligheden for at gennemføre betalingstransaktioner i tilfældet af at instituttet afvikles, hvilket kan have konsekvenser for forbruget og aktiviteten i samfundet. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 3, at en af indikatorerne er indlån i Danmark, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på indlån i Danmark. Indskydere, der ikke er dækkede af indskydergarantien, må forventes at lide tab i en afvikling, og sådanne tab til husholdninger og virksomheder kan begrænse deres forbrug og investeringer og kan i yderste fald betyde, at de ikke er i stand til at honorere deres forpligtigelser. Det risikerer at skabe en negativ spiral mellem den økonomiske udvikling og udviklingen i den finansielle sektor. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 4, at en af indikatorerne er udlån i Danmark, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på udlån i Danmark, De danske kreditinstitutter – både penge- og realkreditinstitutter – har udlånsaktiviteter som et helt centralt forretningsområde. Udlån udgør aktiviteter, som det kan være vanskeligt eller umuligt for andre kreditinstitutter at overtage eller erstatte i betydeligt omfang på kort sigt. Ydelse af udlån forudsætter bl.a., at instituttet har tilstrækkelig likviditet og kapital til at leve op til lovens krav også efter at have ydet lånene, samt for nogle kunde- eller produktsegmenter en højt specialiseret kreditfaglig ekspertise. Den kreditfaglige ekspertise vil i nogen udstrækning potentielt kunne tiltrækkes eller overtages fra det nødlidende institut. Det må forventes, at jo større udlånet er, jo sværere vil det være at overtage for andre institutter. Væsentlige tab i og efterfølgende afvikling af et SIFI kan derfor indebære en indskrænkning af udlånskapaciteten i sektoren – mest mærkbart i forhold til muligheden for at yde nye udlån – særligt i en situation, hvor der, som følge af den økonomiske konjunktur, i forvejen er risiko for indskrænkning af udlånet. Dette kan begrænse den økonomiske vækst. Af disse grunde vurderes udlån at være svært at substituere og at have særlig væsentlig systemisk karakter. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 5, at en af indikatorerne er den nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked, også kendt som Over The Counter derivater (OTC- derivater), hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på den nominel værdi af derivater, som ikke er noteret på et reguleret marked (OTC- derivater) f.eks. swaps, forwards og optioner. Dette indikerer hvor kompleks instituttets forretningsmodel er, hvilket har betydning for omkostninger ved afvikling af instituttet, og derigennem instituttets systemiskhed. En større kompleksitet kan også være med til at øge usikkerheden ved handel mellem institutterne, hvis sektoren udsættes for stress f.eks. ved et økonomisk tilbageslag. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 6, at en af indikatorerne er passiver på tværs af jurisdiktioner, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på passiver på tværs af jurisdiktioner, dvs. over for udlandet, da jo flere grænseoverskridende aktiviteter et institut har, jo sværere er det at koordinere afvikling, og jo mere udbredte vil konsekvenserne være, hvis instituttet skulle blive nødlidende. Endvidere vil omkostningerne ved afvikling af et instituttet med betydelige grænseoverskridende aktiviteter øge de operationelle risici og presse det tidsmæssige aspekt af krisehåndteringen på grund af behovet for koordination mellem nationale myndigheder. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 7, at en af indikatorerne er aktiver på tværs af jurisdiktioner, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på aktiver på tværs af jurisdiktioner, dvs. over for udlandet, af samme årsag som inddragelsen af passiver på tværs af jurisdiktioner.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 8, at en af indikatorerne er udestående gældsudstedelser, hvilket vægtes med 2/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på udestående gældsudstedelser, dvs. egne udstedte gældsinstrumenter herunder særligt dækkede obligationer. Forbundenhed via kontraktuelle forpligtelser øger generelt sandsynligheden for, at finansielle problemer hos et institut kan sprede sig til andre institutter. Der fokuseres med denne indikator på instituttets gældsoptagelse, hvilket ofte vil være med andre institutter som långiver. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 2/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 9, at en af indikatorerne er passiver inden for det finansielle system (hele verden), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes passiver der er ejet af andre dele af det finansielle system på verdensplan. Forbundenhed via kontraktuelle forpligtelser øger generelt sandsynligheden for, at finansielle problemer hos et institut kan sprede sig til andre institutter. Med denne indikator inddrages forbundenhed med andre dele af det finansielle på verdensplan. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 11, at en af indikatorerne er aktiver inden for det finansielle system (Danmark), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes passiver der er ejet af andre dele af det finansielle system i Danmark. Forbundenhed via kontraktuelle forpligtelser øger generelt sandsynligheden for, at finansielle problemer hos et institut kan sprede sig til andre institutter, og der fokuseres med denne indikator på forbundenhed med andre dele af det finansielle system i Danmark. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 6, nr. 12, at en af indikatorerne er aktiver inden for det finansielle system (Danmark), hvilket vægtes med 1/24.

Udpegningen skal således delvis være baseret på de af institutternes aktiver der er ejet af andre dele af det finansielle system i Danmark af samme årsag som ved inddragelsen institutternes passiver der er ejet af andre dele af det finansielle system i Danmark. Målet indgår i beregningen af systemiskheden med en vægt på 1/24.

Finanstilsynet fastsætter i henhold til den gældende bestemmelse i § 308, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, som foreslås fremover at skulle være stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, nærmere regler for hvordan de enkelte faktorer defineres, og hvordan der foretages beregning af indikatorernes andel af de samlede indikatorværdier for de danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.

Bestemmelsen omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Fastlæggelsen af, hvilke institutter der er omfattet af bestemmelsen, er således uændret i forhold gældende ret.

Formålet med bestemmelsen er at foretage en beregning af institutternes systemiskhed til brug for udpegningen af SIF'er, jf. § 308, stk. 2, og fastlæggelsen af, hvilken kategori af systemiskhed de enkelte SIF'er skal indplaceres i, jf. § 308, stk. 7.

Formålet med ændringen er at inddrage flere faktorer i opgørelsen af systemiskheden og dermed øge modellens robusthed over tid ved at tage udgangspunkt i EBAs model for udpegning af SIF'er.

Det fremgår af § 308, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel, at SIF'er indplaceres i en af fem kategorier af systemiskhed, som afhænger af den beregnede grad af systemiskhed. De fem kategorier er oplyst i § 308, stk. 1, nr. 1-5.

Systemiskheden bliver efter gældende ret beregnet efter § 308, stk. 6.

Det foreslås i § 308, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at på baggrund af beregningen, skal institutterne placeres i en af fem kategorier af systemiskhed.

Formålet med bestemmelsen er at foretage en indplacering af SIFIERne i kategorier for systemiskhed, som kan bruges til at fastsætte, hvilken SIFI-buffersats, der skal gælde for de enkelte SIFIER. SIFI-buffersatserne fastsættes af erhvervsministeren i henhold til § 125 g, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, så skal det beregnede mål for graden af systemiskhed fremover opgøres i basispoint. Dermed skal § 308, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed tilrettes, så intervallerne i de enkelte kategorier for systemiskhed opgøres i basispoint.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 1, at et institut med en systemiskhed på 100 basispoint og op til 300 basispoint indplaceres i kategori 1.

Institutter, der indplaceres i kategori 1 vil skulle opfylde den laveste SIFI-buffersats, som fastsættes af erhvervsministeren, der aktuelt udgør 1 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 2, at et institut med en systemiskhed på 300 basispoint og op til 1.000 basispoint indplaceres i kategori 2.

Institutter som indplaceres i kategori 2 vil skulle opfylde en SIFI-buffersats, som fastsættes af Erhvervsministeren, som aktuelt udgør 1,5 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 3, at et institut med en systemiskhed på 1.000 basispoint og op til 2.000 basispoint indplaceres i kategori 3.

Institutter, der indplaceres i kategori 3 vil skulle opfylde en SIFI-buffersats, som fastsættes af erhvervsministeren, der aktuelt udgør 2,0 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 4, at et institut med en systemiskhed på 2.000 basispoint og op til 4.000 basispoint indplaceres i kategori 4.

Institutter der indplaceres i kategori 4 vil skulle opfylde en SIFI-buffersats, som fastsættes af erhvervsministeren, der aktuelt udgør 2,5 pct.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 308, stk. 7, nr. 5, at et institut med en systemiskhed på 4.000 basispoint og derover indplaceres i kategori 5.

Institutter som indplaceres i kategori 5 vil skulle opfylde den højeste SIFI-buffersats, som fastsættes af Erhvervsministeren, som aktuelt udgør 3 pct.

Op til skal forstås således, at tallet ikke inkluderes. F.eks. intervallet i nr. 1 på 100 basispoint op til 300 basispoint inkluderer ikke 300 basispoint.

Det fremgår af § 308, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for, hvordan og på hvilket virksomhedskonsolideringsniveau, der skal foretages beregning af de indikatorer, der bruges til udpegning af SIF'er. Bemyndigelsen er brugt til at udstede den gældende bekendtgørelse på området i form af bekendtgørelse nr. 298 af 27. marts 2014 om opgørelse af indikatorer og faktorer til udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter m.v.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 308, *stk. 8*, ophæves.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås det, at udpegningen af SIF'er, fremover tager udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed i stedet for de 3 indikatorer der anvendes i henhold til gældende ret. Der er derfor ikke længere behov for at fastsætte regler, der nærmere specificerer, hvordan de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret, skal beregnes. På den baggrund foreslås det at ophæve bestemmelsen i § 308, stk. 8.

Til nr. 15 (§ 334, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 334 fastsætter, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller oprettet i henhold til særlig lov, eller vil oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov. Virksomhederne er oplistet i bestemmelsens nr. 1-3.

Det foreslås, at ordet »eller« udgår fra § 334, *stk. 1, nr. 2*.

Det foreslåede er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 17, hvor et nr. 4 tilføjes til bestemmelsen.

Til nr. 16 (§ 334, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§ 334 fastsætter, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller oprettet i henhold til særlig lov, eller vil oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov.

Det foreslås, at § 334, *stk. 1, nr. 2*, ændres, således, at punktummet ændres til »eller«.

Det foreslåede er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 17, hvor et nr. 4 tilføjes til bestemmelsen.

Til nr. 17 (§ 334, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

§ 334 fastsætter, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller oprettet i henhold til særlig lov, eller vil oprettelse ikke er godkendt i henhold til særlig lov.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 334, stk. 1, nr. 4, at projektere, såfremt de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503 af 7. oktober 2020 ikke skal have tilladelse som sparevirksomhed.

Det foreslåede medfører, at crowdfundingudbud omfattet af reglerne i crowdfundingforordningen ikke er omfattet af kravet om tilladelse som sparevirksomhed.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 2, at projektere, såfremt de modtagne midler er omfattet af et crowdfundingudbud omfattet af reglerne i forordning 2020/1503, fra offentligheden må modtage andre midler, der skal tilbagebetales.

Denne virksomhedstype er tilføjet som konsekvens af artikel 1, stk. 3, i forordning 2020/1503. Artiklen fastsætter, at projektere ikke må underlægges krav om tilladelse som kreditinstitut eller anden individuel tilladelse, fritagelse eller dispensation i forbindelse med udbud af lånebaseret crowdfunding. Derfor foreslås disse undtaget fra krav om tilladelse som sparevirksomhed.

Projektere defineres i forordning 2020/1503, artikel 2, stk. 1, litra h, som ”enhver fysisk eller juridisk person, der søger finansiering gennem en crowdfundingplatform”.

Det er alene crowdfundingudbud, der lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503, der ikke skal have tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Dette medfører, at udbuddet skal vedrøre et projekt, der lever op til kravene i forordningens bilag 1, og som foretages på en crowdfundingplatform der er meddelt tilladelse efter artikel 11.

Crowdfundingforordningen finder ikke anvendelse på crowdfundingudbud med en værdi på over 5.000.000 euro, jf. artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503. Dermed vil projektere af disse crowdfundingudbud ansøge om tilladelse som f.eks. pengeinstitut eller sparevirksomhed. Ved vurdering af grænsen, kan Finanstilsynet ud fra en konkret vurdering medtage flere fysiske og juridiske personer, hvis de reelt drives samlet, eksempelvis ved sammenfald i ejer- eller ledelseskredsen.

Det vil derfor som udgangspunkt kun være enkeltstående finansieringer gennem lånebaseret crowdfunding, ikke kræver tilladelse som pengeinstitut eller sparevirksomhed. Forretningsmodeller, der baserer sig på løbende og væsentlig finansiering via crowdfunding falder uden for forslaget område.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 18 (§ 343 s, stk. 3, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 343 s, stk. 1, fastlægger, at erhvervsministeren nedsætter Det Systemiske Risikoråd. Efter stk. 2 udpeger erhvervsministeren medlemmerne af Det Systemiske Risikoråd og suppleanter herfor, og stk. 3 angiver Det Systemiske Risikoråds opgaver.

Det foreslås i lovforslagets § 4, nr. 19, at indsætte et stk. 4 i § 212 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter erhvervsministeren udpeges som relevant myndighed til at vurdere, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontraktors erstatningsbenchmark kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet efter benchmarkforordningen.

Det foreslås i § 343 s, stk. 3, nr. 6, at Det Systemiske Risikoråd får til opgave at udtale sig til erhvervsministeren om, hvorvidt anvendelsen af finansielle instrumenters og finansielle kontraktors erstatningsbenchmarks i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. § 212, stk. 4, lov om kapitalmarkeder.

Erhvervsministeren får derfor med forslaget mulighed for at bede Det Systemiske Risikoråd om en vurdering af, om et erstatningsbenchmark kan medføre systemiske finansielle risici, der kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Det Systemiske Risikoråd skal således alene foretage vurderingen af erstatningsbenchmarkets indvirkning på den finansielle stabilitet på baggrund af en anmodning fra erhvervsministeren. I praksis forudsættes det, at erhvervsministeren som udgangspunkt altid vil anmode Det Systemiske Risikoråd om at forholde sig til et benchmarks indvirkning på den finansielle stabilitet i relation til at almindeligt anvendt erstatningsbenchmark.

Efter den foreslåede bestemmelse vil Det Systemiske Risikoråds opgave alene være af rådgivende karakter i forhold til erhvervsministerens vurdering af anvendelsen af et aftalt erstatningsbenchmarks betydning for den finansielle stabilitet.

Til nr. 19 (§ 343 s, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Som konsekvens af ændringen af § 14 a i lov om Danmarks Nationalbank i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, udgår "statistiske" af bestemmelsen.

Til nr. 20 (§ 343 q, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at reglerne for fælles datacentraler i denne lov gælder også for datacentraler, der udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur.

Det foreslås, at indsætte 2. pkt., i § 343 q, stk. 2, hvoraf det fremgår, at bestemmelsen ikke finder anvendelse for datacentraler, der har tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem, jf. § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Efter den foreslåede ordning vil it-drift af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlige samfundsmæssig betydning kræve tilladelse, jf. den foreslåede § 180 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 6, i nærværende lovforslag. I tilsynet med operatøren vil hensynet til den operationelle risikostyring og it-sikkerhed varetages på linje med hvad der gælder for fælles datacentraler. Operatørerne af detailbetalingssystemer vil i relevant omfang blive omfattet af de regler, der gælder fælles datacentraler, herunder ledelsesbekendtgørelsen og dennes bilag 5, systemrevisionsbekendtgørelsen og outsourcingbekendtgørelsen.

Til nr. 21 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet desuden kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et pengeinstitut, der yder porteføljepleje, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra j, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, der ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Videre skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for finansielle markedsdeltageres overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 22 (§ 344, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 344, stk. 2, 4. pkt., at Finanstilsynet hvert år gennemgår solvensbehovet hos de penge- og realkreditinstitutter, der har en arbejdende kapital på mere end 250 mio. kr.

Grænsen på 250 mio. kr. blev fastsat ud fra et proportionalitetshensyn, hvor Finanstilsynet skal føre et tættere tilsyn med de største institutter end de mindste.

Det foreslås i § 344, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet hvert år vil gennemgå solvensbehovet hos realkreditinstitutter og de pengeinstitutter, der er i gruppe 1-3 eller 6 i Finanstilsynets størrelsesgruppering.

Finanstilsynet offentliggør hvert år en størrelsesgruppering af pengeinstitutter i Danmark. Danske pengeinstitutter placeres i en gruppe fra 1-4 ud fra deres arbejdende kapital. Skillegrænserne mellem grupperne opdateres, når der vurderes at være grundlag herfor. Eksempelvis er alle SIF'er gruppe 1, så grænsen mellem gruppe 1 og 2 kan variere ved nye SIF'er eller væsentlige ændringer i nuværende SIF'ers arbejdende kapital. Gruppe 5 er filialer af udenlandske institutter i Danmark, og gruppe 6 er de færøske pengeinstitutter.

Institutternes gruppering er styrende for blandt andet kravene til institutternes indberetninger til Finanstilsynet.

Da grænsen på 250 mio. kr. blev fastsat, var dette grænsen mellem pengeinstitutter i gruppe 3 og 4. Den nuværende grænse er 750 mio. kr. Formålet med ændringen er at skabe direkte sammenhæng mellem kravet om Finanstilsynets gennemgang af solvensbehovet og institutternes gruppeinddeling,

der løbende ændrer sig, således at proportionalitetshensynet løbende iagttages. Den foreslåede ændring har ikke betydning for realkreditinstitutterne.

Til nr. 23 (§ 353 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 353 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i samarbejde med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen årligt afgiver en rapport over status for udstedelse af regler om god skik samt regler om prisoplysning og om erfaringerne med reglernes anvendelse til erhvervsministeren.

Bestemmelsen blev indført på et tidspunkt, hvor Finanstilsynets skærpede tavshedspligt fandt anvendelse på god skik sager. Den skærpede tavshedspligt finder i dag ikke anvendelse på sager om god skik, og der er således i dag almindelig offentlighed om tilsynet på dette område.

Det foreslås med lovforslaget at ophæve § 353 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets informering på god skik området, vil fremover ske gennem Finanstilsynets hjemmeside, på sociale medier og ved udsendelse af pressemeddelelser.

Finanstilsynet offentliggør relevante nyheder på en lang række områder relateret til Finanstilsynets tilsyn med de finansielle virksomheder, herunder tilsynet med de forbrugerrettede regler. Det er endvidere muligt at tilmelde sig et nyhedsbrev, hvorefter man modtager relevant information om nye afgørelser, vejledende udtalelser og lignende. Når Finanstilsynet gennemfører undersøgelser sager om god skik eller træffer afgørelser inden for dette område, offentliggøres information herom også på Finanstilsynets hjemmeside.

Endelig har Finanstilsynet i dag ansvaret for forbrugeroplysning på det finansielle område og driver i den forbindelse både en hjemmeside rettet direkte mod forbrugerne og flere platforme på de sociale medier. Information om tilsynsarbejdet, som er direkte relevant for forbrugerne, og som kan omsættes til handlingsorienterede råd og information, bliver ligeledes formidlet via disse kanaler.

På den baggrund vurderes der ikke længere at være et behov for et formelt krav om en rapport, der omhandler nye regler om god skik samt reglernes anvendelse. Med ændringen vil der fremadrettet ikke være et krav om, at der skal udarbejdes en rapport om reglerne for god skik.

Til nr. 24 (§ 353 a i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Bestyrelsens kompetencer er nærmere afgrænset i § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6.

De sager, som Finanstilsynets bestyrelse kan behandle efter § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, omfatter bl.a. sager om god skik m.v. Sagerne er typisk kendetegnet ved, at de relaterer sig til reglerne i kapitel 6 i lov om finansiel virksomhed eller bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Dog indeholder de øvrige dele af den finansielle lovgivning også regler om god skik m.v., som er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Bestyrelsen bliver dermed forelagt sager om god skik m.v., når sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Bestyrelsens beslutningskompetence i sager om god skik m.v. sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, heriblandt tilsynet med forbrugerområdet og overholdelsen af god skik m.v. Det er et begrænset antal sager om god skik m.v., der forelægges Finanstilsynets bestyrelse, hvilket navnlig skyldes det forhold, at sagerne skal have en særlig karakter for at være omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence.

Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet samarbejder om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område. Når Finanstilsynets bestyrelse behandler sager om god skik m.v., fordi sagerne er omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, bliver Forbrugerombudsmanden indkaldt og har de samme beføjelser som medlemmerne af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 14. Forbrugerombudsmanden bliver også underrettet af Finanstilsynet om alle sager, hvor kunder kan have lidt tab på grund af finansielle virksomheders overtrædelse af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 348 a i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold (god skik m.v.), jf. §§ 43-60 e og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Det fremgår af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, og tilsvarende undtagelsesbestemmelser findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v. Undtagelsesbestemmelsen indebærer, at oplysninger om tilsynet med god skik m.v. på det finansielle område er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har således ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik m.v. efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 189 som fremsat, side 90.

Offentligheden kan derfor få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-34. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23.

Undtagelsen til aktindsigt omfatter ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23 i offentlighedsloven mister et internt dokument som udgangspunkt sin interne karakter, når det

bliver afgivet til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse overfor. Det er således udgangspunktet, at et udkast til afgørelse mister sin interne karakter, når det i forbindelse med en partshøring bliver sendt til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse overfor, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet. Dog vil dokumentet bevare sin karakter som internt dokument, hvis afgivelsen i forbindelse med partshøringen er sket af retlige grunde, jf. § 23, stk. 2, i offentlighedsloven.

Efter forvaltningslovens § 19 er Finanstilsynet som myndighed forpligtet til at partshøre over oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, som en part ikke kan antages at være bekendt med, og som er til ugunst for parten og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Når Finanstilsynet skal foretage partshøring i en sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, herunder sager om god skik m.v., er det hele udkastet til afgørelse eller beslutning, der sendes i partshøring. Denne praksis følger af forarbejderne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 187, og § 35, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Hensigten er at styrke retssikkerheden for bl.a. de virksomheder, som Finanstilsynets bestyrelses afgørelse vil rette sig mod, så virksomhederne kan gøre sig bekendt med Finanstilsynets vurderinger forud for bestyrelsens behandling af sagen. Det skal også ses i sammenhæng med, at den pågældende virksomhed har ret til foretræde for Finanstilsynets bestyrelse og i den forbindelse kan afgive et kort mundtligt indlæg, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Finanstilsynets forpligtelse til partshøring i sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, går således videre end kravene i forvaltningsloven.

Det forhold, at retten til aktindsigt i dokumenter i sager om god skik m.v. i nogle tilfælde ikke kan begrænses med henvisning til dokumentets interne eller foreløbige karakter, gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser og vurderinger kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser eller politianmeldelser, der som udgangspunkt ikke længere har karakter af interne dokumenter, når udkastet i sin helhed er afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring, medmindre afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse sker af retlige grunde, f.eks. en forpligtelse efter loven. Selvom et udkast til afgørelse eller politianmeldelse vil beholde sin interne karakter på trods af afgivelsen til udenforstående i forbindelse med partshøring, kan øvrige dokumenter, der reflekterer såvel udkastets indhold som konklusioner og dermed Finanstilsynets foreløbige overvejelser i den konkrete sag, blive genstand for aktindsigt. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab, på trods af at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning, fordi der ikke er hjemmel til at undtage oplysninger om Finanstilsynets overvejelser eller vurderinger i offentlighedsloven.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, § 353 a.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at i de tilfælde, hvor en sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, er nogle enkelte dokumenter undtaget aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. De dokumenter, der vil være undtaget fra aktindsigt, er Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at nogle bestemte dokumenter i sager om god skik m.v. vil være undtaget aktindsigt i en begrænset periode, når den pågældende sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. De pågældende dokumenter vil være undtaget aktindsigt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Dokumenterne vil ikke være undtaget aktindsigt, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

De konkrete dokumenter, som efter den foreslåede bestemmelse vil være undtaget fra aktindsigt, er oplistet i nr. 1-3.

Efter det foreslåede *nr. 1* vil Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning være undtaget fra aktindsigt. Det dokument, som vil være undtaget fra aktindsigt, er det udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, som Finanstilsynet sender i partshøring hos den virksomhed eller person, som udkastet retter sig mod.

Efter det foreslåede *nr. 2* vil udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning være undtaget fra aktindsigt. Som følge heraf vil partens høringssvar samt bemærkninger til udkastet til afgørelse eller udkastet til beslutning om politianmeldelse være undtaget fra aktindsigt.

Efter det foreslåede *nr. 3* vil supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning være undtaget fra aktindsigt. Det omfatter korrespondance, som relaterer sig til Finanstilsynets udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, men som ikke er omfattet af det foreslåede *nr. 2*. Det kan f.eks. være korrespondance mellem Finanstilsynet og parten, hvor Finanstilsynet anmoder parten om at uddybe sine bemærkninger i høringssvaret yderligere. Det kan også omfatte korrespondance, der er afledt af opklarende spørgsmål fra Finanstilsynet til parten i relation til partens høringssvar.

De dokumenter i sager om god skik m.v., der efter bestemmelsen foreslås undtaget aktindsigt i en begrænset periode, kan således karakteriseres som Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens hørings svar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse.

Med lovforslaget vil der ikke vil være ret til aktindsigt i de pågældende dokumenter efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik m.v. vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes bl.a. i § 355 i lov om finansiel virksomhed. De øvrige dele af den finansielle lovgivning indeholder lignende bestemmelser om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser, eksempelvis § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. og § 36 i lov om forsikringsformidling. Disse øvrige partsbestemmelser afgør spørgsmålet om partsstatus, hvis sagen om god skik m.v. relaterer sig til reglerne om god skik m.v. i en af de pågældende love.

En sag om god skik m.v. omfatter sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik m.v. i den finansielle lovgivning. Den foreslåede bestemmelse kræver dog, at sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, førend de pågældende dokumenter vil kunne undtages fra aktindsigt. En sag vil kunne karakteriseres som en sag om god skik m.v., hvis oplysningerne i sagen ikke er omfattet en skærpet tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte, jf. f.eks. § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, § 170, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 175, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., § 19, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, § 31, stk. 3, i lov om forsikringsformidling, § 103, stk. 3, i lov om firmapensionskasser og § 255, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. Det omfatter bl.a. alle sager om god skik m.v., prisoplysning og kontraktforhold i kapitel 6 i lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil f.eks. alle sager om finansielle virksomheders overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 43 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Det følger af en række love på det finansielle område, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i Finanstilsynets tilsyn med at påse overholdelsen af en række love, herunder reglerne om god skik m.v. i de pågældende love, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed, jf. f.eks. § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser og § 219 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Med den foreslåede bestemmelse vil følgende dokumenter være undtaget fra aktindsigt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed: Finanstilsynets udkast til afgørelse

eller politianmeldelse, partens hørings svar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse. De sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker f.eks. også over administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse, hvorfor sagen bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik m.v. vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens hørings svar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse være undtaget aktindsigt, forudsat at dokumenterne er oprettet på det tidspunkt, hvor sagen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Hvis en sag om god skik m.v. under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil dokumenterne ikke længere være undtaget tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik m.v. er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6.

Dokumenterne vil ikke længere være undtaget aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Der vil være truffet en beslutning i sagen, når Finanstilsynet bestyrelse har forholdt sig til den indstilling, som bestyrelsen er blevet forelagt i relation til den pågældende sag om god skik m.v. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. I de tilfælde, hvor Finanstilsynets bestyrelse ikke træffer en endelig beslutning på det bestyrelsesmøde, hvor sagen om god skik m.v. blev forelagt bestyrelsen, men i stedet delegerer kompetencen til at træffe den endelige beslutning til eksempelvis et bestyrelsesmedlem eller formandskabet for bestyrelsen, vil der først være truffet en beslutning i sagen, når det bestyrelsesmedlem, der har fået delegeret kompetencen til at træffe den endelige beslutning, har accepteret det foreliggende udkast til afgørelse eller politianmeldelse.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre på Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om sager om god skik m.v. Samarbejdet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område vil dermed ikke ændre sig.

Til nr. 25 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, nævner de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af bl.a. lov om finansiel virksomhed og andre relevante forordninger på det finansielle område.

Det foreslås i § 355, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af taksoniforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 26 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagets § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 4, i § 355, stk. 2, nr. 11, ændres til en henvisning til § 7, stk. 5.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 27 (§ 355, stk. 1, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagets § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 1, 2 og 3, i § 355, stk. 2, nr. 12, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1-4.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 28 (§ 361, stk. 2, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed foreskriver, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet. Beløbene angivet i bestemmelsen er angivet i 2016-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte i § 361, stk. 2, at indsætte nr. 15, hvormed en operatør af detailbetalingssystemer årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet. En operatør af et detailbetalingssystem er defineret som en fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse til efter § 180 a, og hvis virksomhed består i at drive et detailbetalingssystem, jf. forslag til nyt nummer 29 i § 3 i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 2, i dette lovforslag, Afgiften er fastsat med udgangspunkt i det forventede ressourceforbrug og det forventede antal operatører af detailbetalingssystemer. Afgiften udgør 725.000 kr. Grundbeløbet er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 29 (§ 363 a, stk. 4, 1.pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 363 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364, hvis filialens balance, udlån eller indlån i Danmark overskrider de indikatorer, der fremgår i § 308, stk. 2, som omfatter kriterierne for udpegning af SIFI-institutter. Tilsvarende gælder for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium samt kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet.

Det foreslås i 363 a, stk. 4, 1. pkt., at ændre »Overstiger filialens balance, filialens udlån i Danmark eller filialens indlån i Danmark en eller flere af indikatorerne i« til: »Overstiger filialens beregnede systemiskhed 100 basispoint, jf.«.

Det foreslåede medfører, at de nævnte filialer mv., som overstiger en beregnet systemiskhed på 100 basispoint, svarende til grænsen for udpegning, som SIFI, jf. § 308, stk. 2, fremover skal betale 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvensrettelse, som følge af at udpegningen af SIFler foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som

beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 30 (§ 363 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 363 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364, hvis filialens balance, udlån eller indlån i Danmark overskrider de indikatorer, der fremgår i § 308, stk. 2, som omfatter kriterierne for udpegning af SIFI-institutter. Tilsvarende gælder for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium samt kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet.

Det foreslås i 363 a, stk. 4, 2. pkt., at ændre »summen af filialernes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne overstiger 100 basispoint, jf.«.

Det foreslåede medfører, at de nævnte filialer mv., som overstiger en beregnet systemiskhed på 100 basispoint, svarende til grænsen for udpegning, som SIFI, jf. § 308, stk. 2, fremover skal betale 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvensrettelse, som følge af at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 31 (§ 363 a, stk. 4, 3.pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 363 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364, hvis filialens balance, udlån eller indlån i Danmark overskrider de indikatorer, der fremgår i § 308, stk. 2, som omfatter kriterierne for udpegning af SIFI-institutter. Tilsvarende gælder for udenlandske koncerner med flere filialer af kreditinstitutter her i landet, hvor der er etableret et tilsynskollegium samt kreditinstitutfilialer i udenlandske koncerner med en eller flere filialer og med et eller flere penge- eller realkreditinstitutter her i landet.

Det foreslås i 363 a, stk. 4, 3. pkt., at ændre »summen af filialernes og penge- og realkreditinstitutternes balancer, udlån i Danmark eller indlån i Danmark overstiger en eller flere af indikatorerne i« til: »den beregnede systemiskhed opgjort samlet for filialerne og penge- og realkreditinstitutterne overstiger 100 basispoint, jf.«.

Det foreslåede medfører, at de nævnte filialer mv., som overstiger en beregnet systemiskhed på 100 basispoint, svarende til grænsen for udpegning, som SIFI, jf. § 308, stk. 2, fremover skal betale 80 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse skal betale efter §§ 363 og 364.

Ændringen af bestemmelsen er en konsekvensrettelse, som følge af at udpegningen af SIFier foreslås fremover at skulle tage udgangspunkt i et beregnet mål for graden af instituttets systemiskhed, som beskrevet i bemærkningerne til § 308, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, i stedet for de 3 indikatorer, der anvendes i henhold til gældende ret.

Til nr. 32 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den part, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række andre forordninger på det finansielle område.

Det foreslås i § 372, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 33 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås i § 372 a, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det som følge af delegerede retsakter, udstedt i medfør af taksonomiforordningen, måtte være nødvendigt.

Til nr. 34 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 1 og 2-5, i § 373, stk. 1, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1-6.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 35 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven eller i de i bestemmelsen angivne EU-retsakter, herunder STS-forordningen, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at indsætte en henvisning til STS-forordningens artikel 26 b- e.

Det foreslåede medfører, at overtrædelse af artikel 26 b-e, i STS-forordningen straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Tilføjelsen supplerer de ændringer til STS-forordningen, der er indeholdt i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2021/557 af 31. marts 2021 om ændring af forordning (EU) 2017/2402 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien. Med denne ændringsforordning er der bl.a. indsat nye bestemmelser i STS-forordningen i artikel 26 b–e. Det følger af artikel 32, at overtrædelse af artikel 26 b-e skal kunne sanktioneres.

Artikel 26 b, i STS-forordningen, stiller en række krav til syntetiske securitiseringers simpelhed.

Artikel 26 b, stk. 1, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal være en enhed, der er godkendt eller har tilladelse i et land inden for EU/EØS. Et eksponeringsleverende institut, der erhverver en tredjeparts eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, skal på tredjepartseksponeringerne anvende politikker med hensyn til kredit, indsamling, gældsoplægning og servicering, som ikke er mindre strenge end dem, som det eksponeringsleverende institut anvender for sammenlignelige eksponeringer, der ikke er erhvervet.

Artikel 26 b, stk. 2, i STS-forordningen at de underliggende eksponeringer skal indgås som en del af det eksponeringsleverende instituts hovedaktivitet.

Artikel 26 b, stk. 3, fastslår, at de underliggende eksponeringer skal være opført på balancen hos det eksponeringsleverende institut eller hos en enhed inden for samme koncern, som det eksponeringsleverende institut tilhører på afslutningsdatoen.

I forhold til artikel 26 b, stk. 3, i STS-forordningen er en koncern enten en gruppe af juridiske enheder, der er underlagt konsolideringsregler i overensstemmelse med første del, afsnit II, kapitel 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-Forordningen), eller en koncern som defineret i artikel 212, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Artikel 26 b, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut ikke må afdekke sin eksponering mod den kreditrisiko, der er forbundet med securitiseringens underliggende eksponeringer, ud over den afdækning der er opnået gennem kreditafdækningsaftalen.

Artikel 26 b, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning skal overholde de regler for kreditrisikoreduktion, der er fastsat i artikel 249 CRR-Forordningen, eller, hvis nævnte artikel ikke finder anvendelse, med krav, der ikke er mindre strenge end kravene i nævnte artikel.

Artikel 26 b, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal fremlægge erklæringer og garantier for, at følgende krav er opfyldt:

- a) Det eksponeringsleverende institut eller en enhed i den koncern, som det eksponeringsleverende institut tilhører, har fuld juridisk og gyldig rettighed til de underliggende eksponeringer og de dertil knyttede accessoriske rettigheder.
- b) Hvis udstederen er et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i CRR-Forordningen eller et forsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), bevarer det eksponeringsleverende institut eller en enhed, som er omfattet af tilsynet på konsolideret niveau, kreditrisikoen for de underliggende eksponeringer på deres balance.
- c) Hver underliggende eksponering opfylder på den dato, hvor den medtages i den securitiserede portefølje, anerkendelseskriterierne og alle andre betingelser end forekomsten af en kreditbegivenhed som omhandlet i artikel 26e for en kreditrisikoafdækningsbetaling i overensstemmelse med kreditafdækningsaftalen indeholdt i securitiseringsdokumentationen.
- d) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, indeholder aftalen for hver underliggende eksponering en juridisk, gyldig og bindende forpligtelse, som kan håndhæves, for låntageren til at betale de pengebeløb, der er anført i den pågældende kontrakt.
- e) De underliggende eksponeringer er i overensstemmelse med bevillingskriterier, som ikke er mindre strenge end de standardbevillingskriterier, som udstederen anvender på tilsvarende eksponeringer, som ikke er securitiserede.

f) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, overtræder ingen af låntagerne i væsentlig grad eller misligholder deres forpligtelser for så vidt angår en underliggende eksponering på den dato, hvor den underliggende eksponering medtages i den securitiserede portefølje.

g) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, indeholder transaktionsdokumentationen ikke forkerte oplysninger om detaljerne vedrørende de underliggende eksponeringer.

h) På datoen for transaktionens afslutning, eller når den underliggende eksponering medtages i den securitiserede portefølje, er kontrakten mellem låntageren og den oprindelige långiver i relation til den underliggende eksponering ikke blevet ændret på en sådan måde, at håndhævelsen eller inddrivelsen i forhold til den pågældende underliggende eksponering er blevet påvirket.

Artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer på forhånd skal opfylde fastsatte, klare og veldokumenterede kriterier, som ikke tillader aktiv porteføljeforvaltning af nævnte eksponeringer på et skønsmæssigt grundlag. I forbindelse med artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen betragtes udskiftning af underliggende eksponeringer, der er i modstrid med erklæringer eller garantier, eller, hvis securitiseringen omfatter en genopfyldningsperiode, tilføjelse af eksponeringer, der opfylder de fastlagte betingelser for genopfyldning, ikke som aktiv porteføljeforvaltning. Enhver eksponering, der tilføjes efter transaktionens afslutningsdato, skal opfylde anerkendelseskriterier, som ikke er mindre strenge end dem, der blev anvendt ved den første udvælgelse af de underliggende eksponeringer.

Det følger af artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen at en underliggende eksponering kan fjernes fra transaktionen, hvis denne underliggende eksponering

a) er fuldt ud tilbagebetalt eller på anden måde udløbet,

b) er blevet afhændet som led i det eksponeringsleverende instituts normale virksomhed, forudsat at en sådan afhændelse ikke udgør implicit støtte som omhandlet i artikel 250 i CRR-Forordningen,

c) er genstand for en ændring, der ikke er kreditdrevet, såsom refinansiering eller om-lægning af gæld, og som finder sted i forbindelse med den normale servicering af den underliggende eksponering, eller

d) ikke opfyldte anerkendelseskriterierne på det tidspunkt, hvor den blev medtaget i transaktionen.

Artikel 26 b, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at securitiseringen skal sikres ved en pulje af underliggende eksponeringer, som er homogene med hensyn til aktivtype, idet der tages hensyn til de særlige karakteristika, der er forbundet med aktivtypens pengestrømme, herunder deres karakteristika med hensyn til kontrakter, kreditrisiko og forudbetaling. En pulje af aktiver må kun omfatte én aktivtype.

De underliggende eksponeringer skal indeholde forpligtelser, der er kontraktmæssigt bindende, og som kan håndhæves med fuld regresret over for låntagerne og, hvor det er relevant, garantierne.

De underliggende eksponeringer er forbundet med fastsatte periodiske betalingsstrømme, hvis afdrag beløbsmæssigt kan variere, og som er betalinger vedrørende leje, hovedstol eller renter, eller som er relateret til eventuelle andre rettigheder til at modtage indkomst fra aktiver, som understøtter sådanne betalinger. De underliggende eksponeringer kan også generere indtægter fra salget af finansierede eller leasede aktiver. De underliggende eksponeringer må ikke omfatte værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU EØS-relevant tekst, bortset fra erhvervsobligationer, som ikke er noteret på en markedsplads.

Artikel 26 b, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer ikke må omfatte securitiseringspositioner.

Artikel 26 b, stk. 10, i STS-forordningen fastslår, at de bevillingsstandarder, som de underliggende eksponeringer indgås på, og eventuelle væsentlige ændringer i forhold til forudgående bevillingsstandarder skal gøres fuldt tilgængelige for potentielle investorer uden unødigt forsinkelse. De underliggende eksponeringer skal bevilges med fuld regresret over for en låntager, der ikke er en "Securitisation Special Purpose Entity" (SSPE). Ingen tredjeparter må være involveret i kredit- eller bevillingsbeslutningerne vedrørende de underliggende eksponeringer.

I tilfælde af securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån, må puljen af lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at oplysningerne muligvis ikke er verificeret af långiveren.

Vurderingen af låntagerens kreditværdighed skal opfylde kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF eller artikel 18, stk. 1-4, stk. 5, litra a, og stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 EØS-relevant tekst eller, hvis det er relevant, tilsvarende krav i tredjelande. Det eksponeringslevende institut eller den oprindelige långiver skal have erfaring med indgåelse af eksponeringer af samme art som de securitiserede.

Artikel 26 b, stk. 11, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer på tidspunktet for udvælgelsen af de pågældende eksponeringer ikke må omfatte misligholdte eksponeringer som omhandlet i artikel 178, stk. 1, i CRR-Forordningen eller eksponeringer mod en kreditsvag låntager

eller garantistil-ler, som, efter det eksponeringsleverende instituts eller den oprindelige långivers bedste overbevisning

a) er blevet erklæret insolvent, eller hvis kreditorer ved en domstol er givet en endelig ret til tvangsinddrivelse, som ikke kan appelleres, eller erstatning som følge af den manglende betaling inden for tre år forud for indgåelsesdatoen, eller som har gennemgået en gældsomlægningsproces for så vidt angår vedkommendes misligholdte eksponeringer inden for tre år forud for datoen for udvælgelse af de underliggende eksponeringer, medmindre

i) en omlagt underliggende eksponering ikke har frembragt nye restancer efter datoen for omlægningen, der skal have fundet sted mindst ét år forud for datoen for udvælgelse af de underliggende eksponeringer.

ii) de oplysninger, som det eksponeringsleverende institut gør tilgængelige i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a), og litra e), nr. i), udtrykkeligt fastsætter andelen af omlagte underliggende eksponeringer, tidspunktet for og nærmere oplysninger om omlægningen og deres udvikling efter datoen for omlægningen.

b) på tidspunktet for indgåelse af den underliggende eksponering, hvis det er relevant, fandtes i et offentligt kreditregister over personer med negativ kredithistorik eller, hvis et sådant offentligt register ikke findes, et andet kreditregister, som er tilgængeligt for det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver, eller

c) har en kreditvurdering, hvor risikoen for at de aftalte betalinger misligholdes, vurderes som væsentlig højere end sammenlignelige eksponeringer, som det eksponeringsleverende institut besidder, og som ikke securitiseres.

Artikel 26 b, stk. 12, i STS-forordningen fastslår, at låntagerne skal have erlagt mindst én betaling på det tidspunkt, hvor eksponeringerne medtages i transaktionen, medmindre:

a) securitiseringen er en revolverende securitisering sikret ved eksponeringer, som afvikles med et enkelt afdrag, eller som har en restløbetid på mindre end ét år, herunder uden begrænsning månedlige betalinger på revolverende kreditter, eller

b) eksponeringen repræsenterer refinansieringen af en eksponering, der allerede indgår i transaktionen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 b er en juridisk person, eksempelvis et pengeinstitut, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til simpelhed i medfør af ovennævnte bestemmelser i artikel 26 b.

Et eksempel herpå kunne være et pengeinstitut, der undlader at sikre, at de underliggende eksponeringer ikke omfatter securitiseringspositioner, som bekræftet i artikel 26 b, stk. 9.

Artikel 26 c, i STS-forordningen fastsætter krav til standardiseringen af syntetiske securitiseringer.

Det følger af artikel 26 c, stk. 1, at det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver skal opfylde kravene om risikotilbageholdelse i henhold til artikel 6 i STS-forordningen.

Artikel 26 c, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at rente- og valutarisici, som opstår ved securitiseringen og deres mulige indvirkning på betalingerne til det eksponeringsleverende institut og investorerne skal beskrives i transaktionsdokumentationen. Disse risici skal begrænses på passende vis, og eventuelle foranstaltninger, der træffes med henblik herpå, skal offentliggøres. Enhver sikkerhedsstillelse, der sikrer investors forpligtelser i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal være denomineret i den samme valuta, som kreditrisikoafdækningsbetalingen er denomineret i.

I tilfælde af en securitisering, der anvender securitiseringsenheder med særligt formål (SSPE), skal størrelsen af SSPE'ens forpligtelser vedrørende rentebetalinger til investorerne på hver betalingsdato være lig med eller mindre end beløbet for SSPE'ens indtægter fra det eksponeringsleverende institut og enhver aftale om sikkerhedsstillelse. Undtagen med henblik på afdækning af renterisici eller valutarisici i forbindelse med de underliggende eksponeringer må porteføljen af underliggende eksponeringer ikke omfatte derivater. Sådanne derivater tegnes og dokumenteres i overensstemmelse med almindelige standarder for international finansiering.

Artikel 26 c, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at alle refererede rentebetalinger vedrørende transaktionen skal baseres på en af eller begge følgende punkter:

- a) almindeligt anvendte markedsrentesatser eller almindeligt anvendte sektorbestemte rentesatser, der afspejler finansieringsomkostningerne, og som ikke knyttes til komplekse formler eller derivater
- b) indtægter fra den sikkerhedsstillelse, der sikrer investorens forpligtelser i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning.

Alle refererede forfaldne rentebetalinger vedrørende underliggende eksponeringer skal baseres på almindeligt anvendte markedsrentesatser eller almindeligt anvendte sektorbestemte rentesatser, der afspejler finansieringsomkostningerne, og må ikke knyttes til komplekse formler eller derivater.

Artikel 26 c, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at efter forekomst af en fyldestgørelsesgrund med hensyn til det eksponeringsleverende institut har investoren tilladelse til at træffe håndhævelsesforanstaltninger, ophæve aftalen om kreditrisikoafdækning eller gøre begge dele. I tilfælde af en securitisering, der anvender en SSPE, hvor der er udstedt påkrav eller givet meddelelse om opsigelse af

aftalen om kreditrisiko-afdækning, må intet kontantbeløb tilbageholdes i SSPE'en ud over det nødvendige for at sikre den operationelle funktion af den pågældende SSPE, betaling af kreditrisikoafdækningsbetalinger for misligholdte underliggende eksponeringer, der stadig er ved at blive omlagt på tidspunktet for opsigelsen, eller den velordnede tilbagebetaling til investorerne i overensstemmelse med kontraktvilkårene i securitiseringen.

Artikel 26 c, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at tab skal fordeles mellem indehaverne af en securitiseringsposition efter tranchernes rangorden begyndende med den mest efterstillede tranche. Der skal anvendes sekventielle afdrag på alle trancher for at bestemme det udestående beløb for trancherne på hver betalingsdato begyndende fra den mest foranstillede tranche.

Uanset stk. 5, 2. pkt., skal transaktioner være kendetegnet ved ikkesekventiel prioritering af betalinger omfatte hændelser, der er relateret til udviklingen i de underliggende eksponeringer, der medfører, at prioriteringen af betalinger igen ændres til sekventiel prioritering af betalinger. Sådanne udviklingsrelaterede hændelser skal mindst omfatte

- a) enten stigningen i de misligholdte eksponeringers kumulative beløb eller stigningen i de kumulative tab ud over en given procentdel af den underliggende porteføljes beløb,
- b) én yderligere bagudrettet hændelse, og
- c) én fremadrettet hændelse.

Efterhånden som trancherne afdrages, skal en del af sikkerhedsstillelsen, der svarer til afdragene på disse trancher, tilbagebetales til investorerne, forudsat at investorerne har sikret disse trancher.

Hvis en kreditbegivenhed som omhandlet i artikel 26 e er indtruffet i forbindelse med underliggende eksponeringer, og gældsoplægningsprocessen for disse eksponeringer ikke er afsluttet, skal det kreditrisikoafdækningsbeløb, der er tilbage på enhver betalingsdato, mindst svare til den udestående fiktive værdi af disse underliggende eksponeringer, minus eventuelle mellemliggende betalinger foretaget i relation til de pågældende underliggende eksponeringer.

Artikel 26 c, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen skal indeholde passende førtidsindfrielseshændelser for en afslutning af den revolverende periode, såfremt en securitiserings er en revolverende securitiserings. Dokumentationen skal som minimum indeholde følgende:

- a) en forringelse af de underliggende eksponeringers kreditkvalitet, som bringer denne ned på eller under en på forhånd fastlagt tærskel
- b) en stigning i tab til over en på forhånd fastsat tærskel
- c) der genereres ikke tilstrækkeligt med nye underliggende eksponeringer, som lever op til den på forhånd fastlagte kreditkvalitet i en nærmere bestemt periode.

Artikel 26 c, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen klart skal angive:

- a) aftalemæssige forpligtelser, opgaver og ansvar for administrationsselskabet, trustee, andre udbydere af accessoriske tjenesteydelser eller tredjepartskontrolagenten, jf. artikel 26e, stk. 4, alt efter hvad der er relevant.
- b) bestemmelser, der sikrer udskiftning af administrationsselskabet, trustee, andre accessoriske tjenesteydere eller tredjepartskontrolagenten, jf. artikel 26e, stk. 4, i tilfælde af misligholdelse fra en af disse tjenesteyderes side eller dennes insolvens, hvis disse tjenesteydere adskiller sig fra det eksponeringsleverende institut, på en måde, der ikke medfører, at leveringen af disse tjenester ophører.
- c) de forvaltningsprocedurer, der gælder for de underliggende eksponeringer på afslutningsdatoen og derefter, og de omstændigheder, under hvilke disse procedurer kan ændres.
- d) de forvaltningsstandarder, som administrationsselskabet er forpligtet til at overholde i forbindelse med forvaltning af de underliggende eksponeringer inden for hele securitiseringens løbetid.

Artikel 26 c, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at administrationsselskabet skal have ekspertise indenfor forvaltning af eksponeringer af samme art som de securitiserede og have veldokumenterede og passende politikker, procedurer og risikostyringskontroller, der er forbundet med forvaltning af eksponeringer. Administrationsselskabet skal desuden anvende forvaltningsprocedurer på de underliggende eksponeringer, der er mindst lige så strenge som dem, der anvendes af det eksponeringsleverende institut på tilsvarende eksponeringer, som ikke securitiseres.

Artikel 26 c, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut til enhver tid skal føre et ajourført referenceregister for at identificere de underliggende eksponeringer. I dette register identificeres referencelåntagerne, de referenceforpligtelser, som de underliggende eksponeringer opstår fra, og for hver underliggende eksponering den nominelle værdi, der er kreditrisikoafdækket, og som er udestående.

Artikel 26 c, stk. 10, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen skal indeholde klare bestemmelser, der letter den rettidige løsning af konflikter mellem forskellige investorklasser. I tilfælde af en securitisering, der anvender en SSPE, skal stemmerettigheder defineres klart og tildeles obligationsindehaverne. Ligeledes skal det ansvar, som påhviler trustee og andre enheder med betroede opgaver over for investorerne, klart identificeres.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 c er en juridiske person, eksempelvis et pengeinstitut, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til standardisering, fastslået i de nævnte bestemmelser ovenfor i artikel 26 b.

Et eksempel kan være, at den juridiske person undlader at føre et ajourført referenceregister, som beskrevet i artikel 26c, stk. 9.

Artikel 26 d i STS-forordningen indeholder krav til syntetiske securitiseringers transparens.

Det følger af artikel 26 d, stk. 1, i STS-forordningen, at det eksponeringsleverende institut forud for prisfastsættelsen skal gøre data vedrørende den statiske og dynamiske historiske misligholdelses- og tabsudvikling tilgængelige for potentielle investorer. Det betyder bl.a. data vedrørende overtrædelse af kontraktvilkår og misligholdelse, for eksponeringer, som i alt væsentligt svarer til dem, som securitiseres, samt datakilderne og kriterierne for at sidestille eksponeringerne. Disse data skal omfatte en periode på mindst fem år.

Artikel 26 d, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at en stikprøve af de underliggende eksponeringer skal kontrolleres af en relevant og uafhængig ekstern instans forud for afslutningen af transaktionen, idet det bl.a. undersøges, om de underliggende eksponeringer kan omfattes af kreditrisikoafdækning i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning.

Artikel 26 d, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut forud for fastsættelsen af prisen på securitiseringen skal gøre en "liability cash flow"-model tilgængelig for potentielle investorer, som repræsenterer det kontraktmæssige forhold mellem de underliggende eksponeringer og de betalinger, der finder sted mellem det eksponeringsleverende institut, investorer, andre tredjeparter og, hvis det er relevant, SSPE'en, og skal efter prisfastsættelsen gøre modellen tilgængelig for investorer på løbende basis og for potentielle investorer efter anmodning.

Artikel 26 d, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at i tilfælde af en securitisering, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån, billån eller billeasingaftaler, skal det eksponeringsleverende institut offentliggøre de tilgængelige oplysninger om miljøpræstationer for de aktiver, der finansieres via sådanne boliglån, billån eller billeasingaftaler som led i de oplysninger, der videregives i medfør af artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a.

Det følger af artikel 26 d, stk. 5, i STS-forordningen at det eksponeringsleverende institut er ansvarlig for overholdelse af artikel 7. De oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a, skal forud for prisfastsættelsen gøres tilgængelige for potentielle investorer efter anmodning. De oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra b og d, skal gøres tilgængelige forud for prisfastsættelsen, i det mindste i udkast eller foreløbig form. Den endelige dokumentation skal gøres tilgængelig for investorerne senest 15 dage efter transaktionens afslutning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 d i STS-forordningen er en juridisk person, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til transparent, fastslået i artikel 26 d.

Et eksempel kunne være, at eksempelvis et pengeinstitut undlader at gøre data vedrørende den statiske og dynamiske historiske misligholdelses- og tabsudvikling, som beskrevet i artikel 26 d, stk. 1, tilgængelige for potentielle investorer. Derved opnår de potentielle investorer ikke tilstrækkeligt grundlag til at fastsætte en pris.

Artikel 26 e i STS-forordningen indeholder krav til aftalen om kreditrisikoafdækning, tredjepartskontrolagenten og det syntetiske mer-spread.

Artikel 26 e, stk. 1, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning mindst skal dække følgende kreditbegivenheder:

- a) De kreditbegivenheder, der er omhandlet i artikel 215, stk. 1, litra a, i CRR-Forordningen, hvis risikooverførslen opnås ved brug af garantier.
- b) De kreditbegivenheder, der er omhandlet i artikel 216, stk. 1, litra a), i CRR-Forordningen, hvis risikooverførslen opnås ved brug af kreditderivater.

Alle kreditbegivenheder skal dokumenteres. Kreditlempelser i den i artikel 47 b i CRR-Forordningen anvendte betydning, som finder anvendelse på de underliggende eksponeringer, udelukker ikke, at der kan udløses kreditbegivenheder.

Artikel 26 e, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at kreditrisikoafdækningsbetalingen efter en kreditbegivenhed beregnes på grundlag af det eksponeringsleverende instituts eller den oprindelige långivers faktiske realiserede tab, der er fremkommet i overensstemmelse med pengeinstitutts standardinddrivelsespolitikker og -procedurer for de relevante eksponeringstyper, og som er registreret i deres regnskaber på det tidspunkt, hvor betalingen foretages. Den endelige kreditrisikoafdækningsbetaling forfalder til betaling inden for et nærmere fastsat tidsrum efter afslutningen af gældsoplægningsprocessen for den relevante underliggende eksponering, hvis afslutningen af gældsoplægningsprocessen finder sted før det planlagte ubetingede udløb eller førtidigt ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning.

Der skal foretages en foreløbig kreditrisikoafdækningsbetaling senest seks måneder efter, at en kreditbegivenhed som omhandlet i stk. 1 er indtruffet i tilfælde, hvor gældsoplægningen af tabene for den relevante underliggende eksponering ikke er afsluttet ved udgangen af den pågældende seks måneders periode. Den foreløbige kreditrisikoafdækningsbetaling skal som minimum udgøre det højeste af følgende:

- a) Det forventede tab, som svarer til den værdiforringelse, som er registreret af det eksponeringsleverende institut i dets regnskaber i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler på det tidspunkt, hvor den foreløbige betaling foretages, under forudsætning af, at kreditafdækningsaftalen ikke eksisterer og ikke dækker noget tab.
- b) Hvis det er relevant, det forventede tab givet misligholdelse (LGD) bestemt i overensstemmelse med tredje del, afsnit II, kapitel 3, i CRR-Forordningen.

Hvis der foretages en foreløbig kreditrisikoafdækningsbetaling, skal den under litra a nævnte kreditrisikoafdækningsbetaling foretages for at tilpasse den foreløbige afregning af tab til det faktiske realiserede tab.

Metoden til beregning af foreløbige og endelige kreditrisikoafdækningsbetalinger fastsættes i aftalen om kreditrisikoafdækning.

Kreditrisikoafdækningsbetalingen skal stå i forhold til den del af den udestående fiktive værdi af den tilsvarende underliggende eksponering, som er omfattet af aftalen om kreditrisikoafdækning.

Det eksponeringsleverende instituts ret til at modtage kreditrisikoafdækningsbetalingen skal kunne håndhæves. De beløb, som investorerne skal betale i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal angives tydeligt i aftalen om kreditrisikoafdækning og begrænses. Det skal være muligt at beregne disse beløb under alle omstændigheder. I aftalen om kreditrisikoafdækning fastsættes det klart, under hvilke omstændigheder investorer skal foretage betalinger. Den i stk. 4 omhandlede tredjepartskontrolagent skal vurdere, om sådanne omstændighederne er indtruffet.

Størrelsen af kreditrisikoafdækningsbetalingen beregnes for den enkelte underliggende eksponering, for hvilken der er indtruffet en kreditbegivenhed.

Artikel 26 e, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning skal angive den maksimale forlængelsesperiode, som skal gælde for gældsopløsningsprocessen for underliggende eksponeringer, i forbindelse med hvilke der er indtruffet en kreditbegivenhed som omhandlet i stk. 1, men hvor gældsopløsningsprocessen ikke er afsluttet før det planlagte ubetingede udløb eller førtidigt ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning. En sådan forlængelsesperiode må ikke overstige to år. Aftalen om kreditrisikoafdækning skal foreskrive, at der ved udløbet af denne forlængelsesperiode foretages en endelig kreditrisikoafdækningsbetaling på grundlag af det eksponeringsleverende instituts endelige tabsskøn, som skulle være blevet registreret af det eksponeringsleverende institut i dets regnskaber på det pågældende tidspunkt, under forudsætning af at kreditafdækningsaftalen ikke eksisterer og ikke dækker noget tab.

I tilfælde af ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning fortsætter gældsopløsningsprocessen med hensyn til eventuelle udestående kreditbegivenheder, der er indtruffet før ophøret, på samme måde som beskrevet i første afsnit.

De kreditrisikoafdækningspræmier, der skal betales i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal struktureres som betinget af den udestående nominelle værdi af de ikke-misligholdte securitiserede eksponeringer på betalingstidspunktet og afspejle risikoen ved den afdækkede tranche. Med henblik herpå må aftalen om kreditrisikoafdækning ikke foreskrive garanterede præmier, forudgående præmiebetalinger, rabatorordninger eller andre mekanismer, der kan forhindre eller begrænse den faktiske fordeling af tab til investorerne eller tilbageføre en del af de betalte præmier til det eksponeringsleverende institut efter transaktionens udløb.

Uanset nærværende stykkes tredje afsnit tillades forudgående præmiebetalinger i tilfælde, hvor garantiordningen er udtrykkeligt fastsat i en medlemsstats nationale lovgivning og er omfattet af en regaranti fra en af de enheder, der er anført i artikel 214, stk. 2, litra a-d, i CRR-Forordningen, forudsat at statsstøttere reglerne overholdes.

Det skal beskrives i transaktionsdokumentationen, hvordan kreditrisikoafdækningspræmien og eventuelle relaterede kuponer beregnes for hver betalingsdato i securitiseringens løbetid.

Det eksponeringsleverende instituts ret til at modtage kreditrisikoafdækningspræmier skal kunne håndhæves.

Artikel 26 e, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal udpege en tredjepartskontrol-agent før datoen for transaktionens afslutning. For hver af de underliggende eksponeringer, for hvilke der gives meddelelse om kreditbegivenhed, kontrollerer tredjepartskontrol-agenten som minimum følgende forhold:

- a) at den kreditbegivenhed, der henvises til i meddelelsen om kreditbegivenhed, er en kreditbegivenhed som specificeret i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning,
- b) at den underliggende eksponering indgik i referenceporteføljen på tidspunktet for den pågældende kreditbegivenheds indtræden,
- c) at den underliggende eksponering opfyldte anerkendelseskriterierne på tidspunktet for dets medtagelse i referenceporteføljen,
- d) hvis der er blevet tilføjet en underliggende eksponering til securitiseringen som følge af en genopfyldning, at en sådan genopfyldning er sket i overensstemmelse med betingelserne for genopfyldning,
- e) at det endelige tab stemmer overens med de tab, som det eksponeringsleverende institut har registreret i sin resultatopgørelse, og
- f) at tabene i forhold til de underliggende eksponeringer på det tidspunkt, hvor den endelige kreditrisikoafdækningsbetaling foretages, er blevet korrekt fordelt på investorerne.

Tredjepartskontrolagenten skal være uafhængig i forhold til det eksponeringsleverende institut og investorerne og, hvis det er relevant, til SSPE'en og skal have accepteret udnævnelsen til tredjepartskontrolagent pr. datoen for transaktionens afslutning.

Tredjepartskontrolagenten kan udføre kontrollen på grundlag af stikprøver i stedet for på grundlag af hver enkelt underliggende eksponering, som der anmodes om kreditrisikoafdækningsbetaling for. Investorerne kan anmode om kontrol af, om en eller flere bestemte underliggende eksponeringer opfylder anerkendelseskriterierne, hvis de ikke er tilfredse med den stikprøvebaserede kontrol.

Det eksponeringsleverende institut medtager et tilsagn i transaktionsdokumentationen om at give tredjepartskontrolagenten alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere kravene fastsat i første afsnit.

Artikel 26 e, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut ikke må afslutte en transaktion forud for dens planlagte udløb af andre årsager end følgende begivenheder:

- a) investorens insolvens
- b) investorens manglende betaling af skyldige beløb i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning eller investors misligholdelse af en væsentlig forpligtelse fastlagt i transaktionsdokumenterne
- c) relevante reguleringsmæssige begivenheder, herunder

- i) relevante ændringer i EU-retten eller national ret, relevante ændringer foretaget af de kompetente myndigheder i forbindelse med officielt offentliggjorte fortolkninger af sådan lovgivning, hvor sådanne findes, eller relevante ændringer i den skattemæssige eller regnskabsmæssige behandling af transaktionen, som har en væsentlig negativ indvirkning på en transaktions økonomiske effektivitet,, i hvert enkelt tilfælde sammenlignet med det, der blev forudset på tidspunktet for indgåelsen af transaktionen, og som ikke med rimelighed kunne forventes på det pågældende tidspunkt eller

- ii) en beslutning fra en kompetent myndighed om, at det eksponeringsleverende institut eller et eller flere af det eksponeringsleverende instituts tilknyttede selskaber ikke har eller ikke længere har tilladelse til at anerkende en væsentlig risikooverførsel, jf. artikel 245, stk. 2 eller 3, i CRR-Forordningen, med hensyn til securitiseringen.

- d) udnyttelse af en option på at opsige transaktionen på et givet tidspunkt ("time call"), når den periode, der måles fra transaktionens afslutningsdato, er lig med eller større end den oprindelige referencporteføljes vægtede gennemsnitlige løbetid på transaktionens afslutningsdato.

- e) Udnyttelse af en clean-up call option som defineret i artikel 242, nr. 1), i CRR-Forordningen.

- f) I tilfælde af ufinansieret kreditrisikoafdækning, at investoren ikke længere anerkendes som udbyder af kreditrisikoafdækning i henhold til kravene i artikel 26 e, stk. 8.

Det skal angives i transaktionsdokumentationen, om en af de i litra d og e omhandlede rettigheder indgår i den pågældende transaktion, og hvordan sådanne call-rettigheder er struktureret.

Med henblik på litra d må time call ikke være struktureret med henblik på at undgå fordeling af tab på kreditforbedringspositioner eller andre positioner, som indehaves af investorer, og må ikke være struktureret på anden vis med henblik på kreditforbedring.

Når muligheden for time call benyttes, skal de eksponeringsleverende institutter underrette de kompetente myndigheder om, hvordan kravet omhandlet i andet og tredje afsnit er opfyldt, herunder med en begrundelse for anvendelsen af time call og en plausibel redegørelse, som viser, at brugen af time call ikke er begrundet i en forringelse af kvaliteten af de underliggende aktiver.

I tilfælde af finansieret kreditrisikoafdækning skal sikkerhedsstillelsen ved kreditrisikoafdækningssaftalens ophør tilbagebetales til investorerne i henhold til tranchernes rangorden med forbehold af bestemmelserne i den relevante insolvenslovgivning, i det omfang den finder anvendelse på det eksponeringsleverende institut.

Artikel 26 e, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut kan forpligte sig til et syntetisk mer-spread, der stilles til rådighed som en kreditforbedring for investorerne, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Den beløbsmæssige størrelse af det syntetiske mer-spread, som det eksponeringsleverende institut forpligter sig til at anvende som kreditforbedring ved hver betalingsperiode, angives i transaktionsdokumentationen og udtrykkes som en fast procentdel af den samlede udestående porteføljesaldo ved begyndelsen af den relevante betalingsperiode (fast syntetisk mer-spread).
- b) Det syntetiske mer-spread, som ikke anvendes til dækning af kredittab, der opstår i løbet af hver betalingsperiode, tilbagebetales til det eksponeringsleverende institut.
- c) For eksponeringsleverende institutter, der anvender IRB-metoden, jf. artikel 143 i CRR-Forordningen, overstiger det samlede forpligtede beløb pr. år ikke de forventede tab over ét år på alle underliggende eksponeringer for nævnte år, beregnet i overensstemmelse med artikel 158 i nævnte forordning.
- d) For eksponeringsleverende institutter, der ikke anvender IRB-metoden, jf. artikel 143 i CRR-Forordningen, skal beregningen af de forventede tab over ét år i den underliggende portefølje klart fastlægges i transaktionsdokumentationen.
- e) I transaktionsdokumentationen angives de betingelser, der er fastsat i dette stykke.

Artikel 26 e, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at aftalerne om kreditrisikoafdækning skal opfylde én af følgende betingelser:

- a) En garanti, der opfylder de krav, der er fastsat i tredje del, afsnit II, kapitel 4, i CRR-forordningen, hvorved kreditrisikoen overføres til en af de enheder, der er anført i artikel 214, stk. 2, litra a-d, i CRR-Forordningen, forudsat at eksponeringerne mod investoren kan tillægges en risikovægt på 0 % i henhold til nævnte forordnings tredje del, afsnit II, kapitel 2.
- b) En garanti, der opfylder de krav, der er fastsat i tredje del, afsnit II, kapitel 4, i CRR-forordningen, som drager fordel af en regaranti fra en af de enheder, der er omhandlet i dettes stykkes litra a.
- c) Anden kreditrisikoafdækning, som ikke er omhandlet i dette stykkes litra a og b i form af garantier, kreditderivater eller credit linked notes, der opfylder kravene i artikel 249, i CRR-forordningen, forudsat at investorens forpligtelser er sikret ved sikkerhedsstillelse, der opfylder kravene i stk. 9 og 10 i nærværende artikel.

Artikel 26 e, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at anden kreditrisikoafdækning, der er omhandlet i stk. 7, litra c), skal opfylde følgende krav:

- a) Det eksponeringsleverende instituts ret til at anvende sikkerhedsstillelsen til at opfylde investorernes forpligtelser vedrørende risikoafdækningsbetaling kan håndhæves, og muligheden for at håndhæve denne ret er sikret gennem passende aftaler om sikkerhedsstillelse.
- b) Der kan ske en håndhævelse af investorernes ret til at tilbagelevere en sikkerhedsstillelse, der ikke er blevet anvendt til at opfylde risikoafdækningsbetalinger, når securitiseringen afvikles, eller efterhånden som trancherne afdrages.
- c) Hvis sikkerhedsstillelsen er investeret i værdipapirer, indeholder transaktionsdokumentationen kriterierne for anerkendelseskriterier og deponeringsordninger for sådanne værdipapirer.

Det skal angives i transaktionsdokumentationen, om investorerne fortsat er eksponeret for det eksponeringsleverende instituts kreditrisiko.

Det eksponeringsleverende institut indhenter en udtalelse fra en kvalificeret juridisk rådgiver, der bekræfter, at kreditrisikoafdækningen kan håndhæves i alle relevante jurisdiktioner.

Artikel 26 e, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at hvis der ydes anden kreditrisikoafdækning, jf. denne artikels stk. 7, litra c, skal det eksponeringsleverende institut og investoren anvende sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, der er

- a) enten sikkerhedsstillelse i form af gældsinstrumenter med en risikovægt på 0 %, jf. tredje del, afsnit II, kapitel 2, i CRR-forordningen, som opfylder betingelserne:
 - i) Gældsinstrumenterne har en maksimal restløbetid på tre måneder, som ikke må være længere end den tid, der resterer til næste betalingsdato.
 - ii) Gældsinstrumenterne kan indløses til kontanter til et beløb, der svarer til den udestående del af den risikoafdækkede tranche.
 - iii) Gældsinstrumenterne opbevares af en depositar, der er uafhængig af det eksponeringsleverende institut og investorerne.
- b) eller sikkerhedsstillelse i form af kontanter opbevaret af et tredjepartskreditinstitut eller i form af kontanter ved deponering hos det eksponeringsleverende institut, forudsat at kreditkvalitetstrin 2 som fastsat i artikel 136, i CRR-Forordningen, som minimum overholdes.

Uanset første afsnit kan kun det eksponeringsleverende institut, forudsat at investoren har givet sit udtrykkelige samtykke i den endelige transaktionsdokumentation efter at have udført sin due diligence-undersøgelse i henhold til nærværende forordnings artikel 5, herunder en vurdering af enhver relevant modpartsrisikoeksponering, gøre brug af sikkerhedsstillelse af høj kvalitet i form af kontanter deponeret hos det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber, såfremt det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber mindst opfylder kreditkvalitetstrin 2 i overensstemmelse med konverteringen som fastsat i artikel 136 i CRR-Forordningen.

De kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 29, stk. 5, i STS-forordningen kan efter høring af the European Banking Authority (EBA) tillade sikkerhedsstillelse i form af kontanter

deponeret hos det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber, såfremt det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber opfylder kreditkvalitetstrin 3. Det er forudsat, at der kan fremlægges dokumentation for markedsvanskeligheder, objektive hindringer i forbindelse med det kreditkvalitetstrin, der er tildelt instituttets medlemsstat, eller betydelige potentielle koncentrationsproblemer i den pågældende medlemsstat som følge af anvendelsen af minimumskravet om kreditkvalitetstrin 2 som omhandlet i andet afsnit.

Hvis et tredjepartskreditinstitut eller det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber ikke længere opfylder minimumskreditkvalitetstrin 2, skal sikkerhedsstillelsen inden for ni måneder overføres til et tredjepartskreditinstitut med kreditkvalitetstrin 3 eller derover, eller sikkerhedsstillelsen skal investeres i værdipapirer, der opfylder kriterierne i første afsnit, litra a).

Kravene i dette afsnit anses for opfyldt i tilfælde af investeringer i credit linked notes udstedt af det eksponeringsleverende institut i overensstemmelse med artikel 218, i CRR-Forordningen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 e i STS-forordningen er en juridisk person, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til aftalen om kreditrisikoafdækning, tredjepartskontrolagenten og det syntetiske mer-spread, som er fastslået i artikel 26 e.

Et eksempel kunne være, at pengeinstituttet undlader at sikre, at aftalen om kreditrisikoafdækning ikke foreskriver garanterede præmier, forudgående præmiebetalinger, rabatorordninger eller andre mekanismer, der kan forhindre eller begrænse den faktiske fordeling af tab til investorerne eller tilbageføre en del af de betalte præmier til det eksponeringsleverende institut efter transaktionens udløb.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden, og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Til nr. 36 (§ 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslagets § 1, nr. 2, foreslås det at indsætte et nyt stk. 3 i § 7. De gældende stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 7, stk. 1-3, i § 373, stk. 9, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1-4.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 37 (§ 386 i lov om finansiel virksomhed)

Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk eksisterer ikke længere.

Det foreslås derfor at ophæve § 368.

Til nr. 38 (Bilag 10, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 269 a, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. lovens § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. lovens § 125 a, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1, jf. dog stk. 2.

Bilag 10, nr. 1, til lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvordan det maksimale udlodningsbeløb efter § 269 a, beregnes.

Det maksimale udlodningsbeløb, der henvises til i § 269 a, beregnes efter en formel, som fremgår af bilaget. Imidlertid er metoden for beregningen af det maksimale udlodningsbeløb også beskrevet med ord i bilaget. Metoden for beregningen er dermed angivet to gange på to forskellige måder.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at metoden for beregning af det maksimale udlodningsbeløb alene er angivet som en formel.

Det foreslås derfor i *bilag 10, nr. 1*, at følgende sætning udgår; at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag.

Ændringen er af teknisk karakter og har ikke indholdsmæssig betydning.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter krav om, at en forvalter af alternative investeringsfonde skal sikre sig, at virksomhedens udbetaling af variabel løn sker over en periode, hvis den udbetales til medlemmer af ledelsen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forvalterens risikoprofil eller på risikoprofilen for de

forvaltede alternative investeringsfonde. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er kortere end henholdsvis 3 og 4 år, tilpasses perioden i 1. pkt., til fondens livscyklus og indløsningspolitik.

Den gældende bestemmelse forpligter forvalteren til at sikre, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løndel, ved større beløb 60 pct., sker over en periode på mindst 3 år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet, dog for medlemmer af ledelsen mindst 4 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er kortere end henholdsvis 3 og 4 år, tilpasses perioden i 1. pkt., til fondens livscyklus og indløsningspolitik.

Det foreslås i § 20, stk. 2, nr. 5, at udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere udvides fra mindst 3 år til mindst 4 år og for medlemmer af ledelsen fra mindst 4 år til mindst 5 år. Forvalterens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel til væsentlige risikotagere, ved større beløb 60 pct., skal således ske over en periode på mindst 4 år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet og for medlemmer af ledelsen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Hvis en alternativ investeringsfonds livscyklus er kortere end henholdsvis 4 og 5 år, tilpasses perioden i 1. pkt., til fondens livscyklus og indløsningspolitik.

Ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 blev udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn forlænget. Med henblik på at ensarte aflønningsreglerne på tværs af lovgivningen på det finansielle område foreslås forlængelsen af udskydelsesperioden, udbredt til de øvrige aflønningsregler i den finansielle regulering.

Det følger af den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 16, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden er optjent eller under udskydelse, skal efterleve de gældende udskydelsesregler. Det vil sige, at en større andel af en variabel løn til en væsentlig risikotager skal udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en større andel af en variabel løn til medlemmer af ledelsen skal udbetales over en periode på 4 år efter de gældende regler.

Den foreslåede udvidelse af udbetalingsperioden finder anvendelse for variabel løn, der optjenes i optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden.

Til nr. 2 (§ 22, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af den gældende § 22, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 22, stk. 3, 1. pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal offentliggøres i årsrapporten, udgå.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige.

Forvalteren er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra forvalteren i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

Det foreslås i § 22, stk. 3, 2. pkt., at forvalteren skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten forvalteren skal angive, hvor oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Forvalteren kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 22, stk. 3, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det foreslåede vil sikre, at forvalterens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan forvalteren aflønner sin ledelse.

Til nr. 3 (Til § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at det skal fremgå af afdelingens navn, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Etablering af andelsklasser giver mulighed for at underopdele afdelinger i kapitalforeninger og AIF-SIKAV'er. Andelsklasserne har forskellige karakteristika og kan dermed målrettes bestemte typer investorer.

§ 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. blev indført i loven af hensyn til styring af administrative systemer i SKAT.

Der er ikke længere tekniske eller administrative årsager i SKAT til opretholdelse af kravet om, at det af afdelingens navn fremgår, hvis bestyrelsen kan etablere andelsklasser i afdelingen.

Det foreslås på den baggrund, at § 137, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ophæves.

Ophævelsen vil medføre, at der fremadrettet ikke længere vil være krav om, at det skal fremgå af afdelingsnavnet, at der kan etableres andelsklasser i den pågældende afdeling.

Til nr. 4 (§ 155, stk. 1, 6. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. angiver bl.a. de regler i øvrig lovgivning og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 155, stk. 1, 6. pkt., at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en forvalter af alternative investeringsfonde, en forvalter af en kvalificeret venturekapitalfond, der er registreret i medfør af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, og en forvalter af en kvalificeret social iværksætterfond, der er registreret i medfør af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra e, g og h, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Ved finansielle markedsdeltagere i taksonomiforordningen forstås de finansielle markedsdeltagere som defineret i disclosureforordningen, hvilket bl.a. er et fondsmæglerselskab eller pengeinstitut, der yder porteføljepleje, eller et forsikringselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen overvåger, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 5 (§ 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Det foreslås i § 189 at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 6 (§ 168, stk. 3, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde)

Det følger af den gældende § 168, stk. 3, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. at Finanstilsynet har en bemyndigelse til at påbyde en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1.

Det foreslås at tilrette bestemmelsens ordlyd, således den er i overensstemmelse med ordlyden af lovens § 13, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 13, stk. 1, nr. 3, at et medlem af ledelsen i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det foreslås at præcisere § 168, stk. 3, 1. pkt., således Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 3, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 168, stk. 3, 1. pkt., i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til lovforslagets § 13, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en forvalter med tilladelse til at forvalte investeringsfonde af afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 7 (§ 168 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af den gældende § 168 a, stk. 3, 1. pkt., at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en depositar med tilladelse efter § 46, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1.

Det foreslås at tilrette bestemmelsens ordlyd, således den er i overensstemmelse med ordlyden af lovens § 13, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 46, stk. 6, jf. § 13, stk. 3, nr. 1, at ledelsen i enheder, der ønsker at fungere som depositar, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde. § 13, stk. 3, nr. 1, nævner således anden relevant lovgivning. § 168 a, stk. 3, 1. pkt. henviser til § 13, stk. 3, nr. 1, men nævner ikke anden relevant lovgivning.

Det foreslås at præcisere § 168 a, stk. 3, 1. pkt., således Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 3, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 168 a, stk. 3, 1. pkt. i overensstemmelse med ordlyden i § 13, stk. 3, nr. 1, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en depositar med tilladelse efter § 46, stk. 3, at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 8 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 190 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., er en strafbestemmelse. Det følger af bestemmelsen i § 190, stk. 1, at overtrædelser af specifikt opregnede bestemmelser i FAIF-loven kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 190, stk. 1, at ændre »§ 137, stk. 5,« til: »§ 137, stk. 4«.

Det foreslåede er en konsekvensrettelse på baggrund af, at § 137, stk. 3, ophæves ved lovforslagets § 2, nr. 3.

Der er med ændringen ikke tilsigtet en ændring af retstilstanden for overtrædelse af bestemmelsen.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 10, stk. 1, nr. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 10, stk. 1, nr. 3, at Finanstilsynet tillader en SIKAV at udøve virksomhed, hvis medlemmerne af SIKAV's bestyrelse opfylder kravene i § 39.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 10, stk. 1, nr. 3, fra § 39 til en henvisning til bestemmelsen om egnethed og hæderlighed i § 57.

Bestemmelsen om egnethed og hæderlighed blev med lov nr. 597 af 12. juni 2013 om investeringsforeninger mv. rykket fra § 39 til § 57, men henvisningen i § 10, stk. 1, nr. 3, blev ikke i samme forbindelse ændret. Henvisningen i § 10, stk. 1, nr. 3, foreslås derfor ændret til § 57, således at en SIKAV's tilladelse til at udøve virksomhed er betinget af, at medlemmerne af SIKAV's bestyrelse opfylder egnethed- og hæderlighedskravene i § 57.

Til nr. 2 (§ 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 48 a, stk. 1, nr. 5, fastsætter krav om, at bestyrelsen i en investeringsforening skal sikre sig, at investeringsforeningens udbetaling af variabel løn sker over en periode, hvis den udbetales til medlemmer af bestyrelsen og direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil eller på risikoprofilen for de forvaltede alternative investeringsfonde.

Den gældende bestemmelse forpligter investeringsforeningens bestyrelse til at sikre, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løndel, ved større beløb 60 pct., sker over en periode på mindst tre år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet, dog for medlemmer af bestyrelsen og direktionen mindst fire år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Det foreslås i § 48 a, stk. 1, nr. 5, at udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere udvides fra mindst tre år til mindst fire år og for medlemmer af bestyrelsen og direktionen fra mindst fire år til mindst fem år. Investeringsforeningens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel til væsentlige risikotagere, ved større beløb 60 pct., skal således ske over en periode på mindst fire år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet og for medlemmer af bestyrelsen og direktionen mindst fem år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 blev udskydelsesperioden for udbetaling af variabel løn forlænget. Med henblik på at ensarte aflønningsreglerne på tværs af lovgivningen på det finansielle område foreslås forlængelsen af udskydelsesperioden, udbredt til de øvrige aflønningsregler i den finansielle regulering.

Det følger af den foreslåede overgangsbestemmelse i lovforslagets § 16, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden er optjent eller under udskydelse, skal efterleve de gældende udskydelsesregler. Det vil sige, at en større andel af en variabel løn til en væsentlig risikotager skal udbetales over en periode på 3 år, mens udbetalingen af en større andel af en variabel løn til medlemmer af ledelsen skal udbetales over en periode på 4 år efter de gældende regler.

Den foreslåede udvidelse af udbetalingsperioden finder anvendelse for variabel løn, der optjenes i optjeningsperioden efter lovens ikrafttræden.

Til nr. 3 (§ 48 c, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 48 c, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at investeringsforeninger skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 48 c, stk. 4, 1. pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal offentliggøres i årsrapporten udgå.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, eksempelvis oplysninger om bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige.

Investeringsforeningen er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra investeringsforeningen i det pågældende regnskabsår.

Det foreslås i § 48 c, stk. 4, 2. pkt., at investeringsforeningen skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til 1. pkt. kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten investeringsforeningen skal angive, hvor oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Investeringsforeningen kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 48 c, stk. 4, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det foreslåede vil sikre, at investeringsforeningens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurdere, hvordan investeringsforeningen aflønner sin ledelse.

Til nr. 4 (§ 161, stk. 1, nr. 9, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås i § 161, stk. 1, nr. 9, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et forstås en investeringsforening, der ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab, jf. art. 2, nr. 10, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 5 (§ 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. angiver de virksomheder, der kan anses som part i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. eller regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås i § 179, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 6 (§ 189 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende bestemmelse i § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Det foreslås i § 189 at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til § 4

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven indeholder bestemmelser der gennemfører dele af MiFID II.

Det foreslås, at der i *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder indsættes, en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021, EU-tidende 2021, nr. L 68, s. 14.

Det medfører, at det af fodnoten fremgår, at MiFID II er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien (herefter ”ændringsdirektivet”). Hermed fremgår det klart, at direktivet er indarbejdet i lov om kapitalmarkeder i det omfang, det er relevant.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 9, i lov om kapitalmarkeder)

§ 1 i lov om kapitalmarkeder fastlægger anvendelsesområdet for loven.

Det foreslås i § 1 at indsætte et nyt *stk. 9*, hvoraf det fremgår, at reglerne i kapitel 32 a gælder for operatører af detailbetalingssystemer.

Forslaget er en konsekvens af, at operatører af detailbetalingssystemer med lovforslaget omfattes af anvendelsesområdet. Et detailbetalingssystem er defineret i forslaget til nyt § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder, og en operatør af et detailbetalingssystem er defineret i forslaget til nyt § 3, nr. 30, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 3, i dette lovforslag. Med forslaget til nyt kapitel 32 a i lov om kapitalmarkeder, jf. § 4, nr. 17, i dette lovforslag, bliver der fastsat et tilladelseskrav til operatører af detailbetalingssystemer samt en række andre krav, som en operatør af et detailbetalingssystem skal overholde.

Til nr. 3 (§ 3, nr. 29 og 30, i lov om kapitalmarkeder)

§ 3 i lov om kapitalmarkeder fastsætter definitioner på en række centrale begreber, der anvendes i loven.

Der findes i dag ikke en definition på et detailbetalingssystem eller en operatør af et detailbetalingssystem i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i § 3 at indsætte et nyt *nr. 29* og nyt *nr. 30*.

Forslaget til nr. 29 vil medføre, at et detailbetalingssystem defineres som et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder og operatører af markedspladser, værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes.

Denne afgrænsning af begrebet detailbetalingssystem har til formål at omfatte de for den danske økonomi væsentligste betalingsinfrastrukturer, som har direkte betydning for borgere, virksomheder og offentlige myndigheder. Derfor falder infrastrukturer til clearing af interbank-betalinger, handel med finansielle instrumenter og clearinger i forbindelse med international valutahandel mellem finansielle institutter uden for det foreslåede anvendelsesområde.

Med et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem fysiske personer, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, forstås et betalingssystem, der har en sådan volumen af detailbetalinger i danske kroner, at driften af systemets infrastruktur potentielt kan få systemisk betydning i forhold til betalingsafviklingen i Danmark.

Forslaget til nr. 30 vil medføre, at en operatør af et detailbetalingssystem defineres som en fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse efter § 180 a, og hvis virksomhed består i at udføre it-driften

af et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet finder har væsentlig betydning for betalingsafviklingen eller væsentlig samfundsmæssig betydning. Definitionen er ny og foreslås indsat, fordi der med lovforslaget indføres en ny type af virksomhed, som er en operatør af et detailbetalingssystem. En operatør af et detailbetalingssystem vil blive underlagt regler, som fremgår af forslag til nyt kapitel 32 a.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Efter gældende ret er landbrugsråvarederivater ikke defineret i lov om kapitalmarkeder. Det foreslås derfor, at der indsættes en definition heraf i § 3, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *nr. 36* at definere landbrugsråvarederivater som derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 i og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000.

Formålet med definitionen er at præcisere, hvori adskillelsen mellem råvarederivater og landbrugsråvarederivater består. Et landbrugsråvarederivat er typisk et derivat, hvor den underliggende råvare er fødevarer, eksempelvis majs, hvede, kvæg eller kakao. Som et eksempel på et landbrugsråvarederivat kan nævnes en hvedefuture, som er en aftale om køb eller salg af en given mængde hvede til en forud fastsat kurs på et fremtidigt tidspunkt. Landbrugsråvarederivater dækker ligeledes over derivater, hvor den underliggende råvare er tobak, skovbrug og plantefrø mm. Et eksempel på et råvarederivat, der ikke er et landbrugsråvarederivat, kan være et derivat, hvor den underliggende råvare er malm eller råolie.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 2, litra c, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 5 (§ 26, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 26 i lov om kapitalmarkeder fastlægger udstederes pligt til at offentliggøre deres årsrapporter. Det følger af den gældende § 26, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier og gældsbeviser senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb skal offentliggøre en årsrapport. I medfør af stk. 2 skal det indeholdte regnskab i årsrapporten udarbejdes i overensstemmelse med national lovgivning i det land, hvor udstederen er registreret. Efter stk. 3 skal en årsrapport være offentlig tilgængelig i mindst 10 år. Efter stk. 4 kan Erhvervsministeren fastsætte supplerende regler for udstedere med hjemsted uden for EU i et land, som EU ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3* i § 26 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter årsrapporter skal udarbejdes i et fælles elektronisk rapporteringsformat i overensstemmelse med Kommissionens de-

legerede forordning (EU) 2018/815 af 17. december 2018 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af et fælles elektronisk rapporteringsformat.

Den foreslåede § 26, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder vil medføre, at udstedere, der er omfattet af kapitel 5 i lov om kapitalmarkeder, fremover vil skulle aflægge årsrapport i xHTML-formatet, som er et format, der kan åbnes af alle standard webbrowsere. Udstedere, som aflægger årsregnskab efter IFRS, skal desuden benytte InlineXBRL (iXBRL) til at opmærke regnskabstallene i virksomhedens konsoliderede finansielle opgørelser på koncernniveau, dvs. resultatopgørelsen og opgørelsen af anden totalindkomst, egenkapital- og balanceopgørelserne samt pengestrømsopgørelsen. For årsrapporterne for regnskabsår, der starter fra og med 1. januar 2021, der offentliggøres første gang i 2022, bliver opmærkning af regnskabsnoter også obligatorisk.

Årsrapporten skal udarbejdes som tidligere og konverteres til xHTML-format. Herudover skal udstedere, der aflægger koncernregnskab efter IFRS, opmærke årsrapporten med iXBRL-teknologien efter ESEF taksonomien. Selve udarbejdelse af årsrapporten bliver ændret, da revisionen skal forholde sig til opmærkningen, idet opmærkningen vil være omfattet af revisionspåtegningen, hvorfor der skal ske opmærkning tidligere i arbejdsprocessen.

Undlader en udsteder at udarbejde årsrapporten i medfør af den foreslåede § 26, stk. 3, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge den pågældende udsteder daglige eller ugentlige bøder i medfør af § 256 i lov om kapitalmarkeder.

Kravet om det elektroniske rapporteringsformat finder anvendelse fra 1. januar 2022.

Lovforslaget implementerer artikel 4, stk. 7, i EU's gennemsigtighedsdirektiv.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 57, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 57, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at for en operatør af et reguleret marked og et registreret betalingssystem, skal revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten og for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten indsendes til Finanstilsynet senest samtidig med indrapportering af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet får tilsendt relevante oplysninger om virksomheden i form af revisionsprotokollater m.v. Herved kan Finanstilsynet inddrage revisors og eventuelt den interne revisions rapportering i tilsynsarbejdet med virksomheden. I medfør af bestemmelsen skal Finanstilsynet også modtage revisionsprotokollaterne i det tilfælde, at Danmarks Nationalbank har registreret betalingssystemet og i medfør af lovens § 217 udøver tilsynsbeføjelser herover.

Det foreslås at indsætte *stk. 1, 2. pkt.*, hvormed betalingssystemer, der er registreret af Danmarks Nationalbank, jf. § 180, skal indsende revisionsprotokollaterne til Danmarks Nationalbank.

Med lovforslaget skal revisors og den interne revisionschefes revisionsprotokollater indsendes til Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning, jf. § 212, stk. 3.

Til nr. 7 (overskriften før § 127 a i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende overskrift før § 127 a vedrører markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Bestemmelsen herom fremgår af § 127 a.

Det foreslås at ophæve *overskriften før § 127 a*.

Forslaget er en konsekvens af, at § 127 a ophæves med nærværende lovforslag, jf. § 4, nr. 8, hvortil der henvises.

Til nr. 8 (§ 127 a i lov om kapitalmarkeder)

§ 127 a stk. 1, indeholder krav om, at en markedsplads mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. I medfør af stk. 2 skal oplysningerne i stk. 1 gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Ved en markedsplads forstås et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (herefter MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (herefter OHF), jf. § 3, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder.

§ 127 a gennemfører dele af artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), jf. Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 10 som fremsat, side 108.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som markedspladserne periodisk skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning 2017/575 af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner (herefter ”delegerede forordning 2017/575”).

Det foreslås at ophæve § 127 a.

Forslaget implementerer ændringen til artikel 27, stk. 3, i MiFID II, jf. artikel 1, nr. 6, i ændringsdirektivet. Det fremgår af artikel 1, nr. 6, i ændringsdirektivet, at de periodiske

rapporteringskrav i artikel 27, stk. 3, der bl.a. gælder for markedspladser, først skal finde anvendelse fra den 28. februar 2023.

Den foreslåede ændring vil medføre, at markedspladser i 2022 ikke er forpligtede til at stille de periodiske oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, hvis indhold er nærmere fastlagt i delegerede forordning 2017/575.

Afhængig af indholdet af den rapport om rapporteringskravene, som Kommissionen skal forelægge for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 28. februar 2022, vil Erhvervsministeriet vurdere, om § 127 a skal indsættes på ny i sin nuværende form i lov om kapitalmarkeder og i givet fald træde i kraft igen den 28. februar 2023.

En overtrædelse af § 127 a er strafbelagt i medfør af § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Som konsekvens af en ophævelse af § 127 a, foreslås det derfor også, at en overtrædelse af § 127 a ikke længere skal være strafbelagt, jf. § 4, nr. 35, i nærværende lovforslag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.22. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 128, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 128, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, giver Finanstilsynet adgang til at fastsætte grænser for, hvor stor en nettoposition en person må besidde i et råvarederivat, der handles gennem handelskontrakter på en markedsplads, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at enkelte aktører har så store positioner, at de potentielt kan manipulere prisen.

Ved en markedsplads forstås i henhold til § 3, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder, et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF).

Det foreslås at ændre § 128, stk. 1, således, at Finanstilsynet kun kan fastsætte grænser for, hvor stor en nettoposition en person må besidde i landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser.

Råvarederivater bliver i dag kun udstedt og handlet på Nasdaq Copenhagen i mængder, der ikke omfattes af positionslofterne.

Formålet med den foreslåede ændring er at begrænse positionslofter til kun at finde anvendelse på landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater. Det vurderes, at markedsmissbrugsforordningen effektivt dækker derivater, hvormed myndighederne allerede har værktøjerne til at bekæmpe mulig markedsmanipulation.

Fremadrettet vil det derfor kun være råvarederivater, for hvilke det vurderes, at prismanipulation kan have særligt stor realøkonomisk effekt, der vil være omfattet af positionslofter. Forslaget vil medføre en byrdelettelse i forhold til de nuværende regler omkring positionslofter, der gælder for alle råvarederivater. Derudover vil forslaget medføre bedre vilkår for illikvide og nye råvarederivatkontrakter, der under nuværende regler tynges af negative markedseffekter fra positionslofter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, i CMRP MiFID II-del.

Det foreslås at i § 128, stk. 1, 2. pkt., at indsætte et nyt punktum, hvorefter at råvarederivater skal anses for at være kritiske eller væsentlige, når summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300.000 partier i gennemsnit over en periode på et år.

Kritiske eller væsentlige derivater er råvarederivater med åbne positioner på gennemsnitligt mindst 300.000 partier over en periode på et år. På grund af landbrugsråvarers kritiske betydning for borgerne, vil landbrugsråvarederivater og deres økonomisk tilsvarende Over The Counter kontrakter (OTC-kontrakter) forblive under den nuværende ordning for positionslofter.

Et parti er en standardiseret mængde af den underliggende råvare. Det er handelspladsen, hvorpå råvarederivatet handles, der specificerer, hvad et parti er i en given kontrakt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 10, litra a, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 10 (§ 129, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 129, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, at de positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en nettoposition.

Det foreslås at nyaffatte § 129, stk. 2, således det i de foreslåede nr. 1-4 i bestemmelsen nærmere specificeres, hvilke positioner, der ikke skal medregnes i opgørelsen af en nettoposition.

Det foreslås i nr. 1, at de positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til den ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition.

Undtagelsen af positioner nævnt i nr. 1 skal give ikkefinansielle virksomheder som eksempelvis landmænd og energiselskaber mulighed for fortsat at anvende råvarederivater til at nedbringe de risici, der er forbundet med deres kommercielle forretningsaktiviteter. Eksempelvis afdækning af risikoen for fald i kornpriserne, der er ukendt på såningstidspunktet. Sigtet med at introducere positionslofter

for handel med råvarederivater har primært været at begrænse handlen med råvarederivater i spekulationsøjemed, hvilket i et vist omfang er blevet associeret med hyppigere observerede udsving i råvarepriserne.

Det foreslåede nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 129, stk. 2. Ændringen er alene redaktionel.

Det foreslås i *nr. 2*, at de positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiell enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern og handler på vegne af en ikkefinansiell enhed i den overvejende kommercielle koncern, hvor disse positioner objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition.

Et eksempel herpå er et energiselskab, der har registreret en del af selskabet som en finansiell virksomhed. Hvis denne udelukkende anskaffer sig positioner i råvarederivater for at afdække udsving i energipriserne og afdække den samlede koncerns risici, vil dens positioner fremadrettet være undtaget fra reglerne om positionslofter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra a, i CMRP MiFID II-del.

Det foreslås i *nr. 3*, at de positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter med hensyn til positioner, som objektivt kan måles til at hidrøre fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition

Et eksempel herpå er en bank, der agerer market maker i et råvarederivat, hvormed de øger likviditeten på markedet ved at understøtte handel mellem købere og sælgere. Positioner opnået i forbindelse denne aktivitet vil fremadrettet være undtaget fra reglerne om positionslofter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra a i CMRP MiFID-del.

Det foreslås i *nr. 4*, at øvrige værdipapirer som omhandlet i § 4, nr. 1, litra c), i lov om kapitalmarkeder, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som omhandlet i § 4, nr. 10, i lov om kapitalmarkeder, ikke skal medregnes i opgørelsen af en nettoposition.

De foreslåede nr. 2-4 vil medføre en udvidelse af de tilfælde, hvor en position er undtaget fra at skulle medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition. Udvidelsen vil betyde, at flere positioner vil skulle holdes uden for opgørelsen af en persons nettoposition, og det vil medføre at minimumsgrænserne for positionslofterne sjældnere vil blive overskredet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra a i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 11 (§ 130, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 130, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads i forbindelse med positionskontrol skal kræve oplysninger og relevant dokumentation fra en fysisk eller juridisk person om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om direkte eller indirekte ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, nr. 2, således, at operatøren skal kunne kræve oplysninger og relevant dokumentation fra en fysisk eller juridisk person om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om direkte eller indirekte ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked, herunder positioner i råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere.

Et underliggende marked for råvarederivater, vil være markedet for handel med den underliggende varer. Eksempelvis er det underliggende marked for hvedefutures, handel med hvede.

Formålet med ændringen er at sikre, at en operatør af en markedsplads, der skal kontrollere og indberette om de enkelte positionslofter, skal kunne indhente den korrekte information til at udføre dette hverv. Forslaget er en konsekvens af de i lovforslaget foreslåede ændringer til §§ 128-129 i lov om kapitalmarkeder i lovforslagets § 4, nr. 5-10. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 4, nr. 6-10.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 10, litra c, i CMRP MiFID II-del

Til nr. 12 (§ 132, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 132, i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads, hvorpå der handles med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, skal foretage ugentlig positionsrapportering til offentlighed og daglig positionsrapportering til Finanstilsynet.

Det foreslås at indsætte § 132, stk. 2, hvoraf fremgår, at positionsrapportering ikke finder anvendelse på øvrige værdipapirer, som er omhandlet i § 4, nr. 1 litra c), i lov om kapitalmarkeder, der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som omhandlet i § 4, nr. 10, i lov om kapitalmarkeder.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at positionsrapporteringskravet er begrænset til at omfatte de produkter, der er fremgår af § 132, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Med forslaget vil det sikres, at operatøren af en markedsplads kun har rapporteringspligt for de positioner i råvarederivater, som også er omfattet af kontrolforpligtelserne i § 128, i lov om kapitalmarkeder.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 11, i CMRP MiFID II-del.

Til nr. 13 (overskriften før § 140 a i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende overskrift før § 140 a vedrører systemiske internalisatorers og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Bestemmelsen herom fremgår af § 140 a.

Det foreslås at ophæve *overskriften* før § 140 a.

Forslaget er en konsekvens af, at § 140 a ophæves med nærværende lovforslag, jf. § 1, nr. 5, hvortil der henvises.

Til nr. 14 (§ 140 a i lov om kapitalmarkeder)

§ 140 a stk. 1, indeholder krav om, at en systematisk internalisator, jf. § 141, mindst en gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. På samme vis skal en fondsmægler, der er prisstiller, mindst en gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, jf. stk. 2, 1. pkt. Det fremgår af stk. 2, 2. pkt., at forpligtelsen hertil dog ikke gælder i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR). I medfør af stk. 3 skal oplysningerne i stk. 1 og 2 gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Ved en systematisk internalisator forstås et fondsmæglerselskab, som på organiseret, hyppigt og systematisk grundlag og i væsentlig omfang handler for egen regning ved udførelse af kundeordrer uden for en markedsplads uden at drive et multilateralt system, når fondsmæglerselskabet overskrider de af Europa-Kommissionen fastsatte grænser for, hvornår handelen er hyppig og væsentlig, jf. § 3, nr. 17, i lov om kapitalmarkeder.

Ved en prisstiller forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 7, i MiFID II en person, der på de finansielle markeder fremstiller sig som værende villig til på et kontinuerligt grundlag og for egen regning at købe og sælge finansielle instrumenter over sin egenbeholdning til priser, som personen selv fastsætter. Den aktivitet, som en prisstiller efter definitionen foretager, skal læses uafhængigt af definitionen af prisstillelsesstrategier i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps.

Finansielle instrumenter omfattet af den foreslåede bestemmelse er alle andre finansielle instrumenter end dem, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i MiFIR.

Handelsforpligtelsen i artikel 23 i MiFIR omfatter aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked eller som handles på en markedsplads.

Handelsforpligtelsen i artikel 28 i MiFIR omfatter derivater.

Offentliggørelsesforpligtelsen vedrører derfor de øvrige instrumenter, der er nævnt i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed. Det drejer sig f.eks. om andre omsættelige værdipapirer såsom obligationer.

§ 140 a gennemfører dele af artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), jf. Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 10 som fremsat, side 108-109.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som de systematiske internalisatorer og prisstillere skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning 2017/575 af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner.

Det foreslås at ophæve § 140 a.

Forslaget implementerer ændringen til artikel 27, stk. 3, i MiFID II, jf. artikel 1, nr. 6, i ændringsdirektivet. Det fremgår af artikel 1, nr. 6, i ændringsdirektivet, at de periodiske rapporteringskrav i artikel 27, stk. 3, der bl.a. gælder for systematiske internalisatorer og fondsmæglere, der er prisstillere, først skal finde anvendelse fra den 28. februar 2023. Desuden fremgår det, at Kommissionen vil foretage en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af rapporteringskravene og forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 28. februar 2022.

Den foreslåede ændring vil medføre, at markedspladser ikke er forpligtede til at stille de oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, hvis indhold er nærmere fastlagt i forordning 2017/575.

En overtrædelse af § 140 a er strafbelagt i medfør af § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Som konsekvens af en ophævelse af § 140 a, foreslås det derfor også, at en overtrædelse af § 140 a ikke længere skal være strafbelagt, jf. § 4, nr. 35., i nærværende lovforslag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.22. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (§ 177, stk. 3 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at et betalingssystem, der vælger at lade systemet være reguleret af dansk ret, efter egen anmodning kan registreres af Finanstilsynet, hvis mindst en deltager har sit hovedsæde i Danmark. Det gælder ligeledes for et udenlandsk betalingssystem, der er etableret inden for EU/EØS.

I henhold til § 180 udøves beføjelser efter §§ 176-179 af Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af Danmarks Nationalbanks overvågning, jf. § 212, stk. 3.

I henhold til § 178 er Finanstilsynets eller Danmarks Nationalbanks registrering af et betalingssystem betinget af, at de for systemet og deltagerne gældende regler og tilslutningsaftaler indeholder bestemmelser om, at systemet er reguleret af dansk ret. Disse bestemmelser implementer artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingsystemer (finalitydirektivet), hvoraf det fremgår, at et system skal være underlagt lovgivningen i en medlemsstat valgt af deltagerne.

Retsvirkningerne af at et betalingssystem med hjemsted i Danmark eller i udlandet lader sig registrere i henhold til § 177 er, at de tilsynsbeføjelser, der fremgår af kapitel 37 i lov om kapitalmarkeder, vil finde anvendelse. Det er således uden betydning, at selskabet har sit hjemsted uden for Danmark.

Det følger af § 217, at de tilsynsbeføjelser, der er tillagt Finanstilsynet efter §§ 214-216 i kapitel 37 udøves af Danmarks Nationalbank, når der er tale om betalingssystemer, som Danmarks Nationalbank har registreret.

Det vil således være muligt for et udenlandsk betalingssystem, der er etableret inden for EU/EØS i henhold til retsgrundlaget om fri udveksling af tjenesteydelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) at yde en tjenesteydelse i form af virksomhed som betalingssystem i Danmark på samme vilkår som i henhold til gældende ret er fastsat for danske betalingssystemer.

En registrering efter § 177, stk. 1, indebærer ligeledes, at aftaler, der er indgået mellem deltagerne og det pågældende betalingssystem med virkning over for boet og kreditorerne, tillige kan indeholde en bestemmelse, der sikrer, at afviklingen i betalingssystemet kan fortsætte i overensstemmelse med aftalen i en situation, hvor en af parterne erklæres konkurs eller tages under rekonstruktionsbehandling. I henhold til § 163, stk. 4, skal aftalen indsendes til Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank, der skal sikre, at lovens krav til de i aftalen fastlagte procedurer er overholdt. §§ 165 og 166, indeholder betingelser, der skal overholdes for at opnå denne beskyttelse af afviklingen i en konkurssituation. Kravene følger af finalitydirektivet. Det fremgår endvidere af artikel 2 i finalitydirektivet, at beskyttelsen i forhold til konkurslovgivningen først finder anvendelse, efter at den pågældende medlemsstat har sikret sig, at systemets regler er fyldestgørende. Bestemmelsen tillægger medlemsstaternes myndigheder vide skønsmæssige beføjelser.

Ifølge den gældende § 177, stk. 2, kan Finanstilsynet kræve registrering af betalingssystemer, der er undergivet dansk ret, hvor væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn i øvrigt tilsiger dette. Bestemmelsen giver således ikke mulighed for, at Finanstilsynet kan kræve registrering af et betalingssystem, der ikke er undergivet dansk ret, selv hvis systemet skulle forestå samtlige detailbetalinger i Danmark.

Det foreslås i § 177, stk. 3, at når et udenlandsk betalingssystem udøver virksomhed i Danmark, kan Finanstilsynet, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt, kræve, at det udenlandske betalingssystem skal etablere en virksomhed med hjemsted i Danmark og udøve sin virksomhed under dansk ret, jf. § 178, stk. 1, nr. 1, hvorefter det kan registreres efter stk. 1, 1. pkt.

Med forslaget vil Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank få mulighed for at kræve, at et udenlandsk betalingssystem etableres i Danmark og udøver sin virksomhed under dansk ret, hvormed virksomheden bliver underlagt tilsyn i henhold til de gældende bestemmelser i kapitalmarkedsloven. Det vil give Danmarks Nationalbank eller Finanstilsynet bemyndigelse til at indhente informationer om, hvordan selskabet drives samt mulighed for at sikre en overholdelse af den gældende lovgivning for betalingssystemer. Formålet hermed er at sikre, at systemerne fungerer sikkert og effektivt bl.a. ved, at det overvåges, at de efterlever internationale standarder.

Forslaget vil ligeledes betyde, at Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank får mulighed for at kræve, at et udenlandsk betalingssystem, der allerede er registreret i medfør af § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, skal etableres i Danmark. Et sådant krav kunne begrundes i, at det i praksis har vist sig vanskeligt at håndhæve de eksisterende tilsynsbeføjelser, der er tillagt Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank, som følge af at et betalingssystem er etableret uden for Danmark. Samtidig sikrer kravet om registrering af betalingssystemet efter kapitalmarkedsloven som foreslået i lovforslaget, at det er Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank, der udøver ovennævnte skønsmæssige beføjelser med hensyn til beskyttelsen af afviklingens gennemførelse i forhold til konkurslovgivningen vedrørende et betalingssystem, der i væsentlig grad forestår danske detailclearinger. For at en sådan etablering og registrering i medfør af forslaget til § 177, stk. 3, vil kunne kræves, skal væsentlige hensyn til betalingsafviklingen eller samfundsmæssige hensyn i øvrigt tilsige dette. Dette følger af, at det i den foreslåede bestemmelse fremgår, at betingelserne i § 177, stk. 2, skal være opfyldt. Det betyder, at afviklingen af detailbetalinger i det udenlandske betalingssystem skal have væsentlig samfundsmæssig betydning i Danmark. Det vil være tilfældet, hvis et nedbrud heri får mærkbare konsekvenser for borgere og virksomheders muligheder for at gennemføre betalinger såsom håndtering af udbetaling af løn, pension, betaling for køb af varer og betaling af regninger.

På området for betalingsinfrastrukturer er der ikke fastsat regler på EU-niveau, som stiller krav til at kunne udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser på linje med det, som kendes fra de fleste finansielle virksomhedstyper, hvor der er fastsat regler om fælles international kontrol og tilsyn med rammer for tilsynet i virksomhedernes hjemland henholdsvis værtsland, herunder for oprettelse af tilsynskollegier og lignende. I en sådan regulering fastsættes normalt også fælles krav til at opnå tilladelse til at drive en bestemt type virksomhed. Den eneste eksisterende sekundære regulering inden for EU er artikel 10 i finalitydirektivet, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne kan bestemme, at der skal føres tilsyn med eller ske godkendelse af systemer, der henhører under deres kompetence. Med forslaget sikres det, at driften af en kritisk infrastruktur i Danmark kan underlægges en ensartet dansk myndighedskontrol, uanset hvorfra i EU ydelsen præsteres. Da der er tale om kritisk infrastruktur, vil det foreslåede krav i § 177, stk. 3, om etablering af et selskab i Danmark ikke være i strid med kravet om fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til TEUF. Dette skal ligeledes ses i lyset af, at hvis et

udenlandsk betalingssystem ved en registrering efter § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder selv ansøger om at komme under dansk myndighedskontrol, vil det normalt medføre, at et krav om, at systemet skal etablere et selskab med hjemsted i Danmark, ikke er nødvendigt.

Til nr. 16 (§ 178, stk. 3 i lov om kapitalmarkeder)

I dag findes der ikke krav i lovgivningen til et registreret betalingssystems kapitalgrundlag eller krav om, at der udfærdiges en genopretningsplan. Sådanne krav findes dog i de internationale principper, eksempelvis Principles for Financial Market Infrastructures (PFMI), som allerede anvendes i tilsynet med betalingssystemer. De internationale principper indebærer, at en finansiel infrastruktur såsom et betalingssystem bør identificere, overvåge og styre sine forretningsrisici og holde tilstrækkelige likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital til at dække potentielle forretningsstab, så systemet kan fortsætte driften og udøve sine services, hvis sådanne tab materialiseres. Endvidere bør de likvide nettoaktiver til enhver tid være tilstrækkelige til at sikre økonomisk genopretning eller kontrolleret afvikling af kritisk drift eller services.

De internationale principper indeholder endvidere krav om, at et system bør udarbejde og løbende vedligeholde en holdbar plan for økonomisk reetablering eller velordnet afvikling eller omstrukturering af dets aktiviteter. De likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital skal være tilstrækkelige til at gennemføre denne plan.

Det foreslås i et nyt § 178, stk. 3, at Finanstilsynet kan fastsætte krav til et registreret betalingssystems kapitalgrundlag og stille krav om, at det udfærdiger en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i dets kritiske operationer.

I tilknytning til de internationale principper, der ligeledes er gældende for værdipapircentraler, er der skabt en egentlig lovhjemmel for krav til egenkapital og genopretningsplaner herfor i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSDR). Forslaget til § 178, stk. 3, har til formål at skabe et tilsvarende krav gældende for betalingssystemer.

Kravet til størrelsen af de likvide nettoaktiver afdækket med egenkapital afhænger bl.a. af et systems risikoprofil og tidshorizonten for økonomisk reetablering. Normalt foreskrives det, at de likvide nettoaktiver som minimum skal svare til 6 måneders aktuelle driftsudgifter. Der kan ligeledes tages hensyn til et betalingssystems markedsmæssige position og en ejers eller en ejerreds evne og forventede vilje til at støtte op om systemet. Der kan derved undtages fra minimumskravet, hvis det ikke forekommer at bidrage til stabiliteten i systemet, at der opbygges sådanne reserver i en enhed, der f.eks. har til opgave at forestå driften af et betalingssystem for et større antal pengeinstitutter.

Med forslaget vil Finanstilsynet eller Danmarks Nationalbank få forbedrede muligheder for at håndhæve de internationale principper over for betalingssystemer, der forestår detailbetalinger i Danmark.

Overtrædelse af § 178, stk. 3, foreslås strafbelagt, jf. forslaget til ændring af § 247, stk. 1, jf. § 4, nr. 36, i dette lovforslag.

Til nr. 17 (§180 a-i i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder indeholder i dag ikke regler angående operatører af detailbetalingssystemer.

Med lovforslaget foreslås *kapitel 32 a* indsat i lov om kapitalmarkeder. Kapitellet indeholder regler om it-drift af et detailbetalingssystem og gælder for operatører af detailbetalingssystemer.

En operatør af et detailbetalingssystem defineres i forslaget til § 3, nr. 30, i dette lovforslags § 4, nr. 3 som en fysisk eller juridisk person, der er meddelt tilladelse til efter § 180 a, og hvis virksomhed består i at udføre it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslåede kapitel 32 a indeholder bestemmelserne §§ 180 a-i.

Den foreslåede bestemmelse i § 180 a at fastsætter betingelserne for tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1*, at it-drift for et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, ikke må påbegyndes, før at Finanstilsynet har meddelt operatøren tilladelse hertil.

Ved et detailbetalingssystem forstås et betalingssystem, hvormed der i væsentligt omfang udføres clearing af betalinger i danske kroner mellem enkeltpersoner, virksomheder og offentlige myndigheder og mellem disse personer indbyrdes, bortset fra betalinger mellem finansielle virksomheder, operatører af markedspladser, værdipapircentraler (CSD'er) og centrale modparter (CCP'er) og mellem disse personer indbyrdes, jf. forslag til nyt § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder, jf. § 1, nr. 3, i dette lovforslag.

It-drift af betalingsinfrastrukturer, herunder detailbetalingssystemer, er i dag under it-tilsyn efter reglerne i § 343 q, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter virksomheder, der udfører væsentlig drift og udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur sidestilles med finansielle datacentraler, som defineret i lovens § 343 q, stk. 1. Datacentraler skal ikke ansøge om tilladelse, og reglerne om it-tilsyn med den fælles betalingsinfrastruktur gælder kun for virksomheder, der er beliggende i Danmark.

I forhold til vurderingen af, hvornår der er tale om et detailbetalingssystem, der opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, vil dette være tilfældet, hvor betalingssystemet har væsentlig betydning for betalingsafviklingen, eller af andre årsager for eksempel af forbrugerhensyn har stor samfundsmæssig betydning, jf. bemærkningerne til § 177, stk. 2, jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 274.

Forslaget vil ligeledes betyde, at it-driften af et detailbetalingssystem, der allerede registreret i medfør af § 177, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, men som opfylder betingelserne i § 177, stk. 2, ikke må påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt operatøren tilladelse hertil.

En tilladelse til operatør af et detailbetalingssystem omfatter alle aktiviteter relateret til it-driften af infrastrukturer for clearing af detailbetalinger. En virksomhed der anses for at være operatør af et detailbetalingssystem skal have tilladelse til de hermed forbundne aktiviteter, også selv om virksomheden er indehaver af registreringen af det eller de betalingssystemer, som operatøren varetager driften af, jf. reglerne om registrerede betalingssystemer i kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 1 foreslås straffebelagt i § 247, jf. § 1, nr. 36, i dette lovforslag.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet først meddeler tilladelse til drift af et detailbetalingssystem, når kravene, i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at Finanstilsynet giver tilladelse som nævnt i stk. 1, når operatøren har etableret en virksomhed med hjemsted i Danmark.

I dag er der ikke noget til hinder for, at en virksomhed, der står for it-driften af et detailbetalingssystem, der udfører clearing af betalinger i danske kroner, forestås af en virksomhed i et andet land inden for eller uden for EU/EØS. Inden for EU/EØS eksisterer der heller ikke nogen lovmæssige rammer vedrørende udførelsen af it-drift af et detailbetalingssystem, som det kendes fra de fleste finansielle virksomhedstyper, hvor der er fastsat krav til at kunne udbyde grænseoverskridende tjenesteydelser, herunder en regulering af den fælles internationale kontrol og rammer for tilsynet i virksomhedernes hjemland henholdsvis værtsland, herunder for oprettelse af tilsynskollegier og lignende. I en sådan regulering fastsættes normalt også fælles krav til at opnå tilladelse til at drive en bestemt type virksomhed.

Da der ikke er noget krav til at opnå tilladelse til drift af en fælles datacentral, herunder krav om, at en fælles datacentral skal være etableret i Danmark, vil det ikke være muligt for Finanstilsynet at føre tilsyn med en udenlandsk virksomhed, der udfører it-drift af et detailbetalingssystem, der udfører clearing af betalinger i danske kroner.

Med forslaget sikres det, at en operatør af et detailbetalingssystem kommer under dansk jurisdiktion og bliver underlagt de krav, der gælder for en operatør af et detailbetalingssystem i henhold til nyt kapitel 32 a.

Med lovforslaget sikres det også, at Finanstilsynet til enhver tid vil kunne føre et effektivt it-tilsyn med en operatør af et detailbetalingssystem, uanset om der er tale om en virksomhed inden for eller uden for EU/EØS, der ønsker at udføre it-drift på et detailbetalingssystem, som Finanstilsynet kan kræve registreret efter § 177, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet vil i forbindelse hermed

kunne anvende de tilsynsbeføjelser, der følger af kapitel 37 i lov om kapitalmarkeder, herunder kunne kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendig for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af de regler, der vil gælde for operatører af detailbetalingssystemer.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at Finanstilsynet giver tilladelse som nævnt i *stk. 1*, når medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en operatør, der er en enkeltmandsvirksomhed, opfylder kravene i de foreslåede §§ 180 e og f.

Heri ligger krav til ledelsesmedlemmernes henholdsvis indehaverens egnethed og hæderlighed og krav om, at disse afsætter tilstrækkelig tid til at varetage hvervet som bestyrelsesmedlemmer henholdsvis stillingen som direktør eller indehaver af operatøren.

I de tilfælde, hvor en ansøger er en enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren på tilsvarende vis, leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og afsættelse af tilstrækkelig tid. Ved vurderingen af indehaverens egnethed og hæderlighed vil der blive lagt vægt på, om vedkommende har de fornødne kompetencer og ressourcer til at løfte opgaven som operatør af et detailbetalingssystem alene.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede §§ 180 e og f.

Det foreslås i *stk. 3*, at en ansøgning om tilladelse efter *stk. 1* skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for vurderingen af, om ansøgeren på tidspunktet for tilladelsen opfylder kravene i §§ 180 c-i, herunder en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet, en organisationsplan, forretningsgange på it-driften af detailbetalingssystemet, en it-sikkerheds- og risikostyringspolitik og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner. Påtænker en virksomhed at outsource væsentlige processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, skal ansøgningen også indeholde en outsourcingpolitik.

Det er vigtigt for Finanstilsynets vurdering af, om en ansøger opfylder kravene i de nævnte bestemmelser, at ansøgeren navnlig medsender en driftsplan for it-driften af detailbetalingssystemet og organisationsplan samt alle væsentlige forretningsgange for it-driften af detailbetalingssystemet. En ansøgning skal ligeledes vedlægges en it-sikkerheds- og risikostyringspolitik og beredskabs- og forretningskontinuitetsplaner, som er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af, om virksomheden vil kunne udføre it-driften af et detailbetalingssystem på en betryggende måde, jf. forslaget til § 180 g, *stk. 1*. I det tilfælde, hvor en virksomhed påtænker at outsource væsentlige funktioner, er det også vigtigt, at virksomheden medsender en outsourcingpolitik. Hermed vil Finanstilsynet kunne påse, om outsourcingpolitikken lever op til kravene om outsourcing, som en operatør af et detailbetalingssystem også vil være underlagt, jf. forslaget til § 180 i, *stk. 4*. Påtænker virksomheden at outsource væsentlige funktioner bør fyldestgørende dokumentation for, at ledelsen af virksomheden overholder kravene i forslaget til § 180 e om ledelsesmedlemmets egnethed og hæderlighed, også vedlægges.

Det foreslås i *stk. 4*, at tilladelse eller afslag på tilladelse skal meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter modtagelse af en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynet skal uanset 1. pkt. træffe afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan ansøgeren indbringe sagen for domstolene.

Med de foreslåede frister sikres ansøgerens interesse i at modtage en afgørelse inden for en rimelig behandlingstid.

En ansøgning anses for fuldstændig, når Finanstilsynet har modtaget de nødvendige oplysninger til brug for sin vurdering af ansøgningen i overensstemmelse med det foreslåede *stk. 3*.

I medfør af bestemmelsen skal Finanstilsynet dog have truffet afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Anmoder Finanstilsynet om supplerende nødvendige oplysninger til brug for sin vurdering, og modtager Finanstilsynet ikke disse oplysninger tids nok til at kunne træffe en afgørelse inden for de 12 måneder, kan dette, afhængig af de manglende oplysningers karakter, føre til et afslag på grund af manglende oplysninger.

Træffer Finanstilsynet ikke afgørelse inden 6 måneder efter modtagelsen af en endelig ansøgning, kan ansøgeren indbringe spørgsmålet om tilladelse for domstolene. Domstolene vil i så fald træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for en tilladelse er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis en operatør af detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, gælder *stk. 2, nr. 1*, for den eller de ledelsesansvarlige.

I tilfælde, hvor en ansøger ikke har en bestyrelse eller direktion, gælder kravene om egnethed og hæderlighed og kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet for den eller de ledelsesansvarlige i operatøren, jf. de foreslåede §§ 180 e og f. Det betyder, at den eller de personer, der har ansvaret for den overordnede henholdsvis den daglige ledelse, skal leve op til kravene i de foreslåede §§ 180 e og f.

Det foreslåede *stk. 5* indebærer således, at den eller de personer hos ansøgeren, som skal have ansvaret for den overordnede henholdsvis den daglige ledelse, skal leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og afsættelse af tilstrækkelig tid, førend Finanstilsynet kan give tilladelse til at udføre it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i § 180 b, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a.

Hensynet bare den foreslåede bestemmelse er, at en tilladelse skal kunne inddrages, hvis operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen er meddelt, eller hvis tilladelsen ikke anvendes. Det antages, at de opfyldte betingelser kan ændre sig over tid, hvis operatøren ikke benytter sig

af tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem. På denne baggrund skal tilladelsen inddrages, hvis operatøren ikke udfører it-drift af et detailbetalingssystem over længere tid. Hvis en operatør af et detailbetalingssystem igen ønsker at udøve virksomhed med it-drift af et detailbetalingssystem, må operatøren ansøge om tilladelse i henhold til den foreslåede § 180 a.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 b, stk. 1, når operatøren udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen. Det er en betingelse for inddragelsen, at it-driften af et detailbetalingssystem, som tilladelsen er givet til, er ophørt.

Kravet om udtrykkeligt afkald indebærer, at det ikke er tilstrækkeligt med et stiltiende afkald. Eksempelvis vil det ikke være tilstrækkeligt til at inddrage en tilladelse, at operatøren ikke udnytter tilladelsen umiddelbart efter modtagelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis it-driften af et detailbetalingssystem ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelsen er givet.

Kravet om, at der skal ske it-drift af et detailbetalingssystem indebærer, at driften heraf skal have fundet sted senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelse hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis it-drift af et detailbetalingssystem ikke udøves i en periode på over 6 måneder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter lovforslagets § 180 a, hvis operatøren af detailbetalingssystemet har opnået tilladelsen ved brug af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis.

En tilladelse, som er opnået på uretmæssig vis, vil eksempelvis være en tilladelse givet på baggrund af en ansøgning, der indeholder urigtige eller vildledende oplysninger. I dette tilfælde vil det være en forudsætning for at inddrage tilladelsen, at oplysningerne har haft en vis betydning for Finanstilsynets afgørelse. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter forslaget til *stk. 1, nr. 5*.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis operatøren ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt.

Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem, hvis medlemmer af ledelsen eller indehaveren, i tilfælde af at der er tale om en enkeltmandsvirksomhed, ikke opfylder kravene i de foreslåede §§ 180 e og f, da opfyldelsen af disse bestemmelser er en betingelse for, at Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter forslaget til § 180 a, stk. 2, nr. 1. Hvis et ledelsesmedlem eller en indehaver ikke længere lever op til kravene om egnethed og hæderlighed eller kravet om

afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen, vil Finanstilsynet kunne inddrage operatørens tilladelse.

Inddragelse af tilladelse med henvisning til, at de foreslåede bestemmelser i §§ 180 e og f ikke er opfyldt, forudsætter, at Finanstilsynet har meddelt operatøren af et detailbetalingssystem påbud om at afsætte direktøren eller har meddelt et medlem af bestyrelsen i den pågældende operatør påbud om at nedlægge hvervet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Hvis operatøren ikke har afsat direktøren, eller bestyrelsesmedlemmet ikke har nedlagt hvervet inden for den fastsatte frist, vil tilladelsen kunne blive inddraget. Dette skyldes, at Finanstilsynet som offentlig myndighed er underlagt et proportionalitetsprincip, hvilket betyder, at den mindst indgribende beføjelse altid skal anvendes.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede ændring i § 221, stk. 8, jf. § 4, nr. 28, i dette lovforslag.

En operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, er ikke omfattet af påbudsbestemmelsen i § 221, stk. 8, og de foreslåede ændringer hertil jf. § 1, nr. 15 og 16, i dette lovforslag. Dette skyldes, at en enkeltmandsvirksomhed er en personligt drevet virksomhed og ikke en juridisk person. Virksomheden er således identisk med indehaveren, der som følge heraf ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem kan afsættes eller nedlægge sit hverv. I tilfælde, hvor en indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere lever op til kravene i §§ 180 e eller f, kan Finanstilsynet derfor inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem uden forudgående påbud. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til denne bestemmelses stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 180 a, hvis der er rejst tiltale mod indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 180 e, stk. 1, nr. 3, i nærværende bestemmelse i lovforslaget. Med den finansielle lovgivning menes også lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, når operatøren er en enkeltmandsvirksomhed, allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst mod indehaveren i en sag om for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, og indtil straffesagen er afsluttet, hvis en domfældelse vil indebære, at indehaveren ikke længere vil opfylde kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 3. Det er en forudsætning for at kunne inddrage tilladelsen efter stk. 1, nr. 6, at der er rejst tiltale mod den pågældende indehaver.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 221, stk. 4, og de foreslåede ændringer hertil i § 4, nr. 24, i dette lovforslag, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en operatør af et detailbetalingssy-

stem, der ikke er en enkeltmandsvirksomhed, midlertidigt at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem midlertidigt at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de foreslåede ændringer til § 221, stk. 4, i § 4, nr. 24, i dette lovforslag.

En indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem kan, som anført ovenfor, ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, i tilfælde af at der er rejst tiltale mod den pågældende. Konsekvensen af, at der rejses tiltale mod en indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 6, kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, når operatøren groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller påbud i henhold til kapitel 37.

Bestemmelsen giver derved Finanstilsynet mulighed for at inddrage tilladelsen, hvis operatøren groft eller gentagne gange har overtrådt specifikke bestemmelser i loven. Inddragelse af tilladelsen må kun ske, hvis der ikke findes en mindre vidtgående reaktion, som vil kunne opnå samme resultat.

Det foreslås i *stk. 2*, at inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 5, på baggrund af manglende opfyldelse af kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller forslaget til § 180 f, og inddragelse i henhold til stk. 1, nr. 6, af indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er enkeltmandsvirksomhed, kan forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at inddragelse af tilladelse er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende indehaver, som en afgørelse om inddragelse af tilladelse retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har domstolene mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde tilladelsen, mens sagen verserer for retten.

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 221, stk. 6, og de foreslåede ændring hertil i § 4, nr. 27, i dette lovforslag, som giver mulighed for at prøve påbud om, at en operatør af et detailbetalingssystem skal afsætte en direktør, eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, ved domstolene.

Baggrunden for det foreslåede *stk. 2*, er, at en indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem er identisk med virksomheden og derfor ikke kan afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når indehaveren ikke opfylder kravene om hæderlighed i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f, eller i de tilfælde, hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 3.

Konsekvensen af manglende opfyldelse af kravene i forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f, eller af, at der rejses tiltale mod indehaveren, er derfor, at Finanstilsynet kan inddrage indehaverens tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem, jf. forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5 og nr. 6. Af retssikkerhedsmæssige årsager foreslås det med forslaget til § 180 b, stk. 2, at Finanstilsynets inddragelse af tilladelse i henhold til forslaget til § 180 e, stk. 1, nr. 5 og 6, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Det foreslås i § 180 c, at ledelsen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem skal sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren. Bestyrelsen skal herunder vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en generel forpligtelse for bestyrelsen til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren. Bestemmelsen indebærer ikke krav om specifikke foranstaltninger eller bestemte procedurer for bestyrelsens stillingtagen til ledelsesmæssige forhold, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der træffes foranstaltninger, der er tilstrækkelige til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af en operatør af et detailbetalingssystem.

Med bestemmelsen understreges bestyrelsens forpligtelse til at påse, at direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde, herunder i overensstemmelse med forslaget til § 180 g. Ifølge denne bestemmelse skal operatøren kunne styre de risici, som it-driften af et detailbetalingssystemet udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet.

Som en del af en effektiv og forsvarlig ledelse af en organisation, bør bestyrelsen også sikre, at operatøren er indrettet således, at der er klart definerede rapporteringslinjer og krav til ledelsesrapportering. Dette skyldes, at klare rapporteringslinjer og fyldestgørende ledelsesrapportering er afgørende

for, at bestyrelsen kan udøve sin tilsynsfunktion og kan sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren. Operatørens organisatoriske enheder bør endvidere have klart definerede arbejdsopgaver. Herunder bør alle medarbejdere have klare beføjelser, ansvarsområder og referencelinjer. De organisatoriske enheder bør være bemandede ressource- og kompetencemæssigt således, at enhederne på betryggende vis kan løse de opgaver, det påhviler enhederne at udføre.

Endelig forudsætter en effektiv og forsvarlig ledelse af en operatør af et detailbetalingssystem, at bestyrelsen udarbejder skriftlige retningslinjer til direktionen. Dette vil i givet fald skulle ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om operatørens aktiviteter, risikoprofil og politikker. Bestyrelsen kan ikke henlægge beføjelser til direktionen, hvis disse hører til bestyrelsens overordnede ledelsesopgaver eller i øvrigt er af usædvanlig art eller af stor betydning for operatøren.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Forslaget medfører, at i de tilfælde, hvor en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, påhviler forpligtelsen til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren, herunder at vurdere om direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde og i overensstemmelse med operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g, det øverste ledelsesorgan.

Med det øverste ledelsesorgan forstås den eller de personer, der har ansvaret for operatørens overordnede ledelse. Hvor operatøren eksempelvis drives som en juridisk person, der alene har en direktion, men ingen bestyrelse, vil det være direktionen, der har ansvaret for operatørens overordnede ledelse. Det vil dermed være direktionen, der er operatørens øverste ledelsesorgan.

Som en del af kravet om at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse, foreslås det, at det øverste ledelsesorgan skal vurdere, om direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde og i overensstemmelse med operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g. Dette indebærer, at det øverste ledelsesorgan skal vurdere, om den eller de personer, der er ansvarlige for den daglige ledelse af operatøren, varetager sine opgaver på en betryggende måde.

I de tilfælde, hvor operatøren drives som en juridisk person med en direktion uden en bestyrelse, vil det betyde, at direktionen skal vurdere, om den eller de ledende medarbejdere i operatøren varetager deres opgaver i forbindelse med it-driften af detailbetalingssystemet på en betryggende måde og i overensstemmelse med operatørens forpligtelser i medfør af forslaget til § 180 g.

Det foreslås i *stk. 3*, at når en operatør af et detailbetalingssystem drives som enkeltmandsvirksomhed, skal indehaveren sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren.

Det foreslås, at den generelle forpligtelse til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren også påhviler indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er enkeltmandsvirksomhed.

Bestemmelsen indebærer ikke krav om specifikke foranstaltninger eller bestemte procedurer for operatørens stillingtagen til ledelsesmæssige forhold, men indebærer krav om, at operatøren løbende sikrer sig, at der træffes foranstaltninger, der er tilstrækkelige til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af en operatør af et detailbetalingssystem. En effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren vil bl.a. indebære en forsvarlig organisation af operatøren, herunder efterlevelse af kravene i forslaget til § 180 g om at kunne styre de risici, som operatøren udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-driften af detailbetalingssystemet.

Den generelle forpligtelse til at sikre en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren foreslås også at påhvile operatører af et detailbetalingssystem, der er enkeltmandsvirksomheder. Indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, kan straffes med bøde, hvis indehaveren ikke løbende fastlægger, fører tilsyn med og regelmæssigt vurderer effektiviteten af operatørens ledelsesordninger.

Det foreslås i § 180 d, at bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Den foreslåede bestemmelse i § 180 d fastlægger krav om, at bestyrelsen eller, for en operatør af et detailbetalingssystem, der drives som en juridisk person uden en bestyrelse, det øverste ledelsesorgan, skal sikre, at medlemmerne af bestyrelsen henholdsvis det øverste ledelsesorgan samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem skal sikre, at dens medlemmer samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Kravene til en operatør af et detailbetalingssystem er fastslagt i forslaget til § 180 g, hvoraf fremgår, at en operatør af et detailbetalingssystem skal kunne styre de risici, som operatøren og som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer og udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 180 g.

Den foreslåede bestemmelse understreger bestyrelsens pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af operatøren og håndtering af dens risici. Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer f.eks., at den skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder

stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene. Det må forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne viden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelsen af en operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse for det øverste ledelsesorgan.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse, er det øverste ledelsesorgan forpligtet til at sikre, at dets medlemmer samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Kravene til en operatør af et detailbetalingssystem er fastslagt i forslaget til § 180 g, hvoraf fremgår, at en operatør af et detailbetalingssystem skal kunne styre de risici, som operatøren og som it-driften af detailbetalingssystemet indebærer og udsættes for og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 180 g.

Med det øverste ledelsesorgan forstås den eller de personer, der er ansvarlig for operatørens overordnede ledelse. Hvor operatøren eksempelvis drives som en juridisk person, der alene har en direktion, men ingen bestyrelse, vil det være direktionen, der har ansvaret for operatørens overordnede ledelse.

Den foreslåede bestemmelse understreger det øverste ledelsesorgans pligt til løbende at vurdere, om ledelsesorganet besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af operatøren og håndtering af dens risici. Den viden og erfaring, som det øverste ledelsesorgan som minimum skal besidde, indebærer f.eks., at det skal være i stand til at udfordre den øvrige ledelse på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål og forholde sig kritisk til svarene. Det må forventes, at medlemmerne af det øverste ledelsesorgan samlet set har den fornødne viden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelsen af en operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke gælder for operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* forudsætter en kollektiv ledelse af en operatør af et detailbetalingssystem, og bestemmelsen vil derfor ikke være relevant for operatører af detailbetalingssystemer, der er enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i § 180 e, at fastlægge kravene til egnethed og hæderlighed for bestyrelses- og direktionsmedlemmer i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid. Dette indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, eller, hvor operatøren af et detailbetalingssystem er en enkeltmandsvirksomhed, fra det tidspunkt, hvor indehaveren søger om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem, og i hele den periode, hvori den pågældende varetager hvervet eller stillingen eller er indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Når en person tiltræder et ledelseshverv for en operatør af et detailbetalingssystem, eller hvor en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ansøger om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen i operatøren og dermed, at den pågældende opfylder kravene i bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Ved vurderingen af, om det pågældende ledelsesmedlem eller den pågældende indehaver lever op til kravene, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde. Med den finansielle lovgivning menes også lov om kapitalmarkeder.

Det betyder, at en person ikke kan udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør eller være indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at man er indtrådt i ledelsen. Sker dette ikke, kan Finanstilsynet i medfør af § 221, stk. 1 og 2, og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 9-11, i dette lovforslag påbyde en operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv. Bestemmelsens anvendelse forudsætter, at overtrædelsen efter en konkret vurdering indebærer risiko for, at ledelsesmedlemmet ikke kan varetage sit hverv eller sin

stilling på betryggende måde. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at det pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen.

For en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, gælder, at indehaveren skal leve op til hæderlighedskravene på tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af tilladelse til it-drift af et detailbetalingssystem, jf. forslaget til § 180 a, stk. 1. En indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem kan ikke på tilsvarende måde som en direktør eller et bestyrelsesmedlem afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, i tilfælde af at den pågældende efter Finanstilsynets meddelelse af tilladelse pålægges strafansvar. Konsekvensen af, at en indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, pålægges strafansvar omfattet af stk. 1, nr. 3, er derfor, at Finanstilsynet i medfør af forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 6, kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig. For en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører stk. 1, nr. 4, at Finanstilsynet i medfør af forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5, kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, hvis indehaveren ikke længere lever op til bestemmelsens krav, jf. forslaget til § 180 a, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist eller udviser en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

For en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, medfører forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til it-drift af et detailbetalingssystem, hvis indehaverens adfærd giver grund til at antage, at den pågældende ikke kan varetage sin virksomhed som operatør af et detailbetalingssystem på forsvarlig måde, jf. forslaget til § 180 a, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed,

skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Pligten til at meddele Finanstilsynet de pågældende oplysninger består både, når man vil indtræde i hvervet eller stillingen og løbende under udøvelsen af hvervet eller stillingen. For en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, består pligten både på tidspunktet for ansøgning om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem og fremover, så længe tilladelsen foreligger.

Det foreslås i *stk. 3*, at når en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige i operatøren leve op til kravene om egnethed og hæderlighed.

Med den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af operatøren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende er, om den eller de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af operatøren.

Overtrædelse af § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 180 e, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, er strafbelagt, jf. § 247 og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 24, i dette lovforslag.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, er det pågældende ledelsesmedlem, eller for en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren.

Den foreslåede § 180 f fastsætter krav til, at ledelsesmedlemmer eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen.

Det foreslås i *stk. 1*, at ledelsesmedlemmer i en operatør af et detailbetalingssystem eller indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen i den pågældende operatør.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at alle ledelsesmedlemmer i en operatør af et detailbetalingssystem henholdsvis indehaveren af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, afsætter tilstrækkelig tid til at varetage sin stilling eller sit hverv som direktør, bestyrelsesmedlem eller indehaver på forsvarlig vis. Forpligtelsen for det pågældende ledelsesmedlem henholdsvis indehaveren er en løbende forpligtelse, der skal sikre, at vedkommende til enhver tid afsætter

tilstrækkelig tid til at varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig vis. Dette gælder også hvis der måtte opstå situationer, der kræver et ekstraordinært tidsforbrug fra ledelsens henholdsvis indehaverens side.

Ved tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv som bestyrelsesmedlem, en stilling som direktør eller hverv som indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem forstås den tid, som den pågældende forventeligt må skulle anvende til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling på forsvarlig vis.

I medfør af § 221, stk. 1 og 2, og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 9 og 11, i dette lovforslag, vil Finanstilsynet kunne påbyde en operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem ikke lever op til kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid i medfør af § 180 f. Hvis eksempelvis et bestyrelsesmedlem fuldstændigt undlader at deltage i bestyrelsesmøder eller udebliver fra en længere række af bestyrelsesmøder, vil Finanstilsynet kunne påbyde det pågældende bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, finder *stk. 1* tilsvarende anvendelse for den eller de ledelsesansvarlige.

Forslaget medfører, at i de tilfælde hvor en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, skal den eller de ledelsesansvarlige i operatøren leve op til kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af hvervet eller stillingen.

Med den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af operatøren. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den for operatøren ledelsesansvarlige. Det afgørende er, om den eller de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af operatøren.

Ved tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv eller stilling som ledelsesansvarlig forstås den tid, som den pågældende forventeligt må skulle anvende til at varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig vis.

Det foreslås i § 180 g, at en operatør af et detailbetalingssystem er ansvarlig for, at it-driften af det pågældende detailbetalingssystem udføres på en betryggende måde.

Det følger af selskabslovens regler, at det er bestyrelsen, der bærer ansvaret for den overordnede og strategiske ledelse af virksomheden og i den forbindelse skal sikre en forsvarlig drift af virksomheden. Er operatøren af et detailbetalingssystem en juridisk person uden en bestyrelse, bærer den eller de personer, som har ansvaret for den overordnede ledelse, ansvaret for at sikre en forsvarlig drift af

virksomheden. I begge tilfælde skal dette i praksis ske ved, at det øverste ledelsesorgan vedtager politikker og retningslinjer til direktionen henholdsvis den daglige ledelse på områderne beskrevet under lovforslagets stk. 2 og løbende sikrer, at de vedtagne politikker og retningslinjer efterleves.

Det foreslås i § 180 g, stk. 2 at gennemføre en række organisatoriske krav til en operatør af et detailbetalingssystem.

Det foreslås i stk. 2, nr. 1, at en operatør af et detailbetalingssystem skal kunne styre de risici, som operatøren og it-driften af detailbetalingssystemet indebærer, herunder kunne påvise alle væsentlige risici, for detailbetalingssystemets it-drift og indføre effektive foranstaltninger til at modvirke disse risici, og have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Operatøren skal kunne påvise alle væsentlige risici for it-driften af detailbetalingssystemet og effektivt kunne modvirke disse. Dette indebærer eksempelvis, at operatøren skal sikre en passende rapportering om risici til de relevante funktioner i virksomheden, herunder it-sikkerhedsfunktionen og det øverste ledelsesorgan, samt sikre, at disse risici vurderes og håndteres i forhold til betydningen for detailbetalingssystemets betryggende it-drift, jf. stk. 1. Rapporteringen skal være dynamisk og systematisk med henblik på at sikre, at de relevante funktioner i rette tid og i tilstrækkelig grad modtager de fornødne oplysninger for at kunne styre de risici, som systemet udsættes for.

Kravet om effektive foranstaltninger opfyldes i praksis ved, at operatøren har passende procedurer og beslutningsprocesser til at sikre, at væsentlige risici mindskes i tilstrækkelig grad med henblik på at sikre, at detailbetalingssystemets it-drift varetages på en betryggende måde, jf. stk. 1.

Det foreslås i stk. 2, nr. 2, at en operatør af et detailbetalingssystem skal have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Med betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området menes tilstrækkelige procedurer, herunder kontrolprocedurer samt tekniske og styringsmæssige foranstaltninger til at opretholde en forsvarlig it-drift af detailbetalingssystemet.

Det foreslås i stk. 3, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som en operatør af et detailbetalingssystem skal træffe for at have betryggende kontrol og sikringsforanstaltninger på it-området.

Disse krav fremgår af bilag 5 til bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om og ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen). I medfør af bilag 5 er det et krav, at virksomheder omfattet heraf har betryggende system-, data- og driftssikkerhed, der skal være dokumenteret i it-sikkerhedspolitik, forretningsgange og it-beredskabsplan. Desuden er det et krav, at virksomhederne har en operationel risikostyring, der er forankret i en hensigtsmæssig organisation. Bilag 5 opregner også bestyrelsens og direktionens opgaver samt en række krav til styring af it-sikkerheden, som vil

finde anvendelse for detailbetalingssystemer med de ændringer, som detailbetalingssystemernes særlige forhold tilsiger.

Det foreslås i § 180 h, at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i en operatør af et detailbetalingssystem.

Ved systemrevision forstås intern og ekstern revision af, at de generelle it-kontroller fungerer betryggende. Ved de generelle it-kontroller forstås styringen af den grundlæggende it-sikkerhed, men ikke sikkerheden i specifikke it-systemer. Finanstilsynet fører tilsyn med, at systemrevisionen opfylder forpligtelserne i bekendtgørelsen.

Finanstilsynet har i dag mulighed for at udstede regler om intern revision og systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler, jf. § 199, stk. 12, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Reglerne for fælles datacentraler finder også anvendelse på datacentraler, der udfører både væsentlige it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har i medfør af § 199, stk. 12, 2. pkt., udstedt bekendtgørelse nr. 1268 af 21. november 2014 om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler (systemrevisionsbekendtgørelsen).

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet kunne udstede regler om intern revision og systemrevisionens gennemførelse i en operatør af et detailbetalingssystem. Hjemlen hertil vil bl.a. blive anvendt til at udstede regler, der i væsentligt omfang minder om de regler der fremgår af ovennævnte bekendtgørelse.

Systemrevisionsbekendtgørelsen indeholder regler om intern og ekstern systemrevision, herunder om disses uafhængighed, protokoller og rapportering.

Det foreslås i § 180 i, at operatører af detailbetalingssystemer skal leve op til de fælles regler, der gælder i medfør af § 56-58 a samt reglerne om outsourcing i § 62.

Det foreslås, at § 56 om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte finder tilsvarende anvendelse for en operatør af et detailbetalingssystem.

§ 56, stk. 1, fastsætter krav om, at bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte i en virksomhed ikke uberettiget må røbe, hvad de under udøvelsen af deres stilling eller hverv har fået kundskab om. I medfør af § 56, stk. 3, gælder det også, hvis der er tale om oplysninger, som virksomheden modtager fra andre virksomheder omfattet af stk. 1.

§ 56, stk. 1 og 3, er strafbelagte i medfør af § 247. Overtrædelse af stk. 1 vil omfatte den situation, hvor et bestyrelsesmedlem, revisor, direktør eller øvrige ansatte, der uberettiget røber, hvad denne under udøvelsen af sit hverv har fået kundskab om. Bestyrelsesmedlemmer, revisorer, direktører eller

Øvrige ansatte er ansvarssubjekter i forbindelse med overtrædelse af bestemmelsen. Drives en virksomhed enkeltmandsvirksomhed, vil indehaveren være ansvarssubjekt. Overtrædelse af stk. 3 omfatter uberettiget videregivelse af oplysninger, som en virksomhed omfattet af stk. 1 modtager fra andre virksomheder eller udenlandske virksomheder omfattet af stk. 1 med angivelse af, at oplysningerne er hemmelige eller fortrolige, eller hvor dette følger af oplysningernes karakter, jf. i det hele bemærkningerne til § 56, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 154-155.

Det foreslås yderligere, at § 57 om indsendelse af revisionsprotokollat og årsrapporter til Finanstilsynet og regler udstedt i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse for en operatør af et detailbetalings-system.

Det fremgår af § 57, stk. 1, at virksomheder under tilsyn i lov om kapitalmarkeder skal indsende revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, samt for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, til Finanstilsynet senest samtidig med indsendelsen af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet får tilsendt relevante oplysninger om virksomheden i form af revisionsprotokollater m.v. Herved kan Finanstilsynet inddrage revisors og eventuelt den interne revisors rapportering i tilsynsarbejdet med virksomheden.

I medfør af § 57, stk. 2, kan Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter.

Det foreslås yderligere, at § 57 a, om oplysningsforpligtelser for revisorer finder tilsvarende anvendelse for en operatør af et detailbetalingssystem.

§ 57 a indeholder en forpligtelse til for en ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, som enten kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, kan påvirke den fortsatte aktivitet eller føre til revisors nægtelse af at påtage regnskabet. I medfør af § 57 a, stk. 2, er en ekstern revisor underlagt samme meddelelsespligt, hvis revisor bliver vidende om forhold eller afgørelser, jf. stk. 1, som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den virksomhed som forholdet eller afgørelsen drejer sig om.

Det foreslås yderligere, at § 58 om oprettelse af en ordning for virksomhedens ansatte til at indberette overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse for en operatør af et detailbetalingssystem.

§ 58 indeholder en pligt til for virksomheder under tilsyn i medfør af lov om kapitalmarkeder at oprette en ordning, hvor virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør heraf begået af virksomheden, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Ordningen skal være indrettet således, at indberetninger skal kunne foretages anonymt.

Det fremgår af § 247 i lov om kapitalmarkeder, at § 58, stk. 1, er strafbelagt. Ansvarssubjektet vil med den foreslåede bestemmelse kunne være en operatør af et detailbetalingssystem. For så vidt angår juridiske personer henvises der til § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder. Den strafbare handling består i ikke at etablere en ordning, hvor virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette lovovertrædelser eller potentielle lovovertrædelser, Folketings-tidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 157.

Det foreslås yderligere, at § 62 om outsourcing af en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet og regler udstedt i medfør heraf finder tilsvarende anvendelse for en operatør af et detailbetalingssystem.

§ 62 i lov om kapitalmarkeder fastsætter reglerne om outsourcing for operatører af et reguleret marked. Med den foreslåede bestemmelse i § 180 h vil en operatør af et detailbetalingssystem kunne outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet som operatøren ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Desuden indeholder bestemmelsen en bemyndigelse til erhvervsministeren, hvorved ministeren vil kunne fastsætte krav til virksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør. Erhvervsministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere krav til virksomhedens interne retningslinjer, outsourcingkontrakten, krav til håndtering af eventuelle interessekonflikter og krav som en leverandør eller en underleverandør skal opfylde. Desuden vil ministeren kunne fastsættes nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing. Erhvervsministeren har i medfør af § 62 udstedt bekendtgørelse nr. 877 af 12. juni 2020 om outsourcing for kreditinstitutter m.v.

Til nr. 18 (§ 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 212 i lov om kapitalmarkeder fastsætter, hvilke virksomheder Finanstilsynet skal føre tilsyn med i henhold til lov om kapitalmarkeder. I medfør af bestemmelsen fører Finanstilsynet tilsyn med operatører af markedspladser, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter, registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Det foreslås i § 212, stk. 1, at indsætte operatører af detailbetalingssystemer.

Med den foreslåede bestemmelse vil operatører af detailbetalingssystemer også komme under tilsyn af Finanstilsynet. Det betyder, at Finanstilsynet får mulighed for at håndhæve de regler, der gælder for operatører af detailbetalingssystemer i medfør af forslaget til det nye kapitel 32 a. Desuden vil Finanstilsynet kunne gøre brug af de tilsynsbeføjelser, der fremgår af §§ 214, 215 og 234, om henholdsvis indhentelse af oplysninger bl.a. til brug for Finanstilsynets virksomhed, adgang til virksomheder under tilsyn uden retskendelse og offentliggørelse af bl.a. påbud og påtaler.

Finanstilsynets tilsyn med operatører af detailbetalingssystemer vil ske ud fra et risikobaseret tilsyn, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 303.

Finanstilsynets tilsyn med operatøren er bl.a. rettet mod dennes operationelle risikostyring i forhold til detailbetalingssystemets infrastruktur, herunder styring af it-sikkerhed og it-driftsstabilitet, kontrolforanstaltninger, adgangs- og rettighedsstyring, overvågning, logning, beredskab og it-outsourcing. Forhold, der angår selve registreringen af betalingssystemet, herunder regler for deltagelse i systemet, tilslutningsaftaler, hæftelsesregler og regler for finansiell sikkerhedsstillelse, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, er derimod ikke omfattet af Finanstilsynets tilsyn med en operatør af et detailbetalingssystem.

Tilsynet med operatører af detailbetalingssystemer vil i praksis være et samarbejde mellem Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank, hvor de overordnede rammer for samarbejdet vil blive fastlagt i en aftale mellem Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank. Et tilsynssamarbejde vil bl.a. indebære, at Danmarks Nationalbank får mulighed for at deltage i de tilsynsmøder, som Finanstilsynet har med en operatør af et detailbetalingssystem. Danmarks Nationalbank vil dog ikke have mulighed for at gøre brug af tilsynsbeføjelserne i §§ 214, 215 og 234.

Med den foreslåede ændring i § 212, stk. 1, vil Finanstilsynet for en operatør af et detailbetalingssystem, der er et betydningsfuldt datterselskab af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at drive virksomhed som operatør af et detailbetalingssystem i et EU/EØS-land skulle deltage i eventuelle samarbejdsfora om tilsynet med den samlede koncern.

Ved betydningsfulde datterselskaber forstås, at de er betydningsfulde for den finansielle stabilitet i Danmark, eller datterselskaberne har en væsentlig betydning for infrastrukturen på de finansielle markeder.

Tilsynskollegier er et samarbejdsforum mellem tilsyn, der skal lette forsigtighedstilsynet med en modervirksomhed og tilsynsarbejde i øvrige dele af koncernen. Kollegierne er forum for informationsudveksling, samarbejde og koordination af tilsynsaktiviteter. Oprettelsen af kollegier vil ikke berøre tilsynsmyndigheders rettigheder og ansvar, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 303.

Til nr. 19 (§ 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder angiver de virksomheder, som Finanstilsynet i henhold til lov om kapitalmarkeder skal føre tilsyn med. Stk. 2 angiver, at Finanstilsynet skal deltage i samarbejdsfora for tilsynet med den samlede koncern for betydningsfulde datterselskaber af udenlandske virksomheder, og stk. 3 angiver, at Danmarks Nationalbank overvåger registrerede betalings-systemer, som har væsentlig betydning for betalingsafviklingen.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen) fastsætter en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan. Formålet med forordningen er at øge investorbekyttelsen og modvirke interessekonflikter samt manipulation i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks.

Et finansielt benchmark er et indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument, eller et indeks, der anvendes til at måle en investeringsfonds økonomiske resultater med det formål at spore udbyttet af et sådant indeks, fastsætte allokeringen af aktiver for en portefølje eller beregne de resultatbetingede gebyrer.

Ved revisionen af benchmarkforordningen er der angivet kriterier for, hvornår der kan anvendes et af Kommissionen fastsat erstatningsbenchmark i en kontrakt. Et erstatningsbenchmark er et benchmark, som efter aftale kan erstatte visse kritiske benchmarks, benchmarks baseret på inputdata og tredjelandsbenchmarks med systemisk betydning, når det oprindeligt aftalte benchmark ophører.

Revisionen af benchmarkforordningen er udmøntet ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2021/168 om ændring af forordning (EU) 2016/11 for så vidt angår undtagelsen for visse valutaspotbenchmarks fra tredjelande og udpegelse af erstatninger for visse benchmarks, som snart ophører, og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (ændringsforordningen). Medlemslandene skal herefter udpege en relevant myndighed, som får til opgave at vurdere, om et kontraktretligt aftalt erstatningsbenchmark generelt ikke længere eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, jf. artikel 23 b, stk. 5 og 7, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Det foreslås i § 212, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, at erhvervsministeren i henhold til artikel 23 b, stk. 5, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 vurderer, om et erstatningsbenchmark generelt ikke længere eller afviger væsentligt fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark er beregnet til at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Den relevante myndigheds kompetence vil være begrænset til at vurdere, om benchmarks med væsentlig betydning i Unionen, jf. 23 b, stk. 1, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen, kan erstattes med et aftalt erstatningsbenchmark. Dermed er det ikke samtlige typer benchmarks omfattet af benchmarkforordningen, som vil være omfattet af de nye regler.

Det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark for et kritisk benchmark kan anvendes i kontrakter, såfremt det oprindeligt aftalte benchmark i kontrakterne ophører, og når kontrakten enten ikke indeholder nogen fallback-bestemmelse, eller ikke indeholder en egnet fallback-bestemmelse, jf. artikel 23 b, stk. 3, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen. En egnet fallback-bestemmelse i en kontrakt fører til, at kontrakten anvender det aftalte erstatningsbenchmark, som fallback-bestemmelsen foreskriver. En uegnet fallback-bestemmelse fører til, at kontrakten anvender det erstatningsbenchmark, som Kommissionen har fastsat.

En kontrakts fallback-bestemmelse vil ikke være egnet, hvis den ikke foreskriver en permanent erstatning for det ophørende benchmark, hvis anvendelsen af fallback-bestemmelsen kræver samtykke fra tredjeparter, som er blevet nægtet, eller hvis fallback-bestemmelsen foreskriver anvendelse af et erstatningsbenchmark, som ikke længere afspejler eller afviger væsentligt fra den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet, som det benchmark, der ophører, har til formål at måle, og anvendelsen heraf kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet.

Vurderer den relevante myndighed, at anvendelsen af et kontraktligt aftalt erstatningsbenchmark generelt ikke er en egnet løsning, kan et erstatningsbenchmark, som Kommissionen fastsætter, anvendes i kontrakten i stedet for det aftalte erstatningsbenchmark, såfremt mindst én part i kontrakten har gjort indsigelse mod det aftalte erstatningsbenchmark senest tre måneder før det ophørende benchmarks ophør, og parterne ikke er nået til enighed om en anden løsning. Dette følger af § 23 b, stk. 5, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Den relevante myndighed skal vurdere, om et mellem kontraktparter aftalt erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller væsentligt afviger fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, som det ophørende benchmark har til formål at måle, og om anvendelsen af erstatningsbenchmarket kan have negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Vurderingen heraf foretages på baggrund af en horisontal vurdering af en bestemt type kontraktmæssig ordning, der er blevet gennemført efter en begrundet anmodning fra mindst én interesseret part, og efter at have hørt relevante interessenter, jf. artikel 23 b, stk. 5, litra a, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Vurderer den relevante myndighed, at det aftalte erstatningsbenchmark ikke længere afspejler eller væsentligt afviger fra det underliggende marked eller den økonomiske realitet, og at anvendelsen af erstatningsbenchmarket vil kunne have negativ betydning for den finansielle stabilitet, skal myndigheden straks orientere Kommissionen og ESMA herom, jf. artikel 23 b, stk. 6, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen. Kontraktparterne kan herefter vælge at

anvende et af Kommissionen fastsat erstatningsbenchmark, forudsat at de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Det af Kommissionen fastsatte erstatningsbenchmark skal bl.a. kunne anvendes for kontrakter, hvor parterne allerede har aftalt et erstatningsbenchmark i tilfælde af permanent ophør af det anvendte benchmark, men hvor den relevante myndighed har vurderet, at det mellem kontraktparterne aftalte erstatningsbenchmark ikke længere afspejler den økonomiske realitet som, da man indgik kontrakten. Det er desuden en forudsætning, at en af kontraktparterne har gjort indsigelse imod det kontraktuelt aftalte erstatningsbenchmark, og at parterne ikke er nået til enighed om en anden løsning, jf. artikel 23 b, stk. 5, litra b og c, i benchmarkforordningen, som indsat ved artikel 1, stk. 5, i ændringsforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.21. lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20 (§ 214, stk. 2, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 214 i lov om kapitalmarkeder fastlægger Finanstilsynets beføjelse til at kræve oplysninger, dokumenter eller andre former for data hos fysiske og juridiske personer til brug for Finanstilsynets tilsyn med de virksomheder, som er omtalt i § 212, og Finanstilsynets undersøgelse af forhold vedrørende regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det følger af den gældende stk. 2, 1. pkt., at Finanstilsynet kan kræve at revisorer for fondsmægler-selskaber, operatører af et reguleret marked og godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet samt revisorer, der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel af et finansielt instrument på en markedsplads, fremlægger oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås at ændre § 214, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, således, at Finanstilsynet også fra revisorer af operatører af detailbetalingssystemer vil kunne kræve fremlæggelse af oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, i lov om kapitalmarkeder.

Med forslaget vil Finanstilsynet kunne indhente nødvendige oplysninger hos revisorer for operatører af detailbetalingssystemer, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket overtrædelse af de regler, der i medfør af § 1, nr. 6, i dette lovforslag vil finde anvendelse på operatører af detailbetalingssystemer. Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er relevante for afgørelsen heraf.

Et eksempel på dokumenter, som Finanstilsynet vil kunne indhente hos revisor, vil være revisionsprotokollater. Derimod vil revisors interne arbejdsdokumenter ikke være omfattet af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 214, stk. 1 og 2, jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 307.

Til nr. 21 (§ 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk.1 at Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69. Disse bestemmelserne vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af det gældende stk. 4, 1. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det følger af det gældende stk. 9, at stk. 1-8 i bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige, når en operatør af et reguleret marked drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion.

Det foreslås i § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, at ændre bestemmelserne således, at en operatør af et detailbetalingssystem også vil være omfattet.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en operatør af et detailbetalingssystem at afsætte en direktør i en operatør af et detailbetalingssystem i de situationer, der er nævnt i § 221, stk. 1, og stk. 4, 1. pkt. Det foreslåede medfører også, at i det tilfælde en operatør af et detailbetalingssystem drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion vil § 221, stk. 1-8, finde tilsvarende anvendelse på den eller de ledelsesansvarlige i virksomheden.

Til nr. 22 (§ 221, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Disse bestemmelser vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af det gældende stk. 2, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det foreslås i § 221, stk. 1 og 2, at indsætte en henvisning til § 180 e, stk. 1, nr. 2-5, eller § 180 f.

Det foreslåede medfører, at de pågældende bestemmelser for en operatør af et detailbetalingssystem om egnethed og hæderlig, og om at et ledelsesmedlem skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage stillingen som direktør eller hvervet som bestyrelsesmedlem, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 17 også omfattes af bestemmelserne.

Til nr. 23 (§ 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 2, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det følger af det gældende stk. 4, 3. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i § 221, stk. 2, stk. 4, 3. pkt., at ændre bestemmelserne således, at en operatør af et detailbetalingssystem også vil være omfattet.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv i de situationer, der er nævnt i § 221, stk. 2, stk. 4, 3. pkt.

Til nr. 24 (§ 221, stk. 4, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 4, 1. pkt., og 3. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i § 221, stk. 4, 1. pkt., indsætte en henvisning til § 180 e, stk. 1, nr. 3. Det foreslåede medfører, at den pågældende bestemmelse for en operatør af et detailbetalingssystem om egnethed og hæderlig, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 17, også omfattes af bestemmelserne.

Til nr. 25 (§ 221, stk. 4, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af gældende § 221, stk. 4, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiell lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 68, stk. 1, nr. 3, eller § 147, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 68, stk. 1, nr. 3, og § 147, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 221, stk. 4, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 4, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 221, stk. 4, 1. pkt. i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til § 68, stk. 1, nr. 3, og § 147, stk. 1, nr. 3.

Finanstilsynets bemyndigelse til at gribe ind over for et ledelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, afskæres ikke med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 26 (§ 221, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af det gældende stk. 2, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 22 og 23, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde et medlem af bestyrelsen at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan varetage hvervet i medfør af bestemmelserne i § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Det følger af den gældende § 221, stk. 5, at varigheden af et påbud meddelt et medlem af bestyrelsen efter § 221, stk. 2, skal fremgå af påbuddet. Bestemmelsen henviser til de bestemmelser i lov om kapitalmarkeder, som påbuddet skal være givet på baggrund af.

Det foreslås i § 221, stk. 5, at indsætte en henvisning til § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f. Det foreslåede medfører, at varigheden af et påbud, der er meddelt et medlem af bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem om at nedlægge sit hverv efter § 221, stk. 2, og de foreslåede ændringer hertil, på baggrund af § 180 e, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 180 f, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 17, også skulle fremgå i påbuddet.

Til nr. 27 (§ 221, stk. 6, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 6, 1. pkt., at et påbud meddelt efter § 221, stk. 1-4, kan forlanges indbragt for domstolene af Finanstilsynet af operatøren af et reguleret marked og den person, som påbuddet vedrører.

Det følger af § 221, stk. 6, 2. pkt., at anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter påbuddet er meddelt.

Det foreslås at ændre § 221, stk. 6, 1. pkt., således, at operatøren af et detailbetalingssystem og den person hos en operatør af et detailbetalingssystem, som et påbud vedrører, også vil kunne forlange et påbud indbragt for domstolene af Finanstilsynet.

Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Den foreslåede bestemmelse afskærer ikke den pågældende operatør, udbyder og den person, som påbuddet retter sig mod, fra selv at anlægge sag ved domstolene gennem den almindelige borgerlige retspleje.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges som udgangspunkt ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen venter for retten, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 318.

Til nr. 28 (§ 221, stk. 8, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en operatør af et reguleret marked at afsætte en direktør inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis direktøren ikke længere opfylder kravene til at varetage sin stilling i medfør af henholdsvis § 68, stk. 1, nr. 2-5, eller § 69.

Disse bestemmelser vedrører egnethed og hæderlighed for ledelsesmedlemmer og kravet om at afsætte tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet som enten direktør eller bestyrelsesmedlem.

Det følger af den gældende § 221, stk. 8, 1. pkt., at hvis operatøren af et reguleret marked ikke har afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 60, stk. 1, nr. 5. Bestemmelsen henviser til de bestemmelser i lov om kapitalmarkeder, hvormed Finanstilsynet kan inddrage de pågældende virksomheders tilladelser, hvis disse ikke længere opfylder kravene, hvorpå en tilladelse er meddelt. Den frist, der henvises til i bestemmelsen, er den frist, som Finanstilsynet fastsætter i medfør af § 221, stk. 1.

Det foreslås at ændre § 221, stk. 8, 1. pkt., således, at Finanstilsynet i medfør af bestemmelsen også vil kunne inddrage en operatør af et detailbetalingssystem tilladelse til at udføre it-drift for et detailbetalingssystem, hvis virksomheden ikke har afsat direktøren inden for den fastsatte frist, jf. forslaget til § 180 b, stk. 1, nr. 5, i § 4, nr. 17, i dette lovforslag.

Til nr. 29 (§ 221, stk. 8, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 221 fastlægger reglerne om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked.

Det følger af den gældende § 221, stk. 8, 2. pkt., at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud i medfør af § 221, stk. 2-4.

Det foreslås i stk. 8, 2. pkt., at ændre bestemmelsen således, at Finanstilsynet også vil kunne inddrage en tilladelse til at varetage it-driften et detailbetalingssystem, hvis et medlem af bestyrelsen hos operatøren af detailbetalingssystem ikke efterkommer et påbud i medfør af § 221, stk. 2-4, og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 9-12, i lovforslaget.

Til nr. 30 (§ 224, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 224, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter §§ 152-152 e i straffeloven er forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Bestemmelsen i § 224, stk. 1, indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. offentlighedslovens § 35.

§ 224, stk. 4, indeholder en undtagelse til tavshedspligten i § 224, stk. 1., hvorefter fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et registreret betalingssystem eller andre omfattet af denne lov

under tilsyn i medfør af lov om kapitalmarkeder er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde de pågældende personer eller andre omfattet af denne lov.

Det foreslås i § 224, stk. 4, at indsætte en operatør af et betalingssystem.

Med den foreslåede ændring vil det ligeledes blive muligt at videregive fortrolige oplysninger om en operatør af et detailbetalingssystem under en civil retssag, når en operatør af et betalingssystem er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og de øvrige betingelser, der er nævnt i § 221, stk. 4, er opfyldt.

Til nr. 31 (§ 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder)

§ 225 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1, hvor der berettiget kan videregives fortrolige oplysninger.

Det følger af den gældende § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til Folketingets ståede udvalg vedrørende generelle økonomiske forhold i en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, for så vidt angår krisehåndtering af virksomhederne, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Det følger af stk. 1, nr. 8, 2. pkt., at tilsvarende gør sig gældende i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.

Det følger af den gældende § 225, stk. 1, nr. 12, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver, jf. dog § 228, stk. 2.

§ 226 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1, for så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger til institutioner, myndigheder og organer m.v. i et andet EU/EØS-land m.v.

Det følger af den gældende § 226, nr. 6, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til myndigheder, der fører tilsyn med personer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en central modpart

(CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Videre følger det af den gældende § 226, nr. 11, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for EU/EØS, i forbindelse med krisehåndtering af en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem, hvis virksomhed har væsentlig betydning for den finansielle stabilitet i det pågældende land.

§ 227 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1, for så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger til institutioner, myndigheder og organer m.v. i et tredjeland.

Det følger af den gældende § 227, nr. 5, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til myndigheder, der fører tilsyn med personer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) og et registreret betalingssystem eller for andre omfattet af denne lov.

Det foreslås i § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 12, § 226, nr. 6 og 1, og § 227, nr. 5, at ændre bestemmelserne således, at en operatør af et detailbetalingssystem også kommer til at fremgå af bestemmelserne.

Med de foreslåede ændringer vil Finanstilsynet også kunne videregive fortrolige oplysninger om en operatør af et detailbetalingssystem i de tilfælde, der nævnt i de pågældende bestemmelser, såfremt de øvrige betingelser i bestemmelserne er opfyldt.

Til nr. 32 (§ 225, stk. 1, nr. 10, i lov om kapitalmarkeder)

§ 225 i lov om kapitalmarkeder indeholder en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt i § 224, stk. 1.

Det følger af den gældende § 225, stk. 1, nr. 10, at § 224, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller et registreret betalingssystem, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.

Det foreslås i § 225, stk. 1, nr. 10, at ændre bestemmelsen således, at en operatør af et detailbetalingssystem også kommer til at fremgå af bestemmelserne.

Med den foreslåede ændringer vil Finanstilsynet også kunne videregive fortrolige oplysninger om en operatør af et detailbetalingssystem i de tilfælde, der nævnt i de pågældende bestemmelser.

Til nr. 33 (§ 242 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 242, at i det tilfælde, hvor en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks videregiver oplysninger om virksomheden, og oplysningerne er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Det foreslås i § 242 at indsætte en operatør af et detailbetalingssystem.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påbyde en operatør af et detailbetalingssystem at offentliggøre berigtigende oplysninger om virksomheden i et af de i bestemmelsen nævnte tilfælde. Et eksempel herpå kunne være oplysninger om en it-hændelse i operatørens systemer, som bliver offentliggjort til at være af en anden karakter, end det egentlig er tilfældet. En sådan oplysning kan være med til at skade tilliden til den danske betalingsinfrastruktur, som vil kunne skade den finansielle stabilitet generelt.

Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende oplysninger. Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet, jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 351.

Til nr. 34 (§ 246, stk. 1, nr. 9, i lov om kapitalmarkeder)

§ 246, stk. 1, indeholder en liste over de fysiske og juridiske personer i lov om kapitalmarkeder, der skal betale afgift til Finanstilsynet.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 10* i § 246, stk. 1, der nævner operatører af et detailbetalingssystem.

Finansieringen af Finanstilsynet dækkes primært af opkrævning af afgifter fra virksomheder under tilsyn i medfør af lov om kapitalmarkeder samt de øvrige love på det finansielle område.

I medfør af § 246, stk. 2, fastsættes afgiften i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, der omhandler finansiering af Finanstilsynet.

Der henvises i øvrigt til § 2, nr. 2, i dette lovforslag samt til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 35 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af den gældende § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i opstillingen i § 247, stk. 1, at henvisningerne til §§ 127 a og 140 a udgår.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om markedspladsers, systemiske internalisatorers og pristilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner i §§ 127 a og 140 a i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet ved lovforslagets § 1, nr. 3 og 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 247, stk. 1, at ændre § 132, stk. 1 og 4, til § 132, stk. 1 og 5 og at tilføje det nye § 26, stk. 3. Det foreslås endvidere at indsætte § 178, stk. 3, § 180 a, stk. 1, § 180 c, § 180 d, stk. 1 og 2, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 180 e, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 180 g, stk. 1 og 2, i bestemmelsen.

Forslaget er bl.a. en konsekvensrettelse, da § 132, stk. 4, bliver stk. 5, som følge af den foreslåede ændring i dette lovforslags § 4, nr. 12.

Den foreslåede tilføjelse af § 26, stk. 3, i opstillingen vil medføre, at udsteder af værdipapirer på et reguleret marked kan straffes med bøde for manglende overholdelse af § 26, stk. 3. Tilføjelsen foreslås på baggrund af lovforslagets § 4, nr. 5, hvorefter § 26, stk. 3, indsættes i lov om kapitalmarkeder. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af § 26, stk. 3, er udstederen af værdipapirer, da pligten i medfør af lovforslagets § 4, nr. 5, påhviler den enkelte udsteder.

Overtrædelsen af § 26, stk. 3, består i, at en udsteder ikke udarbejder sin årsrapport i overensstemmelse med reglerne i ESEF-forordningen.

Eksempelvis kan en overtrædelse bestå i ikke at anvende filformatet xHTML eller ikke opmærke regnskabstal og noter korrekt efter taksonomien.

Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller

Det foreslås endvidere indsætte § 178, stk. 3, § 180 a, stk. 1, § 180 c, § 180 d, stk. 1 og 2, § 180 e, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og § 180 e, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 180 g, stk. 1 og 2, i bestemmelsen, hvormed en overtrædelse af de nævnte bestemmelser, vil kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at overtrædelse af § 178, stk. 3, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 15, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er den juridiske eller fysiske person, der driver betalingssystemet. For så vidt angår juridiske personer henvises der til § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder.

Den strafbare handling vil bestå i ikke at efterleve et krav fra Finanstilsynet til betalingssystemet kapitalgrundlag eller om, at der udfærdiges en genopretningsplan, der er tilstrækkelig til at sikre kontinuiteten i betalingssystemets kritiske funktioner.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180, stk. 1, som vores foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 17, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der forestår it-driften af et detailbetalingssystem uden Finanstilsynets tilladelse hertil. For så vidt angår juridiske personer henvises der til § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder.

Den strafbare handling består i at forestå it-driften af et detailbetalingssystem uden Finanstilsynets tilladelse hertil.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180 c, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 17, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er bestyrelsen og for operatøren af et detailbetalingssystem, der er juridiske personer, som ikke har en bestyrelse, det øverste ledelsesorgan. For en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, er ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen indehaveren af den pågældende operatør.

Den strafbare handling består i ikke at fastlægge, føre tilsyn med og regelmæssigt vurdere effektiviteten af operatørens ledelsesordninger.

Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at bestyrelsen i en operatør af et detailbetalingssystem helt undlader at træffe beslutning om frekvensen for og omfanget af direktionens rapporter eller fuldstændigt undlader at forholde sig til, om direktionen varetager sine opgaver på en betryggende måde.

De særlige krav til ledelse og indretning af operatøren er begrundet i hensynet til at opretholde tilliden til detailbetalingsafviklingen i Danmark og tilliden til det finansielle system. Bestyrelsens hovedopgave er at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for operatøren og dens aktiviteter samt at føre tilsyn med gennemførelsen af ledelsesordninger. Det er afgørende for en effektiv og forsvarlig ledelse af operatøren, at bestyrelsen lever op til sine forpligtelser. Manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås derfor strafbelagt.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180 d, stk. 1 og 2, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 17, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er bestyrelsen og, for en operatør af et detailbetalingssystem, der er en juridisk person uden en bestyrelse, det øverste ledelsesorgan i den pågældende operatør.

Den strafbare handling består i ikke at sikre, at medlemmerne af bestyrelsen henholdsvis det øverste ledelsesorgan har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå operatørens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at bestyrelsen undlader løbende at vurdere bestyrelsens samlede kompetencer som anført i bestemmelsen.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at bestyrelsen og, for en operatør af et detailbetalingssystem, der er en juridisk person uden bestyrelse, det øverste ledelsesorgan har de fornødne kompetencer til at varetage sin opgave i operatøren, herunder kan udfordre direktionen konstruktivt ved bl.a. at stille relevante spørgsmål og forholde sig kritisk til svarene. Hvis bestyrelsens henholdsvis det øverste ledelsesorgans kompetencer er mangelfulde på områder, der er væsentlige for operatøren, kan dette føre til ledelsesmæssige svigt, hvilket eksempelvis kan føre til væsentlige hændelser i it-driften af detailbetalingssystemet, som medfører, at der ikke kan ske clearing af betalinger i en længere periode, hvilket kan medføre finansielle tab for deltagerne i detailbetalingssystemet og skade tilliden til betalingsinfrastrukturen og det finansielle system. Manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås derfor strafbelagt.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180 e, stk. 3, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 17, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet er den eller de for operatøren ledelsesansvarlige.

Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i operatørens ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. For en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, består pligten for indehaveren både på tidspunktet for ansøgning om tilladelse til at forestå it-driften af et detailbetalingssystem og fremover, så længe tilladelsen foreligger.

Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke meddeler Finanstilsynet oplysninger om strafansvar i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen.

Oplysninger om, hvorvidt et ledelsesmedlem eller en indehaver af en operatør af et detailbetalingssystem, der er en enkeltmandsvirksomhed, for eksempel er pålagt strafansvar eller er under konkursbehandling, er væsentlige for Finanstilsynets vurdering af den pågældendes hæderlighed. Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at medlemmer af ledelsen henholdsvis en indehaver i alle typer virksomheder inden for den finansielle sektor fremstår hæderlige. Dette er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen skal være strafbelagt.

Det foreslås, at overtrædelse af § 180 g, stk. 1 og 2, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 17, bliver strafbelagt.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse er operatøren af detailbetalingssystemet. For så vidt angår juridiske personer henvises der til § 255, stk. 3, og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 380.

Den strafbare handling i det foreslåede stk. 1 består i uansvarlig it-drift af det pågældende detailbetalingssystem. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor det øverste ledelsesorgan ikke udstikker retningslinjer til direktionen eller den daglige ledelse i forhold til styring af de risici som it-driften af et detailbetalingssystem indebærer.

Den strafbare handling i det foreslåede stk. 2, nr. 1, består i en manglende styring af de risici som er forbundet med it-driften af et detailbetalingssystem, eksempelvis i form af manglende foranstaltninger til at modvirke væsentlige risici. Den strafbare handling i stk. 2, nr. 2, består i manglende kontrolprocedurer samt tekniske og styringsmæssige foranstaltninger til at opretholde en forsvarlig drift på it-området.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 247, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 355-356.

Til nr. 37 (§ 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af den gældende § 254, stk. 1, 1. pkt., at en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 254, stk. 1, 1. pkt., at indsætte en operatør af et detailbetalingssystem i bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at såfremt en operatør af et detailbetalingssystem undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af lovens § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet kan operatøren straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelsen er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud, jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 378.

Til nr. 38 (§ 254, stk. 2, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 221, stk. 2, at Finanstilsynet kan påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis denne ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Bestemmelsen foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 37 og 38, således operatører af detailbetalingssystemer omfattes af bestemmelse.

Det følger af § 221, stk. 4, 3. pkt., at Finanstilsynet kan påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod denne i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning. Bestemmelsen foreslås ændret ved dette lovforslags § 4, nr. 24, således operatører af detailbetalingssystemer omfattes af bestemmelse.

Det følger af den gældende § 254, stk. 2, 1. pkt., at med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt.

Det foreslås at ændre § 254, stk. 2, 1. pkt., således, at en operatør af et detailbetalingssystem også vil fremgå af bestemmelse. Hermed vil et bestyrelsesmedlem i en operatør af et detailbetalingssystem, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., og de foreslåede ændringer hertil i § 1, nr. 10-12, i dette lovforslag, også vil kunne straffes med bøde.

Til nr. 39 (§ 254, stk. 3, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 254, stk. 3, at når en person, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en administrator eller stiller af benchmarks, en udsteder, en udbyder, en person, der anmoder om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

§ 256 i lov om kapitalmarkeder fastsætter regler om tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller for registrerede betalingssystemer Danmarks Nationalbank kan pålægge en direktion, bestyrelse eller revisor hos en operatør af en markedsplads, en CCP, en CSD, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær tvangsbøder for ikke at efterkomme pligter, loven, regler udstedt i medfør af loven eller regler i de i lovforslagets § 211, stk. 2, nævnte forordninger.

Det foreslås i § 254, stk. 3, og § 265, stk. 1, at indsætte en operatør af et detailbetalingssystem.

Den foreslåede ændring af § 254, stk. 3, medfører at en person, der er knyttet til en operatør af et detailbetalingssystem og som giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, kan blive straffet med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den fysiske eller juridiske person, som afgiver de urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank.

Den foreslåede ændring af § 265, stk. 1, medfører, at Finanstilsynet vil kunne pålægge direktionen, bestyrelsen eller revisor hos en operatør af et detailbetalingssystem tvangsbøder, hvis vedkommende ikke efterkommer pligter, lov om kapitalmarkeder eller regler udstedt i medfør af loven.

En pligt kan eksempelvis være, hvor Finanstilsynet kræver, at en operatør af et detailbetalingssystem udleverer oplysninger til brug for en inspektion af virksomheden i medfør af § 214, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m., jf. Folketingstindende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 383.

Til nr. 40 (§ 256, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 256 i lov om kapitalmarkeder fastsætter regler om tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 3, at undlader en operatør af et reguleret marked at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 221, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt., kan operatøren af det regulerede marked henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Det foreslås, at ændre § 256, stk. 3, således, at en operatør af detailbetalingssystemer også vil fremgå af bestemmelsen.

Med den foreslåede bestemmelsen vil Finanstilsynet også pålægge en operatør af et detailbetalingssystem daglige eller ugentlige bøder, hvis operatøren undlader at efterkomme et påbud efter § 221, stk. 1, og 4, 1. pkt., hvormed Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at afsætte en direktør. Der henvises i øvrigt til den foreslåede ændring til § 221, stk. 1, og 4, 1. pkt., jf. § 4, nr. 21, i lovforslaget.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 1, stk. 1, oplister de virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde.

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, at filialer, distributører og agenter af en række nærmere opregnede udenlandske finansielle virksomheder er omfattet af hvidvaskloven.

Dette omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringselskaber og tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt,

samt danske UCITS og alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt.

Hvidvaskloven, som implementerer 4. og 5. hvidvaskdirektiv, er baseret på et territorialprincip. Det betyder, at de virksomheder og personer, der er nævnt i hvidvasklovens § 1, stk. 1, og udøver virksomhed i Danmark, skal overholde hvidvasklovens regler. Der henvises til de specielle bemærkninger til hvidvasklovens § 1, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 41 som fremsat, side 66.

Udenlandske virksomheders og personers filialer, distributører og agenter, som opererer her i landet, skal således allerede i dag overholde hvidvaskloven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, medfører, at filialer, distributører og agenter af de nærmere oplyste finansielle virksomheder ikke omfattes af hjemlandstilsyn, men derimod værtslandstilsyn på området for forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering. Der henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 3, i lovforslag nr. L 10 af 7. oktober 1992, jf. Folketingstidende 1992-1993, A, L 10 som fremsat, spalte 317 og 318, og til de specielle bemærkninger til § 1, stk. 1, nr. 9, i lovforslag nr. L 47 af 9. november 2005, jf. Folketingstidende 2005-2006, A, L 47 som fremsat, side 15.

Det foreslås, at der i hvidvasklovens § 1, stk. 1, efter »følgende virksomheder og personer«, indsættes », herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet«.

Forslaget medfører, at det eksplicit vil fremgå af § 1, stk. 1, at udenlandske forpligtede virksomheders og personers filialer, distributører og agenter, der udøver virksomhed i Danmark, er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Med forslaget sker der ikke en udvidelse af, hvilke typer af virksomheder, der kan udøve virksomhed i Danmark gennem filialer, distributører eller agenter. For valutavekslingsvirksomhed vil det således eksempelvis fortsat ikke være muligt for udenlandske valutavekslingsvirksomheders filialer, distributører og agenter at udøve denne virksomhed i Danmark. Der er ikke en lovfæstet adgang for valutavekslingsvirksomheder til at udbyde grænseoverskridende virksomhed med en tilladelse fra andre EU- eller EØS-lande. Der henvises til Folketingstidende 2016-2017, B, L 41, betænkning, side 7. Valutavekslingsvirksomhed må således kun udøves her i landet af virksomheder, der har tilladelse som valutavekslingsvirksomhed, eller af pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank eller offentlige myndigheder, jf. hvidvasklovens § 40.

Forslaget medfører således alene en præcisering af gældende ret.

Der henvises til afsnit 2.14. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, nr. 9, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, at filialer, distributører og agenter af en række nærmere opregnede udenlandske finansielle virksomheder er omfattet af hvidvaskloven.

Dette omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, sparevirksomheder, udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, forsikringsformidlere, når de formidler livsforsikringer eller andre investeringsrelaterede forsikringer, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt, samt danske UCITS og alternative investeringsfonde, hvis disse virksomheder har direkte kundekontakt.

Som følge af forslaget til ændring af § 1, stk. 1, jf. lovforslagets § 5, nr. 1, foreslås det, at § 1, stk. 1, nr. 9, ophæves, da denne herefter vil være indeholdt i § 1, stk. 1, i øvrigt.

Den foreslåede ændring medfører således ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 3 (1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 17, at virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt leverer samme ydelser som persongrupper, der er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14-16, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere, eksterne bogholdere og enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervsmæssige virksomhed, er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 12, at der ved udbydere af tjenesteydelser til virksomheder forstås enhver, som ikke er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14-16, når denne erhvervsmæssigt udøver den i bestemmelsen nærmere oplyste virksomhed.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 1, stk. 1, nr. 17, og § 2, nr. 12, således, at nr. 14-16 ændres til nr. 13-15.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, stk. 6, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om, at hvidvaskloven helt eller delvist ikke finder anvendelse for virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 19, og som alene i begrænset omfang udøver finansiel aktivitet.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 1, stk. 6, således, at nr. 19 ændres til nr. 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 5 (§ 2, nr. 4, litra b i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 4, litra b, at der ved korrespondentforbindelse forstås en forbindelse mellem en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19, (korrespondenten) til en anden virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13 eller 19, (respondenten), hvor der leveres lignende ydelser, herunder forbindelser indgået med henblik på værdipapirtransaktioner eller overførsler af midler.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 2, nr. 4, litra b, således, at nr. 1-13 eller 19 alle steder ændres til nr. 1-12 eller 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 6 (§ 2, nr. 11, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 11, at med tomt bankselskab forstås en virksomhed, der driver virksomhed svarende til virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-11 og 19, der ikke er fysisk til stede i det land, hvor den har hjemsted, ikke ledes eller administreres i det pågældende land, og som ikke indgår i en reguleret finansiel koncern.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 2, nr. 11, således, at nr. 1-11 eller 19 ændres til nr. 1-10 eller 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 7 (§ 7, stk. 2, 1.pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 7, stk. 2, 1. pkt., at den daglige ledelse i virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27, skal udpege en hvidvaskansvarlig, altså en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden i henhold til lovens § 8, stk. 2, § 17, stk. 2, nr. 5, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 7, stk. 2, nr. 1, således, at nr. 10, 11, 19 og 23-27 ændres til nr. 9, 10, 18 og 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 8 (§ 7, stk. 3, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 7, stk. 3, 2. pkt., at erhvervsministeren kan fastsætte regler om undtagelser fra kravene i lovens § 7, stk. 1, om pligten til at udarbejde en risikovurdering, for advokater, når disse udøver virksomhed som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 7, stk. 3, 2. pkt., således, at nr. 14 ændres til nr. 13.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 9 (§ 14, stk. 6, 2. pkt., og § 27, stk. 3, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 14, stk. 6, 2. pkt., at de personer og virksomheder, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14-17, er undtaget fra kravet om at afbryde en etableret forretningsforbindelse, hvor kundekendskabsprocedurer i henhold til hvidvasklovens kapitel 3 ikke kan gennemføres. Dette gælder, når de bistår en advokat, som fastslår en klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg.

Som konsekvens af, at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 14, stk. 6, 2. pkt., således, at nr. 14-17 ændres til nr. 13-16.

Det følger af hvidvasklovens § 27, stk. 3, at virksomheder og personer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14-17, er frataget pligten til at underrette, når de bistår en advokat før, under og efter en retssag eller bistår med at fastslå en klients retsstilling.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 27, stk. 3, således, at nr. 14-17 ændres til nr. 13-16.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 10 (§ 27, stk. 2, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 27, stk. 2, 1. pkt., at revisorer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15, er undtaget fra pligten i lovens § 26 om at foretage underretning på baggrund af oplysninger, som disse modtager fra eller indhenter om en klient, når de repræsenterer en klient i Landsskatteretten.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 27, stk. 2, 1. pkt., således, at nr. 15 ændres til nr. 14.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 11 (§ 35, stk. 1, 1. pkt., § 35 a, stk. 1, og § 36, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 11 ændres til nr. 10.

Det følger af hvidvasklovens § 35 a, stk. 1, at såfremt en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, og en ansat eller tidligere ansat indgår en aftale om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til offentlige myndigheder.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35 a, stk. 1, således, at nr. 11 ændres til nr. 10.

Det følger af hvidvasklovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 5, 8 og 11, for så vidt angår alternative investeringsfonde, ikke må udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 36, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 11 ændres til nr. 10.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 12 (§ 35, stk. 1, 1. pkt., og § 36, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 35, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 13-20 og 22-27, for så vidt angår alternative investeringsfonde, skal have en ordning, hvor deres ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 13-20 og 22-27 ændres til nr. 12-19 og 21-26.

Det følger af hvidvasklovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 13-20 og 22-27, ikke må udsætte den ansatte eller den tidligere ansatte for ufordelagtig

behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens eller personens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til en tilsynsmyndighed eller til en ordning i virksomheden.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 36, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 13-20 og 22-27 ændres til nr. 12-19 og 21-26.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 13 (§ 35 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 35 a, stk. 1, at såfremt en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 13-20, og en ansat eller tidligere ansat indgår en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør heraf til offentlige myndigheder.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 35 a, stk. 1, således, at nr. 13-20 ændres til nr. 12-19.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 14 (§ 38, stk. 3, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 3, at oplysninger om, at der er givet underretning efter lovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter lovens § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 eller 23-27, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 3, således, at nr. 1-13, 19 eller 23-27 ændres til nr. 1-12, 18 eller 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 15 (§ 38, stk. 5, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 5, at oplysninger om, at der er givet underretning efter lovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter lovens § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14, 15 og 17, og lignende virksomheder, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land eller i et tredjeland, der opfylder kravene i henhold til 4. hvidvaskdirektiv, hvis både den

person, der videregiver oplysningerne, og den person, oplysningerne videregives til, har fælles ejerskab, fælles ledelse eller fælles kontrol med overholdelse af regler om forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 5, således, at nr. 14, 15 og 17 ændres til nr. 13, 14 og 16.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 16 (§ 38, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 6, at oplysninger om, at der er givet underretning efter lovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter lovens § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23-27, forudsat, at 1) oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav, der svarer til 4. hvidvaskdirektivs krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, og 3) modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 6, således, at nr. 1-15, 17, 19, 21 og 23-27, ændres til nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 17 (§ 38, stk. 7, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 7, at muligheden for at videregive oplysninger om undersøgelser og underretninger efter bestemmelsens stk. 5 og 6 ikke finder anvendelse på virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 17, der leverer samme ydelser som ejendomsmæglere eller ejendomsmæglervirksomheder.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 38, stk. 7, således, at nr. 17 ændres til nr. 16.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 18 (§ 41 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 41, at Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 19, hvis en række opregnede betingelser er opfyldt.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 41 således, at nr. 19 ændres til nr. 18.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 19 (§ 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., §§ 51 og 53 og § 54, stk. 1 og 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 47, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet fører tilsyn med, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, overholder hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 47, stk. 3, at Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 49, stk. 1, 1. pkt., at virksomheder og personer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det følger af hvidvasklovens § 51, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder og personer, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 53, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om pligt for virksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden.

Det følger af hvidvasklovens § 54, stk. 1, at såfremt en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, har videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og hvis Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Det følger af hvidvasklovens § 54, stk. 2, at såfremt virksomheden eller personen omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23-27, ikke berigtiger oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 1, nr. 2, foreslås det at ændre henvisningerne i § 47, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 53 og § 54, stk. 1, og stk. 2, således, at nr. 1-13, 19 og 23-27, ændres til nr. 1-12, 18 og 22-26.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 20 (§ 51 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 47, stk. 3, at Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 50, stk. 1, 1. pkt., at tilsynsmyndighederne i et EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Finanstilsynet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer, agenter og distributører omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 9, af udenlandske virksomheder med hjemsted i det pågældende land.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 50, stk. 1, 1. pkt., og § 47, stk. 3, således, at nr. 9 udgår.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 21 (§ 48, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 48, stk. 2, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 23-27, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 48, stk. 2, således, at nr. 23-27 ændres til nr. 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 22 (§ 49, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 49, stk. 1, at virksomheder og personer, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet

de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Oplysninger, der er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn, skal gives af egen drift og hurtigst muligt.

Det følger endvidere af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet kan kræve at få adgang til alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som af Finanstilsynet skønnes nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om en person eller virksomhed er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Det følger af den gældende § 49, stk. 6, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3.

Det følger af lovens § 56, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 er forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Det følger af § 56, stk. 3, at stk. 1 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række nærmere oplyste danske og udenlandske myndigheder og organer.

Ifølge de gældende bemærkninger til § 49, stk. 6, svarer bestemmelsen til, hvad der gælder efter de øvrige tilsynslove, herunder lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, som fremsat, side 152.

Det anføres i bemærkningerne, at bestemmelsen blandt andet er begrundet i den finansielle sektors struktur med dannelse af internationale koncerner, som medfører et større behov for samarbejde mellem de forskellige nationale tilsynsmyndigheder.

Dette giver sig også udslag i det øgede fokus, de finansielle direktiver har på udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne, herunder artikel 48 i 4. hvidvaskdirektiv.

Det følger af § 347, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de i § 354, stk. 6, nr. 23-34, nævnte myndigheder og organer, dvs. udenlandske myndigheder og organer.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 49, stk. 6, ses således at skulle forstås i overensstemmelse med bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed. De myndigheder og organer, som stk. 6 ses at omhandle, er således udenlandske myndigheder og organer.

Den gældende bestemmelse i stk. 6, henviser således utilsigtet til en bredere kreds af myndigheder og organer, idet den henviser til (hele) § 56, stk. 3.

For så vidt angår hvilke oplysninger, bestemmelsen omhandler, bemærkes det, at den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 49, stk. 6, giver Finanstilsynet hjemmel til indhente oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, jf. henvisningen til stk. 1 og 5.

Med Finanstilsynets virksomhed forstås, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at finansielle virksomheder overholder hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer, jf. hvidvasklovens § 47, stk. 1, 1. pkt.

Finanstilsynet kan således på de områder, hvor Finanstilsynet ifølge hvidvaskloven er tillagt kompetence, kræve alle oplysninger, der er relevante for Finanstilsynets tilsyn med hvidvasklovens overholdelse.

Finanstilsynet vil således i henhold til den gældende bestemmelse ikke kunne kræve oplysninger udleveret fra virksomhederne på vegne af de øvrige myndigheder, såfremt oplysningerne ikke er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, jf. stk. 1 og 5.

Det foreslås at ændre § 49, stk. 6, i hvidvaskloven, således, at det præciseres, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3, nr. 18, 19 og 21.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen vil således medføre, at det præciseres, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 5 til brug for de udenlandske myndigheder og organer, der er nævnt i § 56, stk. 3, nr. 18, 19 og 21.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der medbestemmelsens nuværende formulering er usikkerhed om, hvorvidt indhentelse også kan ske til nationale myndigheder og organer.

Med præciseringen bringes ordlyden i overensstemmelse med bestemmelsen i § 347, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, hvilket i henhold til de gældende bemærkninger til bestemmelsen i § 49, stk. 6, i hvidvaskloven er hensigten.

Der er ikke med ændringen tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen, hverken i forhold til hvilke myndigheder og organer, der kan indhentes oplysninger til, eller hvilke oplysninger der kan indhentes.

Til nr. 23 (§ 50, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 50, stk. 2, at Finanstilsynet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer som omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13

og 23-27, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 50, stk. 2, således, at nr. 1-13 og 23-27, ændres til nr. 1-12 og 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 24 (§ 51 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Den gældende § 51 a, stk. 1, i hvidvaskloven indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Det foreslås i § 51 a, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis personen efter § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt., ikke kan bestride stillingen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24 at afsætte en person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis vedkommende ikke længere kan anses for at have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Finanstilsynet vil fremover f.eks. kunne gribe ind over for en person udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis Finanstilsynet vurderer, at personen ikke har truffet de foranstaltninger, som en person i vedkommendes stilling med rimelighed kunne forventes at træffe for eksempelvis at forebygge, afhjælpe eller standse hvidvask og terrorfinansiering i virksomheden, hvor den udviste adfærd eller passivitet skyldes manglende kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering.

Adgangen til at gribe ind over for en person der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, på grund af manglende kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering, jf. § 7, stk. 2, 3. pkt., forventes som udgangspunkt anvendt i situationer, hvor personens adfærd indebærer, at der er grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på en forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt. Der vil være tale om tilfælde, hvor en person i alvorlig grad har vist sig ikke at være egnet til sin stilling. Eksempelvis kan der være tale om, at den ansvarlige for hvidvaskforebyggelse efter § 7, stk. 2, har en adfærd, der viser, at vedkommende ikke har den tilstrækkelige kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at varetage stillingen. Dette til trods for at både Finanstilsynet og ledelsen i forbindelse med vedkommendes tiltræden vurderede, at vedkommende formelt opfyldte kravet om tilstrækkelig kendskab. Finanstilsynet vil alene kunne afsætte en person

udpeget i henhold til § 7, stk. 2, i tilfælde af alvorlige svigt, hvor det ikke er muligt at rette op på den manglende egnethed inden for en rimelig tid.

Et påbud meddelt i henhold til stk. 1 kan forlanges indbragt for domstolene af den pågældende virksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former. Dette følger af § 51 a, stk. 2, i lov hvidvaskloven.

Til nr. 25 (§ 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvaskloven § 51 a, stk. 1, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27 at afsætte den person, der er udpeget som hvidvaskansvarlig i henhold til lovens § 7, stk. 2, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Det følger af hvidvaskloven § 51 b, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19 og 23-27, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 1, nr. 2, foreslås det at ændre § 51 a, stk. 1, og § 51 b, stk. 1, 1. pkt., således, at nr. 10, 11, 19 og 23-27 ændres til nr. 9, 10, 18 og 22-26.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 26 (§ 51 c i hvidvaskloven)

Der findes ikke i gældende ret en bemyndigelse for Finanstilsynet til at gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed, som ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1. Finanstilsynet har imidlertid bemyndigelse til at inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som valutavekslingsvirksomhed, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, jf. § 41, nr. 2, jf. § 46, nr. 3, herunder kravene om at medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal opfylde egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1.

Det foreslås i § 51 c at indsætte en bemyndigelse for Finanstilsynet til at gribe ind over for et ledelsesmedlem i en valutavekslingsvirksomhed, der ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1.

Med den foreslåede § 51 c vil Finanstilsynet fremover kunne påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Dette fremgår af bestemmelsen i det foreslåede stk. 1, 1. pkt. Efterkommer valutavekslingsvirksomheden ikke

påbuddet, følger det af det foreslåede § 80, stk. 2, at Finanstilsynet har hjemmel til at pålægge tvangsbøder til en valutavekslingsvirksomhed i de situationer, hvor virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Hermed opnår Finanstilsynet et bedre tvangsmiddel til at sikre et mere hurtigt og effektivt indgreb end blot muligheden for at inddrage valutavekslingsvirksomhedens tilladelse.

Finanstilsynet har endvidere mulighed for at gribe ind direkte over for bestyrelsesmedlemmer i valutavekslingsvirksomheder, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift end at inddrage virksomhedens tilladelse. Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde, jf. § 79, 2. pkt., som foreslås med dette lovforslag.

Det følger af det foreslåede i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør i valutavekslingsvirksomheden inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 45, stk. 1, ikke kan bestride stillingen.

Dette kan eksempelvis være fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning, eller anden relevant lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. Overtrædelse af anden relevant lovgivning kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask-, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til hæderlighedskravet.

Det kan eksempelvis også dreje sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført valutavekslingsvirksomheden tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Efter det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, kan Finanstilsynet under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet kan således påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv, hvis Finanstilsynet vurderer, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv som følge af manglende efterlevelse af kravene om egnethed og hæderlighed i § 45, stk. 1.

Dette kan eksempelvis være fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Overtrædelse af anden relevant lovgivning kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask-, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelsen skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til hæderlighedskravet.

Det kan eksempelvis også dreje sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført valutavekslingsvirksomheden tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Det er forventningen, at valutavekslingsvirksomheden selv griber ind over for den direktør eller det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnet og hæderlig til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de tilfælde, hvor valutavekslingsvirksomheden ikke selv har afsat pågældende direktør eller bestyrelsesmedlem.

Inden Finanstilsynet påbyder valutavekslingsvirksomheden at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af valutavekslingsvirksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Finanstilsynets bestyrelse, som i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde en valutavekslingsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning indtil en straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 45, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en valutavekslingsvirksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Det tager i de fleste tilfælde lang tid, inden et strafansvar bliver pålagt. Imidlertid tilsiger hensynet til valutavekslingsvirksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af stk. 2, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør eller bestyrelsesmedlem i en valutavekslingsvirksomhed i sager, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra valutavekslingsvirksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen. Dette er dog ikke tilfældet hvis der i forbindelse med straffesagen er sket rettighedsfrakendelse med hensyn til den eller de stillinger, hæderligheds- og egnethedsvurderingen angår.

Afgørelsen om egnethed og hæderlighed, jf. § 45, stk. 1, vil desuden efterfølgende kunne prøves ved en civil sag ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til valutavekslingsvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 1, 1. pkt., eller et påbud direkte til personen, jf. det foreslåede stk. 1, 2. pkt., og den som påbuddet retter sig imod forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 4.

Ifølge det foreslåede *stk. 3* skal varigheden af påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., på baggrund af § 45, stk. 1, nr. 2 og 4-5, fremgå af påbuddet.

Man vil ikke kunne forvente, at man straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny kan anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Varigheden kan ansættes fra 1 til 5 år eller indtil videre. Reglen er i overensstemmelse med øvrige regler om rettighedsfortabelse.

Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af valutavekslingsvirksomheden eller af det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. § 76. Denne klageadgang opretholdes.

Efter det foreslåede *stk. 4*, kan valutavekslingsvirksomheden og den person, som påbuddet vedrører, forlange påbud meddelt efter stk. 1 og 2 indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Et påbud om, at en valutavekslingsvirksomhed skal afsætte en direktør, eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, skal af retssikkerhedsmæssige grunde kunne prøves ved domstolene. Det foreslås samtidig, at Finanstilsynet skal være ansvarlig for at indbringe sagen for domstolene, og at dette skal ske inden for en frist på 4 uger. Det fremgår derfor af det foreslåede

stk. 4, at valutavekslingsvirksomheden og den person, som afgørelsen vedrører, kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene. En anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er udstedt. Når Finanstilsynet har modtaget anmodningen, skal sagen anlægges inden 4 uger. Der stilles ingen formkrav til anmodningen.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene kan som udgangspunkt ikke tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Det følger af det foreslåede *stk. 5*, at Finanstilsynet af egen drift eller efter ansøgning kan tilbagekalde påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Efter *1. pkt.* har Finanstilsynet hjemmel til af egen drift eller efter ansøgning at tilbagekalde et påbud til et medlem af bestyrelsen om at nedlægge sit hverv i henhold til stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, 3. pkt. Det vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

Efter *2. pkt.* kan en ansøger forlange et afslag fra Finanstilsynet på en ansøgning om tilbagekaldelse af et påbud meddelt efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., indbragt for domstolene. I tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter stk. 4. Det indebærer, at ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Efter *3. pkt.* skal en anmodning herom indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Ønsker et bestyrelsesmedlem, at Finanstilsynet skal indbringe spørgsmålet om tilbagekaldelse af et påbud om nedlæggelse af den pågældendes hverv for domstolene, skal anmodning herom indgives inden 4 uger efter, at afslaget er meddelt bestyrelsesmedlemmet.

Efter *4. pkt.* kan en anmodning om domstolsprøvelse kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom. Det er således ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene, før

der er gået mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år, siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. Begrænsningerne har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Foruden de ovenfor nævnte sanktionsmuligheder foreslås det i *stk. 6*, at Finanstilsynet har mulighed for at inddrage en valutavekslingsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Endvidere vil Finanstilsynet have mulighed for at inddrage virksomhedens tilladelse, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et af Finanstilsynet udstedt påbud.

Inddragelse af virksomhedens tilladelse vil skulle ske efter § 41, nr. 2, jf. § 46, nr. 3, i hvidvaskloven.

Det følger af det foreslåede i *stk. 7*, at *stk. 1-6* finder tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, når en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.

Med det foreslåede vil der blive taget højde for, at der ikke stilles krav om en specifik selskabsform for at opnå tilladelse som valutavekslingsvirksomhed. I de tilfælde hvor en valutavekslingsvirksomhed drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller en direktion, får Finanstilsynet således samme muligheder for at kunne gribe ind over de ledelsesansvarlige i valutavekslingsvirksomheden.

Det følger af § 45, *stk. 1*, at kravene om egnethed og hæderlighed skal være opfyldt af medlemmer af ledelsen i en valutavekslingsvirksomhed, indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller af den eller de ledelsesansvarlige, når virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion.

Hvor den ledelsesansvarlige i en valutavekslingsvirksomhed, der drives som en juridisk person uden bestyrelse og direktion, ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at afsætte den ledelsesansvarlige.

Det er indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, som skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. Da der er sammenfald imellem identiteten af valutavekslingsvirksomheden, der er en enkeltmandsvirksomhed, og dennes indehaver, kan indehaveren ikke afsættes eller pålægges at nedlægge sit hverv, når vedkommende ikke opfylder kravene i § 45, *stk. 1*. Det samme er tilfældet i de situationer, hvor der rejses tiltale mod en indehaver af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 45, *stk. 1*, nr. 3.

Opfylder indehaveren af en valutavekslingsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, ikke længere kravene til egnethed og hæderlighed i § 45, stk. 1, kan Finanstilsynet trække virksomhedens tilladelse jf. lovens § 46, nr. 3.

Til nr. 27 (§ 52 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 52, at Finanstilsynet for virksomheder og personer som omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 23-27, kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 52 således, at nr. 23-27 ændres til nr. 22-26.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 28 (§ 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 4, stk. 5, 1.pkt., og stk. 6, 1. pkt., § 59, stk. 1 og 2, og § 60 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 1, 1. pkt., at Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, og filialer, distributører og agenter her i landet af sådanne virksomheder overholder hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 4, at Erhvervsstyrelsen skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver disse aktiviteter her i landet, eller når virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 5, 1. pkt., at tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Erhvervsstyrelsen kan foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i det pågældende land.

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 6, at Erhvervsstyrelsen kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Det følger af hvidvasklovens § 59, stk. 1, at virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, skal give Erhvervsstyrelsen de oplysninger, der er nødvendige for styrelsens virksomhed.

Det følger af hvidvasklovens § 59, stk. 2, at Erhvervsstyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved kontrolbesøg.

Det følger af hvidvasklovens § 60, at Erhvervsstyrelsen kan påbyde de virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 15-18 og 22, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, de regler, der er fastsat i medfør heraf, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 1, nr. 2, foreslås det at ændre § 57, stk. 1, 1. pkt., to steder i § 57, stk. 4, og i § 57, stk. 5, 1. pkt., § 57, stk. 6, § 59, stk. 1, § 59, stk. 2 og § 60 således, at nr. 15-18 og 22 ændres til nr. 14-17 og 21.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 29 (§ 57, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 57, stk. 2, at medlemmer af ledelsen og reelle ejere af virksomheder samt personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 17, ikke må være dømt for et strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af den pågældendes stilling eller kontrollerende indflydelse.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 57, stk. 2, således, at nr. 17 ændres til nr. 16.

Den foreslåede ændring medfører ikke en materiel ændring af hvidvaskloven.

Til nr. 30 (§ 58, stk. 1 og 6, og § 61 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 58, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 18, skal registreres hos Erhvervsstyrelsen for at kunne udøve denne virksomhed.

Det følger af hvidvasklovens § 58, stk. 6, at Erhvervsstyrelsen kan inddrage registreringen af en virksomhed eller person, hvis et medlem af virksomhedens øverste eller daglige ledelse, eller virksomheden eller personen eller en af virksomhedens reelle ejere efterfølgende er dømt for et strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen, hvervet, registreringen eller den kontrol-

lerende indflydelse eller har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gælds-sanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering, eller hvis virksomheden eller personen ikke er eller ophører med at være omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 18.

Det følger af hvidvasklovens § 61, at Erhvervsstyrelsen for virksomheder og personer, som er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 18, kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i styrelsens it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, og om brugen af dette system.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre § 58, stk. 1 og stk. 6 og § 61 således, at nr. 18 ændres til nr. 17.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 31 (§ 78, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 1, 1. pkt., at Advokatrådet fører tilsyn med, at advokater omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14, overholder hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør heraf, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 3, at Advokatrådet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udøver advokatvirksomhed her i landet, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 14, der er underlagt dansk tilsyn, opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 4, 1. pkt., at tilsynsmyndighederne i et andet EU- eller EØS-land efter forudgående aftale med Advokatrådet kan foretage inspektion hos de her i landet beliggende virksomheder og personer med hjemsted i det pågældende land, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14.

Det følger af hvidvasklovens § 64, stk. 5, at Advokatrådet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af hvidvaskloven og de regler, der er udstedt i medfør af loven, vedrørende virksomheder og personer, der udøver den type virksomhed, som er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 14, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre i § 64, stk. 1, 1. pkt., to steder i stk. 3, og i stk. 4, 1. pkt., og, stk. 5, således, at nr. 14 ændres til nr. 13.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 32 (§ 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66, stk. 1, og § 73 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 65, stk. 1, 1. pkt., at Spillemyndigheden fører tilsyn med, at udbydere af spil omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 20, overholder hvidvaskloven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 65, stk. 5, at Spillemyndigheden skal samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder i et andet EU- eller EØS-land, når udbydere af spil, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, udbyder spil her i landet, eller når udbydere af spil omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 20, udbyder spil i andre EU- eller EØS-lande.

Det følger af hvidvasklovens § 66, stk. 1, at Spillemyndigheden kan påbyde udbydere af spil omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 20, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf, eller Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Det følger af hvidvasklovens § 73, at skatteministeren i forhold til Spillemyndigheden og udbydere af spil, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 20, kan fastsætte regler om digital kommunikation og om underskriftsformer samt fravigelse af underskriftskrav. Som konsekvens af at hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet i dette lovforslags § 5, nr. 2, foreslås det at ændre i § 65, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 66, stk. 1, og § 73 således, at nr. 20 ændres til nr. 19.

De foreslåede ændringer medfører ikke materielle ændringer af hvidvaskloven.

Til nr. 33 (§ 79, 2. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af den gældende § 79, i hvidvaskloven, at en virksomhed eller en person, der ikke efterkommer et påbud, som er givet i medfør af § 51, § 54, stk. 1, eller §§ 60 eller 66, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 79, 2. pkt., at den, der ikke efterkommer et påbud givet i medfør af § 51 c, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 3. pkt., kan straffes med bøde.

Det følger af det foreslåede, at et bestyrelsesmedlem personligt kan straffes med bøde, hvis vedkommende ikke efterkommer påbuddet om at nedlægge sit hverv ved manglende opfyldelse af

egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1, jf. § 51 c, stk. 1, 2. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Et bestyrelsesmedlem vil endvidere kunne straffes personligt med bøde, hvis vedkommende ikke efterkommer påbuddet om at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale med den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, jf. § 51 c, stk. 2, 3. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Til nr. 34 (§ 80, stk. 2, i hvidvaskloven)

Den gældende § 80, i hvidvaskloven indeholder en generel hjemmel for Finanstilsynet til at pålægge personen, virksomheden eller de for virksomheden ansvarlige personer tvangsbøder, såfremt man undlader i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven påhviler dem.

Det foreslås at indsætte § 80, stk. 2, hvorefter Finanstilsynets generelle adgang til at pålægge tvangsbøder også omfatter den situation, hvor en valutavekslingsvirksomhed undlader at efterkomme et påbud meddelt i henhold til § 51 a, stk. 1, eller § 51 c, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt.

Det følger af det foreslåede stk. 2, at Finanstilsynet kan pålægge en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterkommer påbuddet om at afsætte en person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, ved dennes manglende opfyldelse af kravene i § 7, stk. 2, 3. og 4. pkt.

Det følger endvidere af det foreslåede, at Finanstilsynet kan pålægge en valutavekslingsvirksomhed tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterkommer påbuddet om at afsætte direktøren ved dennes manglende opfyldelse af egnetheds- og hæderlighedskravene i § 45, stk. 1, jf. § 51 c, stk. 1, 1. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

En valutavekslingsvirksomhed vil endvidere kunne pålægges tvangsbøder, hvis virksomheden ikke efterkommer påbuddet om at afsætte direktøren, når der er rejst tiltale med den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, jf. § 51 c, stk. 2, 1. pkt., inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ud over i de tilfælde, der er omfattet af § 4, stk. 2, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som henholdsvis finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.

Finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere skal efter § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere have tilladelse af Finanstilsynet for at udøve den pågældende virksomhed. Efter § 3, stk. 4, skal investeringsrådgivere opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, når virksomheder er ejere af en kvalificeret ejerandel, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet skal i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede ejerandele sikre, at hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden kan varetages under hensyntagen til ejerens sandsynlige indflydelse på virksomheden. Samtlige ejere af kvalificerede ejerandele skal opfylde kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. I vurderingen indgår bl.a. ejerens omdømme og økonomiske forhold samt hensynet til, at virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen.

§ 5 stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere foreskriver, at en finansiel rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ud over i de tilfælde, der er omfattet af lovens § 4, stk. 2, snarest muligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som henholdsvis finansiel rådgiver, investeringsrådgiver eller boligkreditformidler.

Det foreslås derfor i § 5, *stk. 1, 2. pkt.*, at en investeringsrådgiver snarest muligt skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, er opfyldt.

Formålet med ændringen er at sikre et kontinuerligt tilsyn med ejerforholdet af investeringsrådgivere. Den gældende model, hvorefter Finanstilsynet alene skal godkende de kvalificerede ejere i forbindelse med indledende ansøgning, vurderes at være uhensigtsmæssig, idet Finanstilsynet ikke har mulighed for at blive orienteret om ændringer i ejerstrukturen, der kunne være relevant for Finanstilsynets godkendelse af virksomheden. Det foreslås derfor at udvide godkendelsen af kvalificerede ejerandele til også at omfatte de situationer, hvor der sker ændringer i de kvalificerede ejerandele. Som følge heraf skal investeringsrådgivere fremadrettet anmelde ændringer i de kvalificerede ejerandele til Finanstilsynet.

Tilsvarende regler gælder efter kapitel 7 i lov om finansiel virksomhed, hvor en finansiel virksomhed skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele, herunder forøgelse eller afhændelse heraf. Det vurderes hensigtsmæssigt for Finanstilsynets tilsyn med investeringsrådgivere, at Finanstilsynet også i de løbende ændringer i kvalificerede ejerandele skal godkende, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fortsat er opfyldt.

Til nr. 2 (§ 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Den gældende § 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 11, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Den foreslåede ændring medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle rådgivere, der rådgiver om finansielle instrumenter, og investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i loven, som sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med finansielle rådgivere, der yder rådgivning om finansielle instrumenter, og investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser. Dette vil styrke investorernes muligheder for at kunne sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Dermed styrkes gennemsigtigheden på området for bæredygtig finansiering med henblik på at skabe tillid hertil, øge investeringen i bæredygtige produkter og fremme den grønne omstilling.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab, der yder porteføljepleje, eller et pengeinstitut, der yder porteføljepleje, jf. artikel 2, nr. 1, litra j.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et investeringsselskab, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, litra d. Denne definition omfatter bl.a. finansielle rådgivere, der yder rådgivning om finansielle instrumenter, og investeringsrådgivere.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med sektorspecifik lovgivning, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Endvidere skal

hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i en række love på det finansielle område og har dermed hjemmel til at påse finansielle markedsdeltageres og finansielle rådgiveres overholdelse af disclosureforordningen, jf. lov nr. 2110 af 22. december 2020 og lov nr. 1940 af 15. december 2020. Ved en fejl blev der ikke foretaget en ændring af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, hvorfor Finanstilsynet ikke på nuværende tidspunkt har hjemmel til at påse investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen.

Med den foreslåede ændring af § 11, stk. 1, 3. pkt., får Finanstilsynet hjemmel til at påse investeringsrådgiveres overholdelse af disclosureforordningen, idet investeringsrådgivere anses for finansielle rådgivere i medfør af artikel 2, nr. 11, litra d, i disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud til investeringsrådgivere, der ikke overholder disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Til nr. 3 (§ 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en virksomhed omfattet af loven at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 4, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiell rådgiver, en investeringsrådgiver eller en boligkreditformidler ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 14, stk. 3, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 14, stk. 3, 1. pkt. i overensstemmelse med bestemmelsens henvisning til § 4, stk. 1, nr. 3.

Til nr. 4 (§ 16 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Den gældende § 16 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere indeholder en mulighed for at påklage afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør heraf til Erhvervsankenævnet.

Det foreslås, at der i § 16 indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring medfører, at også afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig mod.

Til nr. 5 (§ 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)
Den gældende bestemmelse i § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere angiver de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for virksomheden i medfør af lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør heraf, jf. dog stk. 2.

Det foreslås, at der § 21, stk. 1, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf, også vil være parter i konkrete sager.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling)

§ 1, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, jf. lov nr. 1940 af 15. december 2020, fastslår, at § 3, stk. 7, og § 4, stk. 5, finder anvendelse på forsikringsselskaber og filialer heraf. Det følger af disse bestemmelser, at et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler kun må benytte forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der har tilladelse, eller fra en registreret accessorisk forsikringsformidler.

Det følger af § 13, stk. 3, at en forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra lov om forsikringsformidling, sikrer, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, med henblik på, at denne overholder bestemmelsens stk. 1 og 2. Det følger af bestemmelsens stk. 1 og 2, at forsikringsformidleren skal sikre, at aflønningsstrukturer ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne, og at formidleren ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et

bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundes behov bedre.

Det følger af artikel 1, stk. 4, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet, at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra direktivet, sikrer, at der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale.

Artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet, foreskriver at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Efter direktivets definition forstås ved en forsikringsdistributør en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringselskab.

På nuværende tidspunkt er artikel 1, stk. 4, litra b, ikke gennemført for forsikringselskaber, da § 13, stk. 3, alene omfatter forsikringsformidlere, hvilket forslås ændret med lovforslagets § 7, nr. 3. Som følge heraf foreslås § 1, stk. 4, ændret, således at det eksplicit anføres, at § 13, stk. 3, i tillæg til § 3, stk. 6, og § 4, stk. 4, også finder anvendelse på forsikringselskaber.

Forslaget vil medføre, at forsikringselskaber, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, fremadrettet skal sikre, at den accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, der sikrer, at lønningsstrukturene ikke strider mod kundernes interesser, herunder god skik-reglerne, og ikke indfører aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til kunde, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

§ 2 i lov om forsikringsformidling fastlægger lovens definitioner og indeholder den centrale begrebsterminologi, der anvendes i loven. Bestemmelsen gennemfører en række af de definitioner, der findes i artikel 2 i forsikringsdistributionsdirektivet.

I artikel 2, stk. 1, nr. 12, i forsikringsdistributionsdirektivets defineres "filial" som en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets.

I artikel 2, stk. 1, nr. 14, i direktivet defineres ”primært forretningssted” som det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.

Definitionerne i artikel 2, stk. 1, nr. 12, og nr. 14, blev ikke gennemført i lov om forsikringsformidling i forbindelse med implementeringen af direktivet, da det blev vurderet at disse definitioner er almindelig kendt i dansk ret, og da direktivets definitioner var sammenfaldende med de danske definitioner.

Det vurderes imidlertid hensigtsmæssigt at tydeliggøre retstilstanden i relation til definitionen af filialer og primært forretningssted.

Det foreslås derfor at § 2 ændres således at direktivets definition af ”filial” og ”primært forretningssted” indsættes i bestemmelsen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at ”filial” i lov om forsikringsformidling defineres som en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstat område end hjemlandets, og ”primært forretningssted” defineres som det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres.

Til nr. 3 (§ 13, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

§ 13, stk. 1, i lov om forsikringsformidling fastslår, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler skal sikre, at formidlerens aflønningsstrukturer ikke strider mod formidlerens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne. § 13, stk. 2, fastslår, at formidleren ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder formidleren eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til kende, når formidleren udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Efter § 13, stk. 3, skal en forsikringsformidler, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger, med henblik på at denne overholder bestemmelsens stk. 1 og 2. Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at distribution af forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra loven, stadig sker under hensyn til kundens interesse.

Det følger af artikel 1, stk. 4, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet, at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra direktivet, sikrer, at der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på efterlevelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale.

Artikel 17, stk. 3, i forsikringsdistributionsdirektivet, foreskriver at medlemsstaterne skal sikre, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på

en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Den gældende bestemmelse i § 13, stk. 3, implementerer ikke fuldt ud forpligtelsen efter artikel 1, stk. 4, litra b. Direktivet anfører således, at både forsikringselskaber og forsikringsformidlere skal sørge for, at den accessoriske forsikringsformidler efterlever artikel 17. På nuværende tidspunkt omfatter § 13, stk. 3, alene forsikringsformidlere.

Det foreslås derfor, at forsikringselskaber tilføjes som pligtsubjekt i § 13, stk. 3.

Formålet med ændringen er således at sikre en korrekt implementering af direktivets artikel 1, stk. 4, litra b.

Ændringen vil medføre, at forsikringselskaber, der formidler forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra lov om forsikringsformidling, skal sikre, at den accessoriske formidlingsformidler efterlever reglerne om aflønningsstrukturer, aflønningsordninger og salgsmål i henhold til § 13, stk. 1 og 2, i lov om forsikringsformidling.

Til nr. 4 (§ 24 i lov om forsikringsformidling)

Kapitel 7 i lov om forsikringsformidling indeholder regler om mulighederne for at udøve grænseoverskridende virksomhed i Danmark eller i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Af § 24 i loven fremgår regler om Finanstilsynets tilsyn med grænseoverskridende virksomhedsudøvelse i Danmark. Det følger heraf at Finanstilsynet ved mistanke om manglende efterlevelse kontakter den kompetente myndighed i hjemlandet med henblik på at afklare, om den udenlandske forsikringsformidler overtræder reglerne. Kun i særlige tilfælde kan Finanstilsynet træffe nødvendige forholdsregler.

Forsikringsdistributionsdirektivet indeholder i artikel 12 og 13 regler om udpegning af kompetente myndigheder i medlemsstaterne og samarbejde og udveksling af oplysninger imellem disse.

Det følger af direktivets artikel 7, stk. 1, at hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i relation til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

Den kompetente myndighed i værtslandet har herefter ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf. Det følger af direktivets artikel 7, stk. 2, 1. pkt.

Den kompetente myndighed i værtslandet har endvidere ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet leverer eller udfører på dette lands område. Det følger af direktivets artikel 7, stk. 2, 2. pkt.

Artikel 7 er ikke gennemført i lov om forsikringsformidling i forbindelse med implementeringen af direktivet, da den indledende vurdering var, at bestemmelsen relaterede sig til tilsynsudøvelsen, hvorfor den kunne gennemføres i Finanstilsynets relevante forretningsgange og/eller arbejdsbeskrivelser.

På baggrund af en fornyet vurdering af artikel 7 vurderes bestemmelsen at vedrøre fordelingen af de kompetente myndigheders tilsyn ved udøvelse af grænseoverskridende virksomhed, hvorfor bestemmelsen bør gennemføres i lov om forsikringsformidling med henblik på at sikre tilstrækkelig retsgrundlag, til at Finanstilsynet kan indgå sådanne aftaler med udenlandske kompetente myndigheder.

Det foreslås i § 24, stk. 2, at indsætte en bestemmelse, der giver Finanstilsynet mulighed for som værtsland at indgå aftaler med kompetente myndigheder i andre lande, om at Finanstilsynet i forhold til en udenlandsk forsikringsformidler handler som kompetent myndighed i forhold til de forpligtelser, der følger af kapitel 4-7 i forsikringsdistributionsdirektivet, og som er gennemført ved bestemmelser i denne lov og regler udstedt i medfør heraf. Formålet med ændringen er at sikre en korrekt implementering af forsikringsdistributionsdirektivets artikel 7.

Forsikringsdistributionsdirektivet fastlægger i kapitel 4-7 en række krav til virksomheder, der udøver forsikringsdistribution. Kapitel 4 indeholder således en række kompetencekrav for forsikringsdistributører, herunder krav til omdømme og egnethed, samt krav om ansvarsforsikring og etablering af klagemuligheder. Disse krav er bl.a. gennemført i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Kapitel 5 fastslår det generelle princip om god skik, hvilket også indeholder en generel forpligtelse til at give kunderne en række oplysninger samt regler om produktgodkendelsesprocedurer. Disse regler er gennemført i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf samt i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår produktgodkendelsesprocedurer. Kapitel 6 indeholder krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, særlige oplysningskrav og udførelse af egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering samt rapportering til kunder. Disse regler er gennemført i lov om forsikringsformidling. Endelig indeholder kapitel 7 regler om sanktioner, herunder offentliggørelse af sanktioner samt indberetninger til EIOPA (European Insurance and Occupational Pensions Authority).

Forslaget medfører, at Finanstilsynet som værtsland ved grænseoverskridende virksomhedsudøvelse kan indgå aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, om at Finanstilsynet varetager rollen som kompetent myndighed i forhold til den udenlandske forsikringsformidler med primært forretningssted i Danmark. Værtstilsynet relaterer sig til en række af lovens bestemmelser og regler udstedt i medfør heraf, idet direktivets artikel 7 anfører, at værtslandet ved indgåelse af denne slags aftaler får tilsynskompetence i forhold til bestemmelserne i direktivets kapitel IV, V, VI og VII.

I tilfælde af en sådan aftale skal den kompetente myndighed i hjemlandet underrette forsikringsformidleren og EIOPA herom.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet i tilfælde af sådanne aftaler får ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser den udenlandske forsikringsformidler leverer i Danmark, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af direktivets V og VI. Bestemmelserne i disse kapitler er gennemført ved kapitel 4 i lov om forsikringsformidling og regler fastsat i medfør heraf. Forslaget medfører, at Finanstilsynet som værtsland kan foretage en vurdering af, om de tjenesteydelser, som den udenlandske forsikringsformidler leverer i Danmark, lever op til de gældende krav om at levere alle relevante oplysninger til kunder, god skik, krydssalg, produktgodkendelsesprocesser m.v. Reglerne herom findes i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører. Endvidere kan Finanstilsynet påse, om forsikringsformidleren overholder de krav, der er til forsikringsbaserede investeringsprodukter, som findes i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Det foreslås endelig, at Finanstilsynet ved indgåelse af denne slags aftaler får ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som leveres eller udføres i Danmark.

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet kan udøve et reelt tilsyn med den udenlandske virksomhed, og om virksomheden lever op til de bestemmelser, der gennemfører direktivets kapitel IV, V, VI og VII, herunder om de tjenesteydelser, som virksomheden leverer i Danmark, er i overensstemmelse med de bestemmelser, der gennemfører direktivets kapitel V og VI. Forslaget medfører således et udvidet tilsyn for Finanstilsynet, som ikke i dag har adgang til at føre et direkte tilsyn med udenlandske forsikringsformidlere, der udøver virksomhed i Danmark, men alene har ret til at foretage de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre forbrugernes interesser.

Ændringen vil bevirke, at det gældende stk. 3 og 4 bliver til stk. 4 og 5.

Til nr. 5 (§ 24, stk. 4, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 24, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet skal underrette den pågældende udenlandske forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler om de foranstaltninger, som Finanstilsynet måtte træffe i medfør af § 24, stk. 1-3.

Som konsekvens af, at det ved lovforslagets § 7, nr. 4, foreslås at indsætte et nyt stk. 2 i § 24, bliver de gældende stk. 3 og 4 til stk. 4 og 5. Den gældende § 24, stk. 4, der bliver til stk. 5, henviser til stk. 1-3. Det foreslås derfor at henvisningen i § 24, stk. 4, ændres til stk. 1-2 og stk. 4.

Til nr. 6 (§ 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1., pkt., og § 28, stk. 2, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling)
Det følger af den gældende § 27, stk. 3, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et medlem af bestyrelsen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3.

Det følger endvidere af den gældende § 27, stk. 7, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler at afsætte en direktør i virksomheden, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 9, stk. 1, nr. 3.

Endelig følger det af den gældende § 28, stk. 2, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod den ansatte i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den ansatte ikke opfylder kravene i § 10, stk. 1, nr. 1.

Kravene i § 10, stk. 1, nr. 1, indebærer, at en ansat i en accessorisk forsikringsformidler med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde.

Det følger af § 9, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv på betryggende måde.

Det foreslås i § 27, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, 1. pkt., og § 28, stk. 2, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af bestemmelserne i overensstemmelse med ordlyden af § 9, stk. 1, nr. 3 og § 10, stk. 1, nr. 1, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et bestyrelsesmedlem i en forsikringsformidler eller en genforsikringsformidler at nedlægge sit hverv, og påbyde en forsikringsformidler eller genforsikringsformidler at afsætte et direktionsmedlem, og påbyde en accessorisk forsikringsformidler at afsætte en ansat med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 7 (§ 43, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

§ 8 i lov om forsikringsformidling foreskriver, at forsikringsformidlere senest den 1. juli hvert år skal indberette virksomhedens omsætning og antal formidlede forsikringspolicer til Finanstilsynet. Manglende efterlevelse heraf kan straffes med bøde efter lovens § 42, stk. 2.

Det følger af § 43, at hvis en formidler eller person undlader at opfylde de pligter, som efter loven påhviler dem i medfør af § 26, stk. 1 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge personen, formidleren eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder. Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og således ikke en strafferetlig sanktion.

§ 43 gennemfører artikel 33, stk. 4, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Finanstilsynet er som tilsynsvirksomhed afhængig af de oplysninger, som virksomhederne på anmodning eller pligtmæssigt indsender til Finanstilsynet. Det er derfor afgørende for, at Finanstilsynet kan udøve et effektivt tilsyn, at virksomhederne efterlever disse pligter og således leverer de nødvendige oplysninger til Finanstilsynet. Finanstilsynet har som følge heraf hjemmel til at pålægge virksomhederne tvangsbøder, hvis de ikke efterlever en anmodning efter § 26, stk. 1, om at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynsvirksomheden.

Det foreslås i § 43, stk. 1, at indsætte en henvisning til § 8, hvorefter Finanstilsynet ved virksomheders manglende efterlevelse af pligten til at indberette omsætning og formidlede forsikringspolicer kan pålægge en person, formidler eller de ansvarlige personer for formidleren daglige eller ugentlige tvangsbøder.

De oplysninger, som virksomhederne skal levere til Finanstilsynet efter § 8 er også afgørende for Finanstilsynets tilsyn med virksomheder, der udøver forsikringsdistribution. Som følge heraf bør der være samme mulighed for at reagere i tilfælde af manglende efterlevelse af denne forpligtelse. Formålet med ændringen er således at sikre Finanstilsynet et operationelt værktøj, der kan anvendes i de tilfælde, hvor virksomhederne ikke efterlever pligterne i loven til at indberette oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Ændringen foretages for dels at sikre større efterlevelse og dels sikre tilstrækkelig information for Finanstilsynet til at have et fyldestgørende overblik over markedet samt mulighed for at følge udviklingen.

Administrative tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke en strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne men endnu ikke inddrevne bøder bortfalder ved forholdets lovliggørelse.

Den foreslåede bestemmelse påvirker ikke bødebestemmelsen i § 42, stk. 2. Det vil derfor fortsat være muligt at ifalde bødestraf ved manglende efterlevelse af lovens § 8. Det vil f.eks. være relevant i situationer, hvor en forsikringsformidler gentagne gange ikke sørger for at indberette oplysninger om omsætning og formidlede forsikringspolicer. Finanstilsynet kan, hvis det findes mere hensigtsmæssigt at anvende bødestraf, undlade at anvende tvangsbøder og anvende de almindelige straffebestemmelser.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 134, stk. 4, 1. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 134, stk. 4, 1. pkt., i lov om betalinger, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut at afsætte en direktør, den ansvarlige for hvidvaskforebyggelse, jf. § 7, stk. 2, eller et medlem af den faktiske ledelse, der er ansvarlig for compliance eller hvidvaskforebyggelse, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 30, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 134, stk. 4, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning.

Den foreslåede henvisning til anden relevant lovgivning vil præcisere, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 4, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 134, stk. 4, 1. pkt., i overensstemmelse med ordlyden af § 30, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut at afsætte en direktør, den ansvarlig for hvidvaskforebyggelse, jf. § 7, stk. 2, i hvidvaskloven, eller et medlem af den faktiske ledelse, der er ansvarlig for compliance eller hvidvaskforebyggelse, eller et medlem af bestyrelsen i et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Der foreslås desuden at »hvidvaskforebyggelse« ændres til »hvidvaskforebyggelse«. Der er tale om en redaktionel ændring af en stavefejl.

Til nr. 2 (§ 134 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om betalinger)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 134 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om betalinger, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en udbyder af kontooplysningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1, nr. 3, jf. § 60, stk. 7.

Det følger af § 30, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et e- pengeinstitut eller et betalingsinstitut ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde. § 30, stk. 1, nr. 3, finder anvendelse for så vidt angår medlemmer af bestyrelsen og direktionen i udbydere af kontooplysningstjenester, jf. § 60, stk. 7.

Det foreslås i § 134 a, stk. 3, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 3, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 134 a, stk. 3, 1. pkt., i overensstemmelse med ordlyden af § 30, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en udbyder af kontooplysningstjenester at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3, i lov om betalingskonti)

Det fremgår af § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, at betalingstjenesteudbyderen til enhver tid skal stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugers anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Der foreslås i § 3, stk. 3, at ordforklaringen skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og ikke må være vildledende.

Art. 4, stk. 4, 1. afsnit, i direktiv 2014/92/EU, fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar (ordforklaring) til rådighed for forbrugerne.

Formålet med ændringen er at sikre en korrekt implementering af art. 4, stk. 4, 2. afsnit, i direktiv 2014/92/EU, hvorefter medlemsstaterne sikrer, at den i henhold til første afsnit udarbejdede ordforklaring, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikketeknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den ordforklaring, som skal udleveres sammen med gebyroplysningsdokumentet skal være letforståelig for en almindelig forbruger, ligesom fagtermer skal undgås. Kravet om, at ordforklaringen skal være utvetydigt affattet og ikke vildledende betyder, at ordforklaringen skal være entydig formuleret og skal sikre en korrekt forståelse af det forklarede ord.

Til nr. 2 (§ 13, stk. 2, 3. pkt., i lov om betalingskonti)

I § 13, stk. 1, nr. 1-8, i lov om betalingskonti opregnes otte alternative betingelser for, at et pengeinstitut kan opsiges en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto.

§ 13, stk. 1, nr. 6, giver pengeinstituttet adgang til at opsiges rammeaftalen, hvis forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet vil derfor forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Det fremgår af § 13, stk. 2, 1. pkt., at et pengeinstitut, der opsiges en rammeaftale, skal meddele forbrugeren begrundelsen for opsigelsen vederlagsfrit enten i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 13, stk. 2, 3. pkt., at en opsigelse begrundet i en af de i stk. 1, nr. 1, 3 eller 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning.

Det følger af den foreslåede ændring af § 13, stk. 2, 3. pkt., at henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 6, udgår.

Formålet med ændringen er at sikre en korrekt implementering af art. 19, stk. 4, 1. pkt., i direktiv 2014/92/EU, hvorefter en opsigelse af en aftale om en betalingskonto med basale funktioner som udgangspunkt skal ske mindst 2 måneder inden opsigelsen får virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at opsigelser af en rammeaftale om en basal betalingskonti skal ske med 2 måneders varsel, hvis begrundelsen for opsigelsen er, at forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet vil derfor forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.

Til nr. 1 (§ 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 97, stk. 1, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser angiver de EU-retsakter, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 97, stk. 1, 2. pkt., at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse og en producent af et pensionsprodukt, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra c og d, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Til nr. 2 (§ 98, stk. 4, 1. pkt., i lov om firmapensionskasser)

Det følger af den § 98, stk. 4, 1. pkt., i lov om firmapensionskasser, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en firmapensionskasse at afsætte en direktør eller en ansat identificeret som nøgleperson,

når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 42, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 42, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller ansatte, der er nøglepersoner i en firmapensionskasse ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 98, stk. 4, 1. pkt., at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse efter stk. 4, 1. pkt., inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 98, stk. 4, 1. pkt., i overensstemmelse med ordlyden af § 42, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde en firmapensionskasse at afsætte en direktør eller en ansat identificeret som nøgleperson, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag for overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til nr. 3 (§ 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 104, stk. 1, i lov om firmapensionskasser angiver de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for virksomheden i medfør af lov om firmapensionskasser eller regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås i § 104, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 4 (§ 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser)

Den gældende bestemmelse i § 112, stk. 1, i lov om firmapensionskasser indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf retter sig mod.

Det foreslås i § 112, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af den gældende § 17, stk. 3, 1. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et medlem af bestyrelsen i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Det følger endvidere af den gældende § 17, stk. 7, 1. pkt., at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde en forbrugslånsvirksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 1, nr. 3.

Det følger endvidere af § 4, stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forbrugslånsvirksomhed ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås i § 17, stk. 3, 1. pkt., og § 17, stk. 7, 1. pkt., at indføre en henvisning til relevant lovgivning, således det præciseres, at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod bestyrelsesmedlemmet i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af bestemmelserne i overensstemmelse med ordlyden af § 4, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et bestyrelsesmedlem i en forbrugslånsvirksomhed at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 14, stk. 4, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af den § 14, stk. 4, 1. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber, at Finanstilsynet har bemyndigelse til at påbyde et ejendomskreditselskab at afsætte en direktør eller den ansvarlige for kreditgivning, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 2, nr. 1.

Det følger § 4, stk. 2, nr. 1, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et ejendomskreditselskab ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller stilling på betryggende måde.

Det foreslås at indføre en henvisning til anden relevant lovgivning i § 14, stk. 4, 1. pkt., således at Finanstilsynets bemyndigelse inkluderer tilfælde, hvor der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af anden relevant lovgivning. Dermed bringes ordlyden af § 14, stk. 4, 1. pkt. i overensstemmelse med ordlyden af § 4, stk. 1, nr. 3, som bestemmelsen henviser til.

Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et ejendomskreditselskab at afsætte en direktør eller den ansvarlige for kreditgivning, når der er rejst tiltale mod vedkommende i en straffesag om overtrædelse af denne lov, vil ikke afskæres med den foreslåede præcisering. Denne lov anses for en del af den finansielle lovgivning.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 107, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Det følger af den gældende § 107, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice- og aktiviteter, at fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder skal offentliggøre det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen i årsrapporten.

Det foreslås i § 107, stk. 4, 1. pkt., at lade kravet om, at oplysningerne om bestyrelsesmedlemmers og direktionsmedlemmers samlede vederlag skal offentliggøres i årsrapporten udgå.

Det foreslåede vil medføre, at der ikke længere stilles krav om, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal ske i årsrapporten.

Med den foreslåede ændring sikres det, at offentliggørelsen af oplysninger om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag kan ske i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse). Bestemmelsen i artikel 5, stk. 1, litra e, indebærer, at personoplysninger, eksempelvis oplysninger om

bestyrelsens eller direktionens individuelle vederlag, som udgangspunkt skal slettes eller anonymiseres når de ikke længere er nødvendige.

Virksomheden er fortsat forpligtet til at offentliggøre oplysninger om det samlede vederlag for hvert enkelt medlem af bestyrelsen og direktionen, som vedkommende som led i dette hverv har optjent fra virksomheden i det pågældende regnskabsår, og som vedkommende i samme regnskabsår har optjent som medlem af bestyrelsen eller direktionen i en virksomhed inden for samme koncern.

Det foreslås i § 107, stk. 4, 2. pkt., at virksomheden skal angive i årsrapporten, hvor oplysningerne i henhold til stk. 1. pkt.1 kan findes.

Der stilles ikke krav til, hvor i årsrapporten virksomheden skal angive, hvor oplysningerne bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag er offentliggjort. Virksomheden kan eksempelvis offentliggøre oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i vederlagsrapporten med en note herom i årsrapporten.

Det foreslås i § 107, stk. 4, 3. pkt., at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse.

Det følger af det foreslåede, at oplysningerne om bestyrelsens og direktionens individuelle vederlag skal være offentligt tilgængelige i mindst 10 år fra tidspunktet for den seneste årsrapports offentliggørelse. Ti-års-fristen regnes således fra tidspunktet for offentliggørelsen af den seneste årsrapport. På den måde sikres det, at virksomhedens kunder og investorer mv. får vederlagsoplysningerne samtidig med den seneste årsrapport.

Offentliggørelse af oplysningerne om ledelsens individuelle vederlag i en periode efter årsrapportens offentliggørelse er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og interessenter bedre kan vurderer, hvordan virksomheden aflønner sin ledelse.

Til nr. 2 (§ 219, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 219, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 219, stk. 2, nr. 11, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab, der yder porteføljepleje, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de nødvendige tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, til at kunne udføre de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af disclosureforordningen i medfør af lov nr. 2110 af 22. december 2020.

Den foreslåede ændring vil også medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for finansielle markedsdeltageres overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 3 (§ 259, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter)

Den gældende § 259, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter nævner de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af bl.a. lov om finansiell virksomhed og andre relevante forordninger på det finansielle område.

Det foreslås i § 259, stk. 1, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i afgørelsessagen.

Til nr. 4 (§ 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

Den gældende § 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter og en række forordninger.

Det foreslås i § 275, stk. 1, nr. 7, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 5 (§ 276 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter)

Den gældende § 276 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås i § 276, nr. 6, at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det som følge af delegerede retsakter, udstedt i medfør af taksonomiforordningen, måtte være nødvendigt.

Til § 14

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 1, stk. 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut

ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1, konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at ændre ordlyden, således at Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling, konkurs eller i tilfælde, hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, og Finansiell Stabilitet har vurderet, at betingelserne for afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt..

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, skal Garantiformuen iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskyders krav mod instituttet. Ændringen medfører endvidere, at der ikke iværksettes udbetaling, jf. § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed og § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder samtidig.

Til nr. 2 (§ 6, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at i tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs, anvendes bidragene, inklusive indeståelser, fra institutterne i den afdeling, som det pågældende institut hører under, til dækning af afdelingens forpligtelse i medfør af loven.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet

tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1, konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Det foreslås i § 6, stk. 1, at ændre ordlyden, således at tilfælde af, at et bidragspligtigt institut tages under rekonstruktionsbehandling eller går konkurs, eller i tilfælde hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed anvendes bidragene, inklusive indeståelser, fra institutterne i den afdeling, som det pågældende institut hører under, til dækning af afdelingens forpligtelse i medfør af loven.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, skal Garantiformuen iværksætte udbetaling af dækkede indskud med anvendelse af bidrag fra den afdeling i Garantiformuen, som det pågældende institut hører under. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskyders krav mod instituttet.

Til nr. 3 (§ 16, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 16, stk. 1, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen skal være i stand til at foretage udbetalinger og overføre indskud og de kontante midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingens eller konkursens indtræden, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1, konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstitutts finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet.

Det foreslås i § 16, stk. 1, at ændre ordlyden, således at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen skal være i stand til at foretage udbetalinger og overføre indskud og de kontante midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen, konkursens indtræden eller tidspunktet hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, skal Garantiformuen iværksætte udbetaling af dækkede indskud senest 7 arbejdsdage efter Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2. Af den foreslåede § 245 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed følger det, at vurderingen efter § 245 c, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed skal foretages hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort over for Finanstilsynet, at et indskud, der er forfaldet til betaling, ikke er tilbagebetalt. Dette medfører, at fra vurderingen i medfør af § 245 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er foretaget, og til den endelige udbetaling sker, vil der maksimalt gå 12 arbejdsdage, jf. dog § 16, stk. 2-4 i lov en indskyder- og investorgarantiordning.

Til nr. 4 (§ 16, stk. 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 16, stk. 2, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan forlænge fristen for udbetaling eller overførsel med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, såfremt der er tale om indskud eller kontante midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstitutts indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1, konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstitutts finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet. Garantiformuen skal herefter iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskyders krav mod instituttet.

Det foreslås i § 16, stk. 2, at ændre ordlyden, således at Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling eller overførsel med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen, konkursens indtræden eller tidspunktet hvor Garantiformuen har modtaget meddelelse fra Finanstilsynet i medfør af det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, såfremt der er tale om indskud eller kontante midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiel virksomhed, kan Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling eller overførsel med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen i tilfælde, hvor der er tale om indskud eller kontante midler, og hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller de kontante midler tilhører.

Til nr. 5 (§ 16, stk. 6, i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 16, stk. 6, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om Garantiformuens forpligtelse til at give oplysning om et instituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstitutts indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1, konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der

er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet. Garantiformuen skal herefter iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage. Efter udbetaling indtræder Garantiformuen i indskyders krav mod instituttet.

Det foreslås i § 16, stk. 6, at ændre ordlyden, således at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om Garantiformuens forpligtelse til at give oplysning om et instituts rekonstruktionsbehandling, konkurs eller tilfælde hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed samt om indskyderes og investorers anmeldelse af krav til Garantiformuen. Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed, har Garantiformuen forpligtelse til at give oplysninger herom samt om indskyderens og investorernes anmeldelse af krav til Garantiformuen.

Til nr. 6 (§ 17 i lov en indskyder- og investorgarantiordning)

Det følger af § 17, i lov en indskyder- og investorgarantiordning, at Garantiformuen, i det omfang den har ydet dækning, indtræder i indskyderens eller investorens krav mod det institut, der er taget under rekonstruktionsbehandling, er gået konkurs eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Af artikel 2, stk. 1, nr. 8, og artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD) fremgår, at de relevante administrative myndigheder får beføjelse til at konstatere, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et forfaldent indskud af årsager, der er direkte forbundet med instituttets finansielle situation, og at instituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at betale indskuddet tilbage. En sådan konstatering skal foretages senest fem arbejdsdage efter, at det er godtgjort, at pengeinstituttet ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til betaling, og medfører, at Garantiformuen skal iværksætte udbetaling af dækkede indskud til pengeinstituttets indskydere.

Af den foreslåede bestemmelse i § 245 c, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed følger det, at Finanstilsynet straks giver meddelelse til Garantiformuen, hvis Finanstilsynet på baggrund af vurderingen i bestemmelsens stk. 1, konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud af årsager, der er direkte forbundet med pengeinstituttets finansielle situation, og pengeinstituttet ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til at tilbagebetale indskuddet. Garantiformuen skal herefter iværksætte udbetaling af dækkede indskud. Det indebærer, at Garantiformuen indhenter data fra det pågældende institut med henblik på at gennemføre udbetaling af dækkede indskud som udgangspunkt inden for 7 dage.

Det foreslås i § 17, at ændre ordlyden, således at Garantiformuen indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i indskyderens eller investorens krav mod det institut, der er taget under rekonstruktionsbehandling, er gået konkurs, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet ikke er i stand til at tilbagebetale et indskud, og Garantiformuen har fået meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed eller afvikles efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede ændring medfører, at såfremt Finanstilsynet konstaterer, at et pengeinstitut ikke kan tilbagebetale et indskud og giver Garantiformuen meddelelse herom, jf. det foreslåede § 245 c, stk. 2, i lov om i finansiell virksomhed, indtræder Garantiformuen i det omfang, den har ydet dækning, i indskyderens eller investorens krav mod det institut, som Finanstilsynet har konstateret, ikke kan tilbagebetale et indskud.

Til § 15

Til nr. 1 (§ 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 27, stk. 1, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension at indsætte et 3. pkt., hvorefter Finanstilsynet derudover påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse ATP's overholdelse af disclosureforordningen og overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere. Derudover kan det i hvert medlemsstat besluttes, at disclosureforordningen skal anvendes på producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sociale sikringsordninger omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger. En sådan producent er ATP, som i medfør af beslutningen i henhold til artikel 16, stk. 1, i disclosureforordningen anses for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med sektorspecifik myndighed, udpeges til at varetage

de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Videre skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud for ATP's overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en finansiell markedsdeltager som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), hvilket inkluderer en producent af en pensionsprodukt, på hvem en medlemsstat har besluttet at anvende disclosureforordningen i overensstemmelse med artikel 16 i disclosureforordningen. En sådan producent er ATP, som i medfør af beslutningen anses for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen supplerer disclosureforordningen ved at fastsætte yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, som ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen overvåger, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Videre skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, for at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud for ATP's overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen supplerer artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen.

Til nr. 2 (§ 27, stk. 3, 1. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 27, stk. 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension fastsætter, at Finanstilsynet vil kunne give ATP et påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af de i § 27, stk. 1, nævnte kapitler og bestemmelser i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension bortset fra § 23 b, stk. 1, nr. 5.

Det foreslås, at der i § 27, stk. 3, indsættes et 3. pkt., hvorefter Finanstilsynet kan give Arbejdsmarkedets Tillægspension påbud om inden for en fastsat frist at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet skønner nødvendige med henblik på at sikre overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil kunne udstede påbud for ATP's overtrædelse af disclosureforordningen og taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Til nr. 3 (§ 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Den gældende § 27 e i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i henhold til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension eller regler udstedt i medfør heraf retter sig til.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning i § 27 e til Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser, Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede medfører, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af disclosureforordningen eller taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 4 (§ 27 m i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

ATP er ikke direkte omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), idet ATP ikke falder ind under definitionerne af finansielle markedsdeltagere eller finansielle rådgivere indeholdt i disclosureforordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1, og artikel 2, stk. 1, nr. 11.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende disclosureforordningen på producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sikringsordninger omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 16, stk. 1, 1. pkt., i disclosureforordningen. I så fald vil producenter af pensionsprodukter, der administrerer nationale sociale sikringsordninger, blive underlagt disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere, der er direkte omfattet af disclosureforordningen, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d, i disclosureforordningen.

ATP anses for at være en producent af pensionsprodukt, der administrerer en national social sikringsordning omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004/EF af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 987/2009/EF af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, og vil efter disclosureforordningen blive anset for at være en finansiell markedsdeltager, jf. artikel 16, stk. 1, 2. pkt., jf. artikel 2, nr. 1, litra d i disclosureforordningen.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning. I tilfælde af at virksomheder både udøver aktiviteter som finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere, bør de derfor betragtes som finansielle markedsdeltagere, når de handler som producenter af finansielle produkter, og som finansielle rådgivere, når de yder forsikrings- eller investeringsrådgivning.

Forordningen fastsætter bl.a. krav om, at de finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere skal give en række oplysninger på deres hjemmesider, forud for indgåelse af en aftale og i periodiske rapporter.

Det foreslås, at der efter § 27 l i lov om Arbejdsmarkedets, indsættes § 27 m, hvorefter disclosureforordningen finder anvendelse på ATP fra nærværende lovforslags ikrafttrædelsestidspunkt, der forventes at være den 1. januar 2022, jf. lovforslagets § 16.

Det foreslåede medfører, at disclosureforordningen finder anvendelse på ATP. Eksempelvis vil ATP, der betragtes som en finansiell markedsdeltager, på deres hjemmeside skulle offentliggøre oplysninger

om deres politik for integration af bæredygtighedsrisici i deres investeringsbeslutningsproces, jf. artikel 3 i disclosureforordningen.

Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomi-forordningen) finder anvendelse på bl.a. finansielle markedsdeltagere. ATP bliver ved beslutning om at anvende disclosureforordningen underlagt disclosureforordningen på linje med andre finansielle markedsdeltagere, og som følge heraf vil taksonomiforordningen ligeledes vil finde anvendelse på ATP.

Til § 16

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft d. 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at datacentraler, der ved lovens ikrafttræden udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsætte med denne virksomhed uden tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem i henhold til § 180 a, i lov om kapitalmarkeder, som foreslået ved dette lovforslags § 4, nr. 17, indtil den 1. juli 2022.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at, hvis en datacentral ønsker at ansøge om tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem, skal ansøgning herom modtages af Finanstilsynet senest den 1. januar 2022.

Med forslaget fastsættes der en overgangsordning for virksomheder, der i dag er datacentraler, som udfører både væsentlig it-drift og it-udvikling for den fælles betalingsinfrastruktur, jf. § 343 q, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Disse virksomheder kan herefter fortsætte deres virksomhed uden tilladelse som operatører af detailbetalingssystemer indtil den 1. juli 2022. Ønsker en datacentral tilladelse som operatør af et detailbetalingssystem, skal Finanstilsynet have modtaget ansøgningen herom senest den 1. januar 2022. Herefter har Finanstilsynet 6 måneder til at give tilladelse, forudsat at betingelserne i kapitel 32 a, som foreslås indført ved dette lovforslags § 4, nr. 17, er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 3*, at forlængelsen af udskydelsesperioden i det foreslåede § 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., som affattet ved denne lovs § 8, nr. 3, alene finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsårets efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Denne overgangsbestemmelse medfører, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden, dvs. den 1. januar 2022, er under optjening eller udskydelse, skal opfylde de gældende udskydelsesregler i § 48 a, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v. Det vil sige, at mellem mindst 40 til 60 pct. af en variabel til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil, skal udbetales over en periode på minimum 3 år, mens udbetalingen af en variabel løn

til et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal udbetales over en periode på minimum 4 år efter de gældende regler.

En variabel løn, der optjenes fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttrædelsesperiode, skal udbetales over en periode på minimum 4-5 år, afhængig af om modtageren af den variable løn er en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på en eller flere afdelingers risikoprofil eller er et medlem af ledelsen.

Det foreslås i *stk. 4*, at forlængelsen af udskydelsesperioden i det foreslåede § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som affattet ved dette lovforslags § 2, nr. 1, alene finder anvendelse for variabel løn optjent fra optjeningsåret efter lovens ikrafttræden, jf. stk. 1.

Denne overgangsbestemmelse medfører, at en variabel løn, der allerede ved lovens ikrafttræden, dvs. den 1. januar 2022, er under optjening eller udskydelse, skal opfylde de gældende udskydelsesregler i § 20, stk. 2, nr. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det vil sige, at mellem mindst 40 til 60 pct. af en variabel til en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal udbetales over en periode på minimum 3 år, mens udbetalingen af en variabel løn til et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal udbetales over en periode på minimum 4 år efter de gældende regler.

En variabel løn, der optjenes fra optjeningsperioden efter lovens ikrafttrædelsesperiode, skal udbetales over en periode på minimum 4-5 år, afhængig af om modtageren af den variable løn er en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil eller er et medlem af ledelsen.

Det foreslås i *stk. 5*, at regler fastsat i medfør af § 26, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 26, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder som ændret ved denne lovs § 4, nr. 5.

Med forslaget til *stk. 5* sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af den nævnte bestemmelse forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelsen i § 26, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder rykker sig. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 1173 af 31. oktober 2017 om udsteders oplysningsforpligtelser fortsat vil være gældende.

Det foreslås i *Stk. 6*, at regler fastsat i medfør af § 308, stk. 8-10, i lov om finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 308, stk. 8 og 9, i lov om finansiell virksomhed, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 14.

Med forslaget til stk. 6 sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af den nævnte bestemmelse forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelserne i § 308, stk. 8-10, i lov om finansiel virksomhed rykker sig. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 298 af 27. marts 2014 om opgørelse af indikatorer og faktorer til udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter m.v. fortsat vil være gældende.

Til § 17

Lovforslagets § 17 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens §§ 1-14 og § 16 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, dvs. lovforslagets §§ 1-14 og § 16, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.